

ГЕОРГИ ВОЙНОВ

Геноцидът и Холокостът над българите

извършен от:

юдеи
турци
гърци
руснаци
сърби

комунисти
масони
богоборци
глобалисти
ционисти

Сканиране и OCR-разпознаване:

Движение "Воини на Тангра"

www.voininatangra.org

ГЕОРГИ ВОЙНОВ

Геноцидът и Холокостът над българите

извършен от:

юдеи
турци
гърци
руснаци
сърби

комунисти
масони
богоборци
глобалисти
ционисти

Издателство АРАТЕБ
София, 2006

*„Тоз, който на убийците прощава,
той сам в убийствата ги насърчава!“*

Уилям Шекспир

Въведение

Във Видин някакви общинари-ибрикчии решили да направят музей на еврейския холокост - „много им била харесала идеята“?!... В центъра на София ционисти поставиха фалшиви паметни плочи за някакви измислени гонения срещу евреите. Ционистът Стефан Софийански* започна да „кръщава“ с еврейски имена улици и площади в столицата и да произнася съзлививи речи по този повод. За да не остане по-назад президентът-комунист Георги Първанов обяви за официален български празник денят на еврейския холокост. Вицепрезидентът о.з. генерал Ангел Марин пък в родния си град Батак се извини на турците за гдето са ни клали. Подобно национално предателство едва ли има някъде по света. В Смолян и Широка лъка други общинари-ибрикчии посъветвани от някого, решиха да издигнат еврейски паметници за несъществуващи гонения срещу този етнос и да спрягат идеи за „българския Йерусалим“. Този проект предвижда изграждането на синагоги, джамии и паметници на палачите на българския народ - такива като Сюлейман паша (Соломон Леви Явиш)*, Енихан баба и др.

Ционистите в Народното събрание и правителството за щяло и нещяло раздухват митовите за несъществуващия еврейски холокост*. Никой обаче не казва и дума за българския Геноцид и Холокост, за арменския Геноцид и за православния Геноцид и Холокост, в който изгоряха над 62 милиона души!...

Целта на тази книга е да осветли и да напомни на поколенията за страданията на българския народ, в голямата си част предизвикани точно от тези, които в момента са нахлузили привид-

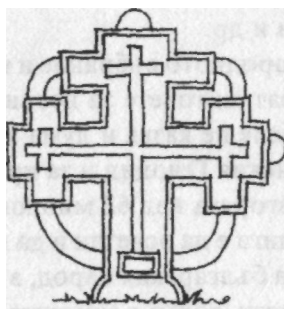
* От гръцки „Холокост“ - всесъжение, пълно жертвено изгаряне. Чрез този термин евреите претендират, че германците и другите народи „са ги принесли в жертва“ за своето благополучие през Втората световна война. Всъщност истината е точно обратната на тази. Евреите и масоните принасят в жертва на своя бог (Сатаната) над 50 милиона души!...

но „овчи кожи“, представяйки се за жертви - съгласно указанията на Синедриона! Фактите и документите недвусмислено го доказват, още повече, че Геноцидът и Холокостът спрямо българите продължават и до днес под една по-скрита форма, провеждани целенасочено и планирано с икономически, психотронни, медицински и други престъпни средства и методи!

В момента България се намира в ситуация, подобна на тази през XIV век, преди падането под турско робство. Всеки историк или изследовател, който може обективно да анализира историята, веднага ще открие общите неща. По силите на българите е не само да направят тези констатации, но и да вземат мерки историята да не се повтори, защото това ще има трагични последици за България!

Надявам се трезвите читатели да извлекат поуки от покъртителните факти, които са представени тук, и да запомнят кои са враговете и душманите на българската нация...

Авторът

Първа глава

Падането на Старата Велика България (VII-VIII в.)

През VI-VII век с Византия граничи една друга процъфтяваща империя, създадена от българите - Старата Велика България. Тя се простира от Каспийско море до Долния Дунав и далеч на север. Старата Велика България, както подсказва и името ѝ, не се появява изневиделица, като плод на някакво внезапно хрумване или бърза миграция. Това фактически е източната част на империята на кан Атила (443-453 г.), която се простирала от горното течение на р. Рейн до Индия. След нейния разпад част от синовете на Атила със своите хора се заселват в земите на днешна България. Най-малкият му син Ирник, който продължава династичния клон на Дуло, се установява в Малка Скития (Добруджа). По-късно част от българите се концентрират в Северното Причерноморие и установяват своята столица в търговския център Фанагория (Крим).

Край Кавказ и в земите на скитите още от древността българите изграждат множество градове и културни центрове, за които споменават редица антични автори (19, 66). Старата Велика България била процъфтяваща империя, тъй като в състава ѝ освен многобройните български племена влизали също сармати, бургаси, алани, савири, скити, масагети, хуни и др. Всички тези родствени на българите племена били обединени под вещото ръководство на българските владетели, които поддържали жива традицията на най-древната държавност, която може да бъде проследена най-малко до III-то хилядолетие пр. Хр.

Просперитетът на българската империя в Северното Причерноморие бил обусловен от факта, че българите контролирали няколко важни търговски пътища и събирали съответните да-

ньци и мита за това. Един от тези пътища било крайното разклонение на „Пътя на коприната“, осигуряващ търговията Изток-Запад още от античността. Освен него българската администрация контролирала и движението на стоки по големите реки Днепър, Днестър, Дунав и Волга, по които в Източна Европа вървяла търговията Север-Юг. Особено важен такъв път бил този по река Днепър, известен като „пътя на варягите“, по който стоките от Византия, Украйна и гръцките колонии се транспортирали към Скандинавските страни на север.

Връхна точка в развитието си Старата Велика България достига при владетеля кан Кубрат (605-665 г.), който бил покръстен и получил образованието си в Константинопол.

Тук обръщаме внимание, че българите приели християнството много по-рано, отколкото се предполага. Една част то трако-българите в Мизия, Тракия и Македония били покръстени още преди гърците - директно от апостолите. Друга част в Кавказ се покръства заедно с арменците в III в. Това се споменава в книгата „История на страната Алуанк“ на арменския хронист Мовсес Каланкатуаци (Дасхуранци) VII в. Каланкатуаци посочва, че християнството в Кавказ е въведено от св. апостол Фадей и неговия ученик епископ Елиша.

Християнин бил и българският кан Атила, който бил покръстен от св. Луца. Вождът на българите - утигури Грод (Горд) също бил християнин. Той бил покръстен и награден богато от самия византийски император Юстиниан (527-565 г.)(18).

Всъщност така нареченото покръстване на българите при княз Борис I се явява петото поред. Това е много важно да се отбележи, защото този факт обяснява много неизследвани досега моменти от българската история.

Ранното покръстване на българите директно от апостолите обяснява защо тяхното християнство е православно, защото това е изначалното неопетнено и истинско Христово учение! От тук става ясно защо противниците на българския дух така яростно са се стремили да го унищожават през вековете - една тенденция, която продължава и в наши дни. Геноцидът и Холокос-

тът срещу българите започва точно в този момент, в който те приемат изначалното християнство и душмани на българите стават именно апологетите на Антихриста, богоборците и носителите на тъмните сили. Колкото и това да се отрича, е повече от ясно, че в основата на българския Геноцид и Холокост стоят както материални, така и духовни причини. Тези духовни причини почиват на окултен (езотеричен) принцип и са свързани с религиозна нетърпимост спрямо българите, верска омраза и расистка по своята същност идеология, чужда на християнския морал, чийто изразители са били българите.

В повечето български учебници по история империята Стара Велика България не е посочена като държавна формация, а като някакъв случаен племенен съюз. Тази теза се поддържа главно то руски учени и такива с еврейско-хазарски произход като Павел Йосиф Шафарик*, Константин Иречек*, Геза Фехер*, както и от повечето български учени от тоталитарния период, като акад. Димитър Ангелов, проф. Василка Тъпкова - Заимова*, акад. Васил Гюзелев, проф. Илчо Димитров, проф. Александър Фол*, проф. Андрей Пантев и други подобни манипулатори и фалшификатори на българската история.

Авторът Станислав Станилов (19) изтъква, че през последните години се е появила една тенденция за омаловажаване на държавата Стара Велика България за сметка на създалия се по-късно Хазарски каганат, под чийто удари тя се разпада. В това отношение той посочва с критични бележки трудовете на А. В. Комар, Светлана Плетнѐва, М. И. Артамонов и някои други. В заключение авторът сполучливо намеквайки за исторически фалшификат, казва: „...Никакви скъпи формули и издания обаче не могат да сътворят истина, която не съществува. Хазарската „мода“ ще премине, както са преминавали всички подобни „моди“, а за някои от нейните „рицари“ ще остане само срамът!...“ (19)

*Всички отбелязани със звездичка имена в книгата са на хора с еврейски произход.

са спорни и несъстоятелни, ценното в неговите изследвания е, че обръща внимание върху някои важни факти, свързани с българо-хазарската граница и намесата на хазарите в общественото-политическите отношения в региона и най-вече между България и Византия. Разпространението на властта на хазарите над Приазовието и източен Крим неизбежно довело до установяване на тесни контакти с Византийската империя. В края на VII - началото на VIII в. Хазарският каганат се оказал в центъра на политическите интриги на Византия, насочени главно срещу България.

В 711 г. хазарите помогнали да бъде завладян императорският трон в Константинопол от кримския арменец Вардан, получил при възкачването си на престола името Филип. Така Каганатът придобил ценен съюзник в борбата с Арабския халифат и бил сключен договор между Византия и Хазария за разделяне на Крим между двете държави (61). Интересно е да се отбележи хазарското влияние във Византия още по времето на предишния император Юстиниан II, издигнат на престола с помощта на кан Тервел (695-714 г.). Съпругата на Юстиниан II, императрицата, била сестра на хазарския каган Ивузир. Този династичен брак оказвал голямо влияние във византийския двор и определено бил насочен срещу българите.

От „Джагфар Тахиръ“ (63), както и от други източници, става ясно, че „черните българи“ на Бат Боян запазват властта си над управляваните земи в Северното Причерноморие почти до началото на IX в. Те били полунезависими и плащали данък на хазарите заедно с волжките българи, които се изтеглили на север. Разликата в политическо отношение между едните и другите се състояла в следното: „черните българи“ приели хазарския васалитет и освен че плащали данъци, извършвали и погранична повинност, свързана с охрана на границите на Хазарския каганат. Освен това техните владетели загубили правото да носят титлите кан (хан) и каган. Волжките българи начело с кан Котраг били по-независими и плащали само данъци и то само известно време, до отслабването на военната мощ на Хазария след

войните с Арабския халифат. След това те се съюзили с халифата срещу хазарите и престанали да плащат данъци на изедниците.

Освен че били причина за разпада на Стара Велика България, хазарите със своите действия дълго време тероризирали българите от съседните им две български държави, всячески се намесвали във вътрешните им работи и провеждали политика на изстребление и Геноцид. В отговор на това хрониките отбелязват яростната съпротива на българите и българската аристокрация, които ненавиждали хазарите и ги наричали „кучета“.

Особено много се влошило положението на българите в Хазарския каганат в началото на IX в., когато управляващата върхушка приела като официална религия юдаизма. Ето какво пише по този повод известният украински автор Едуард Ходос* (153): „...Евреите са пришълци в Хазарския каганат. Те се настаняват в град Итил (днешен Астрахан), където имало процъфтяваща търговия и международен пазар. Тук се извършвала посредническа търговска дейност между Азия и Европа, Арабския Халифат и Византия, между Индия и Китай и зараждащата се още Древна Рус. Особена стока за еврейските търговци били робите, които били наричани „сакалиби“ (т.е. славяни). Много авторитетни изследователи директно отбелязват, че в основни линии именно от хазарската търговия с роби били първоначално натрупани крупните (разбирай „мръсни“ - бел. моя, Г В.) еврейски капитали.

Местната хазарска върхушка приела юдейската религия и постепенно се юдеизирала. Много скоро юдаизмът станал господстваща религия в Хазарския каганат и това определило по-нататъшната му политика. На острова срещу столицата, близо до днешния Астрахан, бил построен „Белия храм“ (в древноруските летописи „Белая Вежа“).

Хазарският каганат просъществувал няколко столетия, докато в лятото на 965 г. руският княз Светослав разбил хазарите и разрушил столицата им, а еврейският елит се преселил в Хазарския (еврейски) квартал в Киев, където е и сега!...

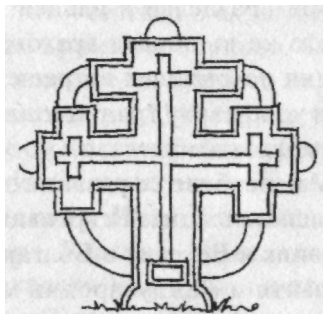
Според повечето учени причината за разгрома на Хазарския каганат била, че хазарите, бидейки силна държава, проявили

необмислена и късогледа „демократия“, изразяваща се в духовна разюзданост, падение на нравите и междуособици. Разгромът също бил свързан с прекалените апетити на юдеите и недалновидната им политика, след като завладели властта с помощта на „мръсни капитали“. След завземането на властта те престанали въобще да мислят за икономическото развитие и отбранителната способност на държавата. Прекратили се вътрешните политически и икономически връзки, станало израждане на обединяващата национална идея. Държавата загинала. Изчезнало и названието на народа, който я населявал. И останала една дума, етимологията на която е неразривно свързана с хазарите - „хазер“, което в превод на идиш означава „инородец“ (чужденец), „свиня“. Сравнете „хазер“ и „хазар“. Разлика в една буква, а какъв голям смисъл! Жалко, че хазарите не забелязали кога една буква била сменена с друга. Неразумен все пак народ“ (153).

Сполучливо го е казал Едуард Ходос*, който най-добре си познава сънародниците и техните подли и деструктивни нрави, разрушили не една държава, в това число и собствената им. Не случайно старите българи са казвали: „Който копае гроб други му - сам пада в него!“

След разпадането на хазарската държава хазарските евреи (евреите ашкенази) се разпръсват постепенно из цяла Европа и на Балканите. Те носели със себе си и своето пагубно вероучение „Талмуда“, което представлява и основната им религиозна доктрина, ако това изобщо може да бъде наречено религия. Съгласно тази разрушителна, реакционна, агресивна и расистка доктрина юдеите талмудисти се смятат за висша раса, на която е предопределено (незнайно от кого, може би от Сатаната или Луцифер) да управляват света. „Талмудът“ учи юдеите, че всички останали друговеци и особено християните (и най-вече православните) са „гои“ (говеда за заколение), а не хора. С други думи спрямо „гоите“ не важат десетте божии заповеди от „Стария завет“ и те могат да бъдат подлагани на всевъзможни мъчения, робска експлоатация и безмилостно изстребление. „Талмудът“ е подчертано антихристиянска книга, състояща се от 17 големи

тома, проповядващи патологична омраза към другояверците и невероятни богохулства към Бога-Творец и Исус Христос! Не случайно пълните текстове на „Талмуда“ никога не са превеждани на друг език, освен на еврейски (иврит или идиш). С пълно основание изследователи и богослови смятат юдейския талмудизъм за сатанинско учение, подвластно на тъмните сили. Фактите изложени в различни източници го доказват по недвусмислен начин! Потърпевши са българите и цялото човечество (39).

Втора глава

Падането на Второто българско царство (XIII-XIVв.)

След разцвета на българската държава (по същество империя), която съперничела на Византия и последвалата я Латинска империя, постепенно през XIII и XIVв. в България започва едно феодално раздробяване. Това довежда до значително отслабване на централната власт, оказало се впоследствие фатално за страната (нещо като днешния глобалистки лозунг: „По-малко държава и по-голяма автономност на общините и регионите“, т.е. старата максима „Разделяй и владей!“)... Това, разбира се, става под влиянието на външните врагове на България - най-вече Византия и един по-страшен вътрешен враг, внедрен незабелязано и нанесъл удар върху традиционната религия и моралните устои на българското общество.

През XIII-XIV в. особено се развили занаятите и търговията в България, а също и външната търговия. През Константинопол, Солун, Дубровник и Венеция в България се появяват евреи - търговци, спекуланти и международни мошеници*, които започват да експлоатират българите (30, 66). Чрез подкупи те влияят под кожата на владетелите и болярите и зловредното им влияние започва да прониква и да разлага обществото. Цар Иван Александър (1331-1371 г.) дал на венецианците грамота за свободно търгуване и те плащали мито 3% за внос и износ и имали голяма колония във Варна към 1352 г. Редица данни говорят, че в споменатите четири града имало значително присъствие на евреи, а в Константинопол и Венеция - представители на Синедриона (тайното правителство на юдеите).

"Думата „мошенник“ идва от популярното еврейско име Моше (Мойсей), така че когато се говори за мошеници, почти в 90% от случаите става въпрос за евреи.

Като изключим чисто материалните стимули на евреите да експлоатират като паразити и да унищожават дадена държава, случаят с България и българите е малко по-специален като отношение и почива на религиозна омраза и талмудистки расизъм, така характерен за „богоборците“ (израилтяните)(39). Евреите и особено тяхната върхушка (равините и висшата класа) изпитват една характерна ненавист към друговерците и православните християни. Като представители на най-чистото християнство и подчертано неподатливи на всякакви сатанински учения и секти, **българите са номер едно в „черния списък“ на юдеите.* В духовен план българите се явяват като антипод на юдеите и това обяснява защо са толкова мразени от тях.**

В началото на XIV в. евреите започнали да разширяват своето влияние в България и да се промъкват към властта. Така например един от палачите на служба при Тодор Светослав (1300-1321 г.) бил евреин. Той участвал в екзекуцията с удушаване на цар Чака (1300 г.), извършена в Търново. Особено се засилило пагубното еврейско влияние по времето на цар Иван Александър, който имал нещастieto в 1340 г. да се разведе със съпругата си Теодора и да се ожени за еврейката Сара*, която привидно се покръстила и получила християнското име Теодора. От този брак имал двама синове - Иван Шишман и Иван Асен, и три дъщери - Кера Тамара, Кераца и Десислава. С този безумен акт Иван Александър закопава България и я прави лесна плячка за задкулиските игри на Синедриона и последвалото разпокъсване на царството и падането на България под турско иго, продължило 500 години (66)!

Първия удар юдеите нанесли срещу православното християнство. Ето какво пише по този повод М. Варшавски (проф. Владимир Владикин) (30):

„...След идването на апостолите Павел и Варнава на Балканския полуостров, България станала център и разсадник на православната вяра. Нейните манастири се превърнали във вис-

"Изследванията на Йордан Вълчев и Светлозар Попов показват, че вероятно Исус Христос е произхождал от древните българи, населяващи пр. н. е. Близкия изток. Ето още една причина за омраза!

ши школи, подготвящи държавници и пастири за разпространение и укрепване на Христовата вяра...

От всички балкански народи българите в най-голяма степен се отличавали с усърдие и възприемайки християнската религия, стигали дори до фанатизъм. На това явление обърнал внимание Синедрионът, който винаги се е стремил да унищожи, обезсили и насочи по лъжлив път учението на Исуса Христа.

В XIII в. членове на Синедриона са били всички венециански евреи и банкери. Благодарение на капитала*, съсредоточен в техните ръце, те добили голямо влияние и сила. Дори турският султан е бил напълно зависим от тях и станал верен изпълнител на всички заповеди на Синедриона. Но както винаги, юдеите прокарвали своята политика задкулисно. Те ръководели политическите събития, а сами оставали в сянка. Тази политика на венецианските банкери юдеи през царуването на Иван Александър била съдбоносна за България.

Гръцки и френски литературни източници свидетелстват, че Иван Александър бил женен за еврейката Сара*, дъщеря на един венециански банкер, и че този брак бил устроен от юдеите с единствената цел да отслаби християнската вяра в България, населението на която било напълно предано.

Сара-Теодора* била таен агент на Синедриона и постепенно подготвяла България за турското робство (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 81). В историята на християнството на Балканите тя изиграла почти същата роля както Попея**, само че в друга форма. Нейните наемни агенти със средствата на венецианските търговци разпространявали между народа слухове, че Исус Христос е само мит, че не е имало никакво Възкресение, а че това е измислено от поповете, които проповядвайки тази лъжа, живеят и се наслаждават за сметка на труде-

*Този капитал бил натрупан от търговията с роби и спекулативни мръсни сделки във Византия и Европа.

**Попея Сабина - съпруга на императора тиранин Нерон. Тя приела юдаизма и била агент на Синедриона. Участва в заговора за подпалването на Рим и избиването на християните (39).

Цар Иван Александър (1331-1371 г.), царица Сара-Теодора* (вляво) с децата си Иван Шишман и Иван Асен. "Лондонско четвроевангелие" на Иван Александър от 1356 г.

щите се маси (гр. лет. XIV в., т. III, стр. 92; Енциклика на Бонифаций IX, римски папа).

Злите семена били посети и дали плодовете си в скоро време. Постепенно вярата започнала да отслабва, появил се разврат, пианство, започнал да процъфтява материализмът. Развличенията, противни на нравствения дух, се поощрявали. Цар Александър бил безсилен да предприеме каквото и да било против жена си, понеже зад гърба ѝ стояла злата могъща сила на Синедриона. Станало е нужда дори той да се помири с разделянето на държавата си на три области, което безспорна го е унищожавало, но което е било дело на тъмните сили, решили да разложат държавата" (30).

Известният руски автор Григорий Климов в книгата си „Божият народ" определя евреите като **„секта от дегенерати, която в продължение на 3000 години трови човечеството и като раково образование смуче жизнените му сокове"!**... В случая с България евреите отново предприемат изпитаните си масонски и сектантски методи, за да разединят нацията и да я подложат на турско-чифутски Геноцид!

Вследствие на подмолните действия на Сара-Теодора* и Синедриона в посочения период в страната се появяват редица секти: варлаамитство, богомилство, гностицизъм, адамитство, „жидовстващи" („приятели на евреите") и др. Целта на всички тях била целенасочен удар срещу православно християнство.

За да се пребори със сектите, през 1355 г. църквата свиква специален събор в Търново, на който сектантите официално са осъдени от Теодосий Търновски и разобличени от него. Въпреки строгите мерки, взети на събора в Търново срещу еретиците, сектите, стимулирани с еврейското злато, продължавали да процъфтяват. Най-опасна била сектата на „жидовстващите", която открито изповядвала антихристиянски възгледи и членовете ѝ (предимно евреи) практикували черна магия (66).

Привържениците на тази ерес отхвърляли официалната, приета на Никеийския събор основна догма на християнската религия за двойната природа на Исус Христос като „съвършен бог"

и „свършен човек“, приел плът от Богородица“ (Дева Мария) и слязъл на земята заради спасението на човечеството. Като разпространители на подобно неверие към основната догма за Христос-богочовека в житието на Теодосий Търновски се обвиняват живеещите в българската столица по времето на Иван Александър евреи. Освен това пак според разказа на житиеписеца евреите „хулели божествените храмове и приносимото в тях и се отнасяли с безчестие към свещениците и монасите“ (66).

Тази разрушителна ерес се прехвърляла и сред представителите на православното население. Такива еретици, изказващи разрушителни антицърковни възгледи, били например Фудул и Пиропул, за които се споменава в допълненията към „Борилевия синодик“, и които проповядвали в Търново вероятно по времето на патриарх Евтимий (т. е. между 1375 и 1393 г.). Разпространяваните от тях възгледи напомнят твърде много за ереста на „жидовствстващите“. „Те тъпчеха - се казва в синодника - иконата на пречистата Богородица, занимаваха се с различни магии, нападаха с различни хули архиереите и иноците, оскверниха свещените църкви и животворния кръст, чрез който бяхме белязани за избавлението, показаха и много други безчинства“ (66).

На фона на тези тревожни събития, в България през XIV в. се появила величавата фигура на патриарх Евтимий. Той правел всичко възможно да се бори с еретиците и сектите и имал голямо влияние и сред народа, и сред болярите. Дори цар Иван Александър му симпатизирал и го смятал за свой довереник, като му подарил един манастир. Евтимий станал опасен противник на юдейското влияние и царицата Сара-Теодора* неведнъж се мъчила да го привлече на своя страна. Когато нейните опити не се увенчали с успех, тя съобщила за това на Синедриона и последният употребил всички сили да оклевети проповедника, за да сведе цялата му дейност до минимум (Енц. на Урбан VI, римски папа, стр. 4) (30).

Сара-Теодора* не е действала самостоятелно, тя е разполагала с мощно еврейско обкръжение и множество агенти на Синедриона. Доказателство за горното е наличието по това вре-

ме на цял еврейски квартал във Велико Търново и пак там се е намирала и най-голямата и красива синагога на Балканите, в махалата „Френкхисар“ съгласно запазени сведения от християнските летописи (122).

Подмолната дейност на евреите започнала да дава резултати. За да постигнат целта си, те насъскват България и Византия една срещу друга и в момента, когато двете държави са отслабени, включват основното си оръжие срещу християнството - турците! Използвайки междуособните войни между двете християнски държави, турците от Османското емирство в периода 1326-1327 г. последователно завладяват в Мала Азия Бурса, Никея и Никомидия. С това почти цялата византийска част на Мала Азия попаднала в ръцете на турците. През 1342 г. във Византия станали вътрешни размирици и избухнала гражданска война, в която с войски се намесил и цар Иван Александър. От тази война спечелили турците и техните подстрекатели и зли гении - юдеите. Ето какво пише М. Варшавски за този период: „...Тогава венецианските банкери - евреи упражнявали политически и финансов натиск върху Отоманската империя и за да не допуснат България да се развива по-нататък, снабдили Турция с материални средства да води война, за да разори православната страна. Изпълнявайки всички нареждания на евреите и ползвайки се от техните услуги, Турция на свой ред решила да разшири Отоманската империя за сметка на християнските държави" (30).

В 1352 г. турците превзели крепостта Цимпе на Дарданелите, а в 1354 г. и великия брод - Галиполи. Това се приема за начало на турското нашествие на Балканите. Със съдействието на Сара-Теодора* турците нахлули в Тракия и завзели Родосто, Бая-Ески, Люле-Бургас и Одрин и сключили с България договор, който им давал юридическо право да организират в Тракия бойни отряди за по-нататъшни походи в християнските страни, а България била задължена да им оказва активна подкрепа.

Сключвайки този неизгоден договор, цар Иван Александър разчитал, че апетитът на турците ще бъде задоволен от заетите области и че останалата част от България ще бъде спасена (30,

135). Той обаче си направил криво сметките „без кръчмаря“ (Синедриона). Под натиска на жена се Сара-Теодора* цар Иван Александър направил поредната фатална грешка и вместо да обяви първородния си син Иван Срацимир за престолонаследник той разделя царството на две. На Иван Срацимир дава западната част, известна като Видинско царство, което обаче е незначително по територия. Основната част - Търновското царство, той дава на Иван Шишман - първородния син на еврейката - Сара-Теодора*. Както отбелязва Станишев (2): „За пръв път в българската история, един цар разделя царството си, като някаква частно-правна собственост.... Иван Александър изоставил напълно старото западно българско крило..." (135).

След този безумен акт, инспириран от злия гений на царя - Сара-Теодора, България фактически се разпада на пет части - Видинско царство, Търновско царство, Карвунско царство, Влашко царство и Западна част (Македония), която се състои от множество васални княжества. Така първата част от плана на Синедриона по отношение на разрушаването на християнските държави - България и Византия, бил осъществен!

Започвайки от 1354 г. нататък, турците предприели масови нахлувания през Дарданелите в Тракия и на Балканите. Има сведения, че турските войски са прехвърляни с кораби и средства на венецианските евреи. Авторът Дейвид Дюк*, цитирайки С. Шу, ни дава следната информация: „...В XIII в. византийските евреи поддържали окупационните армии на турците... В XIV в. те поддържали завладяването на Константинопол от османските турци, което станало с помощта на евреите..." (53).

Тук е очевидно, че двете групи на Синедриона - във Византия и във Венеция, са изпълнявали общ план и са действали съгласувано. От различни източници става ясно, че по това време тайното еврейско правителство в сянка - Синедрионът, по всяка вероятност се е намирало в Константинопол. Преди това то е било във Вавилон и Испания. Така или иначе в завладения от турците Константинопол Синедрионът изживява втория „златен век“ и това е отразено в редица документи, както ще видим

по-нататък (5, 39, 55). След това Синедрионът последователно се мести в Полша (XVII в.), Амстердам (XVIII в.), Лондон (XIX в.) и Ню Йорк (XX в.), където е и досега!... (5).

В своите задълбочен изследвания Мълвина Господинова смята, че богоборческата еврейска секта на фарисеите има заслуга и за други ключови събития станали в периода преди турското нахлуване на Балканите и във Византия и фактически подготвили почвата за унищожителния удар срещу православие-то:

„...Проследявайки богоборството на фарисеите през епохата на Средновековието, ще се спрем по-подробно на три основни исторически факта, чийто последици са не само изключително устойчиви във времето, но са и ярко доказателство за войната на богоборците срещу Христовата църква и християнската държавност. Това са: създаването и подържането на исляма; Великата схизма (1054 г.) и така наречените кръстоносни походи; завладяването на православните балкански държави и Византия от турците мюсюлмани" (39).

Анализът на събитията показва, че ислямът се появява към VII в. на базата на древното езичество и фарисейския юдаизъм. Колкото и парадоксално да звучи, евреите определят на исляма особена роля в богоборческата си стратегия за борба с християнските народи. **Те използват турците и мюсюлманите като маща в стратегията си - „да убиеш с чужд нож"!...**

През 1355 г., разтревожени от увеличаващите се турски нахлувания, България и Византия сключват съюз за борба с общия враг. Този съюз обаче закъснял, а вътрешните врагове и еврейските агенти на Синедриона правели всичко възможно да засилят противоречията и да отслабят двете държави.

В 1363 г. султан Мурад се настанил в Одрин и го направил изходна точка за по-нататъшното турско разширение. Последователно в ръцете им паднали Димотика, Цурулум, Аркадиопол, Пловдив и Боруи.

От сведенията на османския хронист Сеадедин, както и от други данни, се вижда, че настъплението на османските турци в

Тракия през периода 1359 - 1364 г. било съпроводено с големи разорения. Силно пострадали Пловдив, Боруи, Сливен, а някои по-малки селища, като Венец и Сотирград, изчезнали напълно! Разорението се съпровождало от масови поробвания, от отвлечане на множество пленници, които били отвеждани впоследствие в Мала Азия. Сеадедин отбелязва, че след превземането на Лозенград османските войници отвели със себе си „невероятно красиви робини българки" (66). Тези робини били продавани като животни на пазарите в Близкия изток от търговци на роби - евреи, които държали монопол в тази дейност.

В завладените области турците прокарвали политика на унищожение на живата сила на противника. Провежданото етническо прочистване се правело с цел заграбване на територия и материални блага и разчистване на жизнено пространство за нахлуващите от Мала Азия пълчища. Продължавала и политиката на заселване на мюсюлмани в завзетите територии и настаняване на турски гарнизони в големите градове. В разглеждания период в Тракия трайно се заселили над 10 000 мюсюлмани, дошли от малоазийските емирства Бига, Айдын и Карасу и продължавали да прииждат нови и нови заселници от турски произход (66).

След като цар Иван Шишман (1371-1393 г.) сяда на престола в Търново, подстрекавай от майка си, той започва да води самостоятелна политика, различна от тази на по-големия му брат Иван Срацимир (1356-1396 г.) във Видинското царство. Двамата са в конфликт и почти не поддържат връзки. Отделна политика водят и останалите части на разпокъсаната българска държава - Добруджанското деспотство и княжествата в Югозападна България и Македония. Този тъжен факт за разделянето на България отбелязва и немският рицар Шилтбергер, участник в похода на унгарския крал Сигизмунд срещу турците през 1396 г.: „...Аз бях в три страни, които и трите се казваха България (Pulgrey) - отбелязва Шилтбергер. Първата лежи там, където се преминава от Унгария през Железни врата, и столицата ѝ се казва Видин. Другата България лежи срещу Влашко и столицата ѝ се казва

Търново. Третата България лежи там, където Дунав се влива в морето, и столицата ѝ се казва Калиакра..." (66).

Възползвайки се от тази раздробеност на България и слабостта на Византия, турците преминават в решителна офанзива за овладяване на Балканския полуостров. След битката при Черномен турците овладели най-напред силните български крепости Самоков и Ихтиман, а след това с много пролята кръв, и Битоля. В резултат на това опустошително нашествие престанало да съществува независимото и твърде силно княжество на деспот Углеша, намиращо се по долното течение на река Струма. Отглас от ужасите, предизвикани от нахлуването на османците в югозападните български краища, се съдържа в приписката на един съвременник на събитията, светогорския монах Исай Серски: „... Като убиха юначния деспот Углеша, измаилтяните се пръснаха и пролетяха по цялата земя подобно на птици по въздуха. Едни от християните бяха изклани, други отвлечени в робство, а онези, които останаха там, смърт несретна ги покоси, защото изгинаха от глад... опустя земята, лиши се от всичките си плодове, погинаха люде, изчезнаха добитък и плодове. И наистина тогава живите облажаваха по-рано умрелите..." (66).

Упорита борба водили и свободолюбивите планинци в Родопския край. Турците дали изключително много жертви при превземането на крепостите Раковица, Цепина, Баткун, Зареница, Градище, Асенова крепост и др. Затова и озлоблението им към поробеното население било двойно по-голямо и пушали в ход сабите и ятаганите за щяло и нещяло над цивилното население. Първенците набивали на кол, провесвали ги на ченгел (кука) или им отсичали главите на дръвник със специална секира за екзекуции. Потоците от българска кръв се леели като река, а кръволоците - евреи и турци, искали още и още християнски жертви в името на техния бог (Сатаната, Яхве, или Луцифер)!...

Както при своите предишни походи, така и сега османците отвеждали в плен като роби множество българи. Интересни сведения за масови поробвания има в хрониката на Коджа Хюсеин, който съобщава, че след завладяването на беломорските кре-

пости Хайредин паша с „безчетно количество пари, с роби и робини с лица като феи" паднал по лице в краката на султана. Много от тези роби били продавани на венециански, дубровнишки и други търговци по робските тържища в Крит, Кипър и Александрия (66).

В 1382 г. с помощта на предател българо-мохамеданин е превзета София, а малко по-късно паднал и Солун, вероятно с активната помощ на солунските евреи, които имали влиятелна колония там.

След като се укрепили в Тракия и Южна България, турците се насочили на север. В 1388 г. султан Мурад изпратил 30-хилядна армия под командата на великия везир Али паша, който преминал Стара планина и завладял Провадия, Преслав, Шумен, Овеч, Мадара и Силистра.

От този момент съдбата на България била решена от венецианските банкери. На нейна територия се появили предатели, които постепенно придвижили България към прага на петвековното робство (Енц. на Урбан VI, римски папа, стр. 9) (30).

През пролетта на 1393 г. с голяма войска султанът преминал Стара планина, насочил се право към Търново и го обкръжил от три страни. Обсадата била дълга, тежка и продължила три месеца, а помощ отникъде не се задавала. Неизвестно по какви причини цар Иван Шишман с част от войската си не бил в Търново, а се намирал в Никопол и отбраната на града се водела от патриарх Евтимий. Всички търновци, от децата до 80-годишни старци, мятали копия и пуцали стрели против силния неприятел. Храбростта на защитниците на крепостта била голяма, ала и неприятелските пълчища всеки ден се умножавали. Поради дългата обсада храните свършили и това влошило още повече защитата... Насърчени от своя пастир, защитниците отблъсквали нападателите, но и самите те намалявали по брой от недохранване и безводие. Военният съвет заседавал всеки ден... Баязид и синът му Челеби беснеели от яд, че градът не се предава. Те изпращали на обсадените известия, че ако не се предадат, всички ще бъдат погубени... (135).

За обсадата на Търново и падането на града има кратък, но драматичен разказ в известното „Похвално слово за Патриарх Евтимий“, съставено от ученика му Григорий Цамблак: „.... Разгневиеният варварин - пише той - заплашваше, че с огън ще гори, че на късове ще сече и на друга мъчителна смърт ще предаде тези, които продължават да са непокорни." Въпреки заканите обаче жителите на Търново се бранели твърдо и всички пристъпи на врага се разбивали в яките крепостни стени (66). Обезсърчен от загубите, султанът дал заповед за отстъпление с предложение за мир.

Варшавски посочва, че в този решителен момент се намесват агентите на Синедриона и Сара-Теодора и чрез предателство предават Търново на турците. Цамблак също говори за предателство, но не го описва с подробности (66). Други автори като проф. Вл. Владикин, Йован Раич, В. Берон и К. Иречек*, както и народното предание потвърждават, че крепостта столица пада след предателство, и че предателят е евреин (18, 55). Същото се потвърждава и от френския автор Сонджеон, който казва, че предателят е бил чужденец юдей, имигрант (167).

Опирайки се на латински и гръцки източници, М. Варшавски описва следното:

„.... Предателството. С този неуспех не могли да се примирят членовете на Синедриона, които били в Бургас, и следели хода на борбата чрез шпионите си. Какво им е оставало да правят? Като се убедили, че султанът не е в състояние да сломи търновските защитници без тяхното участие, евреите на свой ред дали заповед да се организира колкото се може по-скоро предателство. Намерил се доброволец евреин, когото Синедрионът снабдил с всички нужни за тази цел средства, включително и копие от султанската заповед за отстъпление. Този трагичен епизод историците отбелязват само като предание, че един неизвестен евреин предал Търново.

Този неизвестен евреин, който блестящо изпълнил задачата си, бил Лазар Коен*, чийто потомци братя Коен* изиграли също такава нечиста роля при Осман Пазвантооглу в 1794-1807 г., който се обявил за независим.

Лазар Коен*, получил заповед от членовете на Синедриона, проникнал в българската крепост Царевец, явил се при патриарх Евтимий и по най-подъл начин го уверил, че турските войски са изгубили всяка способност да се бият и не ще могат да подновят обсадата на Велико Търново. Той казал, че силни епидемии са предизвикали паническо бягство в армията на султана, той се клел, че турците са в ръцете на вече засилилите се отряди на Иван Шишман и че затова султанът е дал заповед за отстъпление.

За доказателство предателят показал копие от заповедта, с която го снабдили членовете на Синедриона (Гр. лет. XIV век, том IV, стр. 216). А в същото време Лазар Коен* през нощта завел до самите стени на града турската войска, която се разположила на скрито и чакала сигнал. Подлите и лъжливи сведения създали в целия град радостно оживление. Радостта на уморените защитници не могла да бъде спокойно затаена в сърцето, тя се превърнала в страшен рев, който не можел да се заглуши. Всички крещели за неочакваното си щастие и спасение, а евреинът Коен*, като Юда Искаротски*, тихомълком задигнал ключовете от градските порти и ги предал на своя помощник - евреина Хасон*, който, възползвайки се от ентузиазма, обхванал цялото население, отворил градските порти и предал ключовете на Челеби Сюлейман (Соломон).

Жителите на града се били събрали на площада, гдето патриарх Евтимий служил благодарствен молебен. Коен* дал уговорения сигнал и на 17 юли 1393 г. турските войски нахлули през отворените врати на града (Гр. лет. XIV век, том IV стр. 318)*

По това време град Велико Търново бил център на внимание в целия Балкански полуостров. Той бил гордост и слава на българския народ, а когато нахлули турците благодарение на юдейското предателство, градът бил подхвърлен на грабеж и насилие и скоро обхванат от пламъци. Турците рушили и разорявали всичко. Патриаршеската църква „Възкресение Христово“ била срината веднага, а благочестивият старец патриарх Евти-

Датата за това нахлуване е потвърдена и от руски летописи (66).

мий заточен. С един замах на еврейската диригентска пръчка започнала сеч и гонение на християните! На какви страшни избивания и мъчения са били подложени великотърновските жители ясно се вижда от произведенията на Григорий Цамблак. Константин Костенечки, Йосиф Видински и др...." (30).

Патриарх Евтимий се застъпил пред султан Баязид и изказал протест против извършените зверски насилия, убийства и разрушения. Според Варшавски той дал заповед да се прекратят гоненията на християните и заминал за Одрин. На негово място от Венеция по заповед на Синедриона бил командирован най-жестокият садист, евреинът Челеби Нафталион* с щаба му, състоящ се от трима евреи: Рахамим Асеев*, Хаим Йерохам* и Давид Леви*.

Пристигайки във Велико Търново, Нафталион* заповядал незабавно да отделят изтъкнатите търновци начело с патриарх Евтимий и да ги заведат в манастира „Св. Троица“. Когато заповедта му била изпълнена, юдеинът Нафталион* отишъл в манастира и лично ръководил избиването им. Всички българи християни заклали пред иконата на Спасителя. На всеки доведен Нафталион* повтарял подигравателно една и съща фраза: „Помоли своя Бог, може би той ще те спаси“ и пред лицето на патриарха отрязвали главите на невинните жертви и вършели всякакви зверства над беззащитния народ (Гр. лет. XIV век, том VI, стр. 452).

Според Григорий Цамблак (66) и Сонджеон (167) болярите били събрани чрез измама от новия управител и изклани в една църква:

„...Султанът замина с войската си да дири цар Шишмана. Неговият заместник, комендантът на сломония град, един ден повика първенците и живите боляри, уж да се посъветва с тях за нещо. Без да подозират опасността, те се събраха в една църква. Пашата предложи на всички да се потурчат.... Това бе ужасно предложение. Здравите българи отказаха. И пашата заповяда на еничерите да изколят всичките. Загинаха 110 души мъченици, първи боляри и граждани. Църквата бе обляна в кръв, а труповете им изхвърлени, да ги ядат небесните птици..." (135).

Нафталион* искал да посекаат и патриарх Евтимий, но султанът разпоредил той да бъде заточен.

Според гръцките литературни източници (Гр. лет. XIV век, том VI, стр. 493) Нафталион* се поругал над патриарха и го заточил във великотърновските катакомби, гдето след продължително гладуване и жестоки изтезания той предал Богу дух, а тялото му изгорили (Енциклопедия на Бонифаций IX, римски папа, стр. 18) (30).

Според български хроники патриарх Евтимий бил заточен в Бачковския манастир и е погребан там в църквата. Наскоро след тази кървава разправа дошла заповед на Баязид голям брой търновски родове и семейства да бъдат изпратени на заточение в Мала Азия. Цамблак описва покъртително тъжните сцени при раздялата със заточените семейства (66).

Не е трудно да си представим, че при разграбването на Търново и при подялбата на имотите на убитите и заточени богати търновски боляри, освен турците най-активни са били и евреите подстрекатели, населяващи квартала „Френкхисар“, в центъра на който била и голямата синагога.

Според преданията интересна и поучителна била съдбата на предателя Лазар Коен*. След като предал ключовете на султан Баязид, той поискал голяма награда; дали му я, но алчният евреин останал пак недоволен. Тогава Баязид кипнал и рекъл: „Дайте му такава награда, каквато заслужава предател, който и мен ще предаде за шепа злато!...“ Стражата сграбчила предателя и го хвърлила в пропастта от една крепостна кула. Мястото, където той бил хвърлен и погребан, и досега е известно като „Жидов гроб“. Всеки, който минел оттам, хвърлял по един камък с презрение, омерзение и проклетие за вечни времена към предателя и пъкленото му чифутско семе!...

Тези трагични за България събития по-късно са отразени след освобождението от Иван Вазов, в стихотворението „Жидов гроб“ и в един разказ на Ангел Каралийчев, публикуван в сп. „Светулка“ преди 1944 г.

Евреите в България винаги са се стремели - и тогава, и сега, да отричат тези уличаващи ги факти и да унищожават дока-

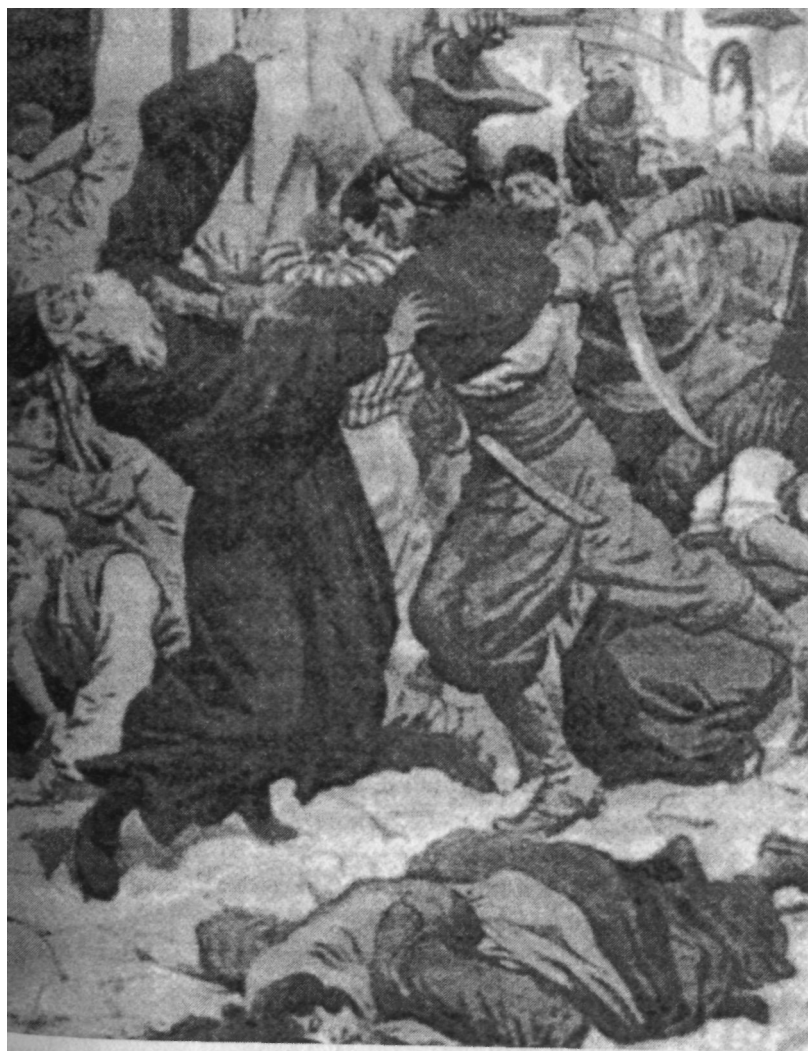
зателствата за престъпната им дейност. След излизането на разказа на Ангел Каралийчев, от страна на еврейската общност имало протести, че са оклеветени. На това писателят отговорил така: „...По-добре е да замълчат, защото за всичко казано има документи“!

След падането на Търновското царство войските на Баязид започнали да превземат крепостите на Добруджанското деспотство (Карвунското деспотство), продължавайки политиката на „изгорената земя“, геноцид и унищожение. Убит бил и цар Иван Шишман, независимо че той бил приел да стане васал на турския султан. Паднали постепенно крепостите Никопол, Калиакра, Варна, Ловеч, Плевен, Враца, Лютиброд, Черепиш, Урвич, и др. Всичко това било съпроводено с огромни кръвопролития, кланета на цивилно население, безсмислени убийства, грабежи и поробване на беззащитни българи (66).

За превземането на Калиакра е запазена покъртителна народна легенда за 40 хубави девойки, взети в плен, които се навързали за косите си и се хвърлили вкупом от високите скали в морето, за да избягнат тъжната робска участ.

Завоевателните действия през 1393 г. докарали в ръцете на османците огромна плячка. Взети били и голям брой роби, предимно младежи и девойки, някои от които били изпратени в двореца на султана и по домовете на неговите приближени, а други, разпределени между войниците, впоследствие били продавани по робските тържища. За масовите поробвания свидетелства и византийският писател Дука. Изобщо към края на XIV век, като последица от завоевателните действия на османците и особено в резултат от завладяването на Търновското царство и на Добруджанското деспотство, броят на отвлечените в Мала Азия роби се увеличил много (66).

За тези поробвания и гаври и за тежката участ на пленниците, които, оковани във вериги, били водени от град в град, разказват стотиците народни песни в българския фолклор, чието съдържание отправя мисълта към страшните дни на завоеванието и към първите векове на османското иго. Робите и от двата

*Турски джелати и гаджали колят беззащитни български свещеници и
цивилно население. Гравюра от XVIII-XIX век.*

пола били изнасилвани, бити, измъчвани по всякакъв начин. При съпротива били убивани, а по време на дългия път от България до Мала Азия много от тях умирали от недохранване, умора, стрес и болести!...

Редица писмени източници посочват, че търговията с роби се контролирала главно от евреи и те извличали огромни печалби за сметка на мъката на българите. На този въпрос ще се спрем по-подробно нататък, опирайки се на автентични източници от XV XVI и XVII век, както и на по-късни сведения по въпроса.

Кървавите събития от края на XIV век са добре описани от самите османски историци от този период. Нека видим как ги описва Мехмед Нешри (1493 г.), в неговата хроника „Огледало на света“, от която добре личи отношението на турците и техните съюзници евреите към българите и другите поробени християнски народи:

„... Разлютил се пашата (Али паша) и тоз час изкомандвал войската. Разрушили и опустошили крепостта Венчан (с. Венчан, Варненско), а народа ѝ смазали на кюфте и го заробили..." (106).

„... ПравOVERните бойци се удавили в плячка, роби взели и така се заситили, че не е за описване..." (106).

„... Газиите (бойци за вярата) дотолкова били отрупани с плячка, та разменяли чифт ботуши срещу красива робиня. Тълпата на робите била по-многобройна от самата войска..." (106).

„... И настанала такава сеч, че конете на правOVERните взели да стъпват не по земя, а по мъртви гяурски тела. Тогава Исхак* бей извикал: „Хей правOVERни! Стига сте клали! Започвайте да вземате роби!..." (106).

„... Ако легендарните юнаци можеха да зърнат колко неверници изклали газиите, от завист биха пикали кръв. Ако ги видеше пък Нериман, би посърнал..." (106).

„... От много места надошли кръвожадни джелати (палачи) и със своите завоювали света остри мечове ги изпратили в пла-

*Исхак (Ицхак) - характерно еврейско име!...

Турци, башибозуци и черкези отвеждат красиви българки и деца на робските пазари в Близкия изток. Стара графика (по Йонков).

мъците на преизподнята. Така били затрити няколко хиляди неверници. Изклали ги и те отведнъж изчезнали от лицето на света..." (106) и т.н., и т.н.

Тази турска хроника е пълна с подобни потресаващи описания на извършвания над българите Геноцид. Тук няма какво да се коментира - изродът хронист сам представя и се хвали с извършените престъпления и жестокости!

Отглас от тези събития срещаме и в едно писмо на папа Григорий XI до епископа на Гран в Унгария от 1373 г.:

„... Безбожните неверници, наречени турци, тези най-жесток врагове на Христовото име и негови най-неуморни преследвачи (...) от не много време и особено от двадесет месеца насам нападнаха с постоянна враждебност, завладяха и свирепо разориха обширни области на ромейското и българското царства и на кралството на Рашка (Сърбия), както и други страни на люде, изповядващи Христовата вяра, ако и бидейки схизматици. Те спечелиха големи победи над жителите на тези земи и страни. Самите обитатели бяха или жестоко изстребени, или отведени в жалка робия, или по някакъв друг начин поставени под ярема на най-злостно робство, като някой от тях - уви! - се отрекоха от Христовото име. Поради това турците бяха обзети от толкова голяма гордост, че решиха да нападат още по-усилено споменатото кралство на Рашка и други християнски земи..." (109).

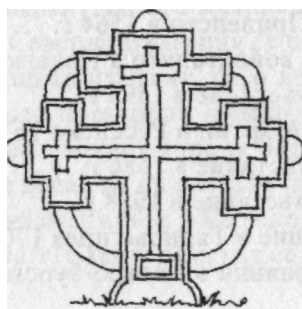
Доказателства за заробването на българите от турците и еврейските им колаборационисти откриваме и в особен род италиански документи - нотариални записи за продажбата на „човешка стока" като животни по робските пазари на Средиземноморието и Близкия изток. В книгата на венецианския нотариус Антонио Брешиано от тържището Кандия на остров Крит в периода 1381-1383 г. сухо, делово и педантично е щрихована тъжната съдба на стотици българи и българки от Македония, Софийско, Търново и множество други български области и градове. Там можем да прочетем: „... една моя робиня на име Ирина, от български род, от селището Мелник (...); робиня на име Мария, от български род, от селището наречено Прилеп (...); робинята Теодора, от български род, от Търново (...); моята робиня на име Кали, от български род, от София (...); един роб на име Димитър, българин от селището Воден (...); робинята на име Мария, от български род, от Диамболи (Ямбол)..." и т.н., и т.н. (109).

По думите на Варшавски: „... Евреите завладели България и станали истинските господари на страната. Ползвайки се с голямо влияние върху турския султан, те започнали да прокар-

ват в живота всичко, което им било угодно, а главно блестящо изпълнявали задачата си по отношение притесняването на християнството, за да унищожат по този начин всеки Божествен принцип и да подготвят страната за безкрайно робство. Затова през време на турското владичество юдеите умело са придобивали симпатиите на някои българи, спечелвали са ги на своя страна и ползвайки се от техните услуги, оказвани им под вида на лъжлив либерализъм, заблуждавали народните маси и ги насъсквали срещу ония, които безстрашно проповядвали своите национални идеали. **Това явление се наблюдава и сега, защото има още много наивници между българите!...**" (30).

Това твърдение далеч не е пресилено, а напротив дори е меко казано, като имаме предвид документите, с които разполагаме от различни и разнообразни източници. Всички тези документи доказват негативната и водеща роля на евреите, които наравно с турците са участвали в разрушаването на Второто българско царство и поробването и Геноцида, извършван над българите не само през XIV век, но и през следващите векове!

Според българските и чуждите историци ударът от страна на османците довел до най-тежки последици: България, която в продължение на столетия заемала предно място в средновековна Европа, загубила завоюваните позиции и трябвало да минат векове в упорита борба, за да се отхвърли чуждото владичество и отново да се създадат условия за нормално обществено и културно развитие на българския народ (66).

Трета глава

България под турско-еврейско робство (XIV-XIX в.)

След падането на Търново през 1393 г. борбата срещу турските поробители продължила. Фактически от турското нахлуване на Балканите в 1352 г. до Освобождението през 1878 г. съпротивата не преставала. Първите 50 години от османското нахлуване били най-кръвавите и българите дали най-много жертви във войните с турците. Тази героична саможертва на българите спасява до голяма степен Източна Европа от опасността да попадне под турска власт, тъй като задържа турците по-дълго време на Балканския полуостров в стремежа им да овладеят и подчинят новите територии.

По време на турското робство българите вдигат 14 големи въстания и участват в над 50 похода на християнски държави срещу турците.

По-важни от тези събития са:

- походът на воеводата Стефан Елеазар в 1402 г.
- въстанието на Шишмановци в 1405 г.
- въстанията на богомилите в 1413 г.
- походите на Владислав III Варненски в 1443-1444 г.
- походите на Георги Кастриот (Скендер бег) 1443-1467 г.
- въстанието в Прилепско в 1564 г.
- въстанието на войниганите в Панагюрище 1575 г.
- Търновското въстание в 1595 г.
- бунтът на поп Мартин в Русенско 1637 г.
- Търновското въстание в 1686 г.
- Чипровското въстание в 1688 г.
- Марино въстание в Търново през 1700 г.
- участие на софиянци в Австро-турската война от 1737 г.

- гръцко-българската завера в 1821 г.
- Знеполското въстание в 1830 г.
- Берковското въстание в 1835 г.
- Върбановото въстание в 1837 г.
- Пиротското въстание в 1838 г.
- Априлското въстание в 1876 г.
- Илинденско-Преображенското въстание в 1903 г.

Всички тези въстания и походи са добре обобщени в книгата на Й. Йосифов за българските въстания (72). Той дава и подробни данни от съществуващите документи за българските жертви, турските зверства сред мирното население, избиванията, непосилните данъци, налагани от евреите бирници, и Геноцидът, извършван над българите.

Йосифов отбелязва и предателската роля на сърбите, венецианците и генуезците, които провалят втория поход на Владислав III Ягело (Варненчик) през 1444 г.; очевидно по указания на Синедриона, отново в играта се включват еврейските банкери от Венеция:

„... Папа Евгений IV не бил доволен от постигнатите резултати и затова Владислав III нарушава мирния договор и през пролетта на 1444 г. отново настъпва - този път в Северна България. Той минава Дунав при Оршова, превзема Видин, Никопол, Шумен, Калиакра, Каварна и обсажда Варна. Към войските му се присъединяват нови хиляди доброволци от Северна България. Всички земи между Балкана и Дунав биват освободени. Но в най-решителния момент, когато Владислав е бил пред Варна и освобождението на Северна България се решавало, сърбите, венецианците и генуезците изменят, като венецианците и генуезците със своята флота прекарвали войските на султан Мурад II от Азия през Босфора и Черно море за Варна, а сръбския деспот Юрий Бранкович не искал да си разваля приятелството със султана и не позволил на българите в Македония начело със знаменития Георги Кастриот (Скендер бег) да се присъединят към Владислав..." (72).

Редица историци отбелязват изключително подлата роля на, която играят венецианските евреи банкери и евреите в Константинопол по отношение завладяването на Балканите и по-специално България от турците. Те изиграват и ключова роля за падането на Константинопол в 1453 г.

„... Венеция се стремяла с всички средства да опази своето място в търговския обмен на Източното Средиземноморие, за да съхрани застрашените си владения и да разшири господството и влиянието си в други балкански земи. Затова тя непрекъснатата лавирала между Унгария, османците и Генуа и използвала разединението и затрудненията на онези балкански страни, към които отдавна насочвала домогванията си..." (66).

Повече от очевидно е тясното сътрудничество на евреите - търговци и банкери, и особено евреите роботърговци, които оценили потенциала за печалба в разрастващата се Османска империя. Евреите всячески подпомагали този процес за утвърждаване властта на турците, естествено за сметка на поробените народи, които били ограбвани и унищожавани тотално!

Николай Станишев отбелязва: „... Обезглавяването на българския народ продължава през цялото четиринадесето столетие - с меч, чрез заточаване, или „чрез договор" (васалитет), т.е. временно самозапазване, което завършва пак с меч или заточване, а понякога с потурчване.

Обезглавяването на българския народ продължава и през петнадесетото столетие, по времето на големите турски междуособици, когато българите направили първите бунтове и опити за въстания...

Целенасочено голяма част от българската аристокрация била ликвидирана и само малка част успяла да се укрие в провинцията или да емигрира в чужбина.

Обезглавяването и обезкървяването на българския народ продължило през цялото робство, след всеки бунт, след всяко безнадеждно въстание. Същевременно турските завоеватели започнали да настаняват в българските земи - средището на По-

Евреи – бирници на Османската империя, събират данъци от български производители еснафи (по Йонков)

"Жестоко робство" – графика от Феликс Каниц (по Йонков)*

луострова, големи количества свое население и по този начин обезсилвали още повече България..." (135).

Както вече споменахме, евреите спомогнали и за падането на последната християнска крепост и убежище на православие-то - Константинопол, който бил завладян от турците. В това пъклено дело и предателство участвали най-вече венецианските и генуезки банкери евреи, както посочват редица автори, при това с еврейски произход (53, 56).

Дейвид Дюк*, бивш американски сенатор, в своята книга „Еврейският въпрос през очите на американеца“ директно посочва, че още през XIII в. византийските евреи подържали окупационните армии на турците, а през XV в. подържали турците и при последното завоевание - Константинопол. Той обяснява, че по същия начин и по същите причини евреите са поддържали и завоюването на Южна Испания от сарацините. След окупацията на мюсюлманите, те били в управляващото правителство (53).

Еремеев и Мейер* потвърждават, че предателството в Константинопол дошло от предградието Галата, което било официално венецианска и генуезка колония и където живеели много еврейски търговци и митничари. Те помогнали на турците да прекарат по суша до залива „Златния рог“ над 70 кораба, необходими за решителния шурм на града, и снабдявали окупаторите с провизии (56, 67). Никола Ватен посочва, че търговците от Галата запазили един двусмислен неутралитет, доставяйки и на едната, и на другата страна провизии и сведения - нещо типично за евреите винаги да работят като двойни агенти и да извличат печалба от войната („Двама се карат - третият печели“) (67).

От своя страна Рънсиман посочва, че операцията по превземането на Константинопол била стимулирана активно от личния лекар и съветник на султан Мехмед II - италианския еврейин Джакомо ди Гаета*. Той посъветвал султана при шурма на града да се използва артилерия (нещо ново тогава) и установил връзка с унгарския инженер Урбан - специалист по леенето на топове (123).

След падането си Константинопол пострадал силно и бил разграбен и частично разрушен. Турските войски не влезли единствено в Галата, където имало и доста синагоги!... Симптоматично е, че нападението над Константинопол започва на Великден или на еврейската Пасха, като очевидно с този красноречив знак някой от Синедриона символично искал да каже нещо на православните християни!... Тази зловеща символика сполучливо се допълва от османския хронист Мехмед Нешри (106), който при описването на битката за Константинопол казва, че „копията на газиите (бойци за вярата) понесени като Мойсеев жезъл, се чинили на тираните неверници седмоглави змейове..."

При превземането на Константинопол безвъзвратно били унищожени и разрушени множество християнски църкви (и нито едно синагога!), а най-красивите и внушителни от тях, като „Св. София" например, били превърнати в джамии. Изгорени били множество безценни библиотеки и ръкописи и поругани и осквернени редица християнски ценности и реликви. По същия начин турците и техните наставници - евреите, действали и в България. Според Куев турците, а по-късно и гръцките фанариоти, командвани от Цариград (Константинопол, Истанбул) целенасочено първо унищожавали културните средища и книжовните ценности, преди всичко български ръкописи и книги. „Сякаш целта е да се заличи от лицето на земята всичко чуждо, всичко немохамеданско, всичко българско, всичко християнско. Във връзка с посещението си в Търново през 1838 г. френският пътешественик Ами Буе пише, че там мохамеданите са унищожили всичко, което би напомняло за българската народност. А казаното от Ами Буе за Търново важи и за много други градове, села и области у нас и изобщо на Балканския полуостров..." (82).

Куев описва също, че много манастири, църкви и книгохранилища по време на турското робство били опожарени и хиляди български ръкописи и старопечатни книги били унищожени и безвъзвратно загубени за народа ни. Това се случвало и по време на многобройните бунтове и въстания на българите срещу

османската власт. Пострадали много и манастирите в Атон („Света гора“), сред които българският манастир „Зограф“.

Според Куев систематично и организирано унищожение на българските писмени паметници започва от втората половина на XVIII в., когато цариградският патриарх Самуил успява да закрие през 1766 г. сръбската Ипекска патриаршия и на следващата 1767 г. и българската Охридска архиепископия. От друга страна, той нарежда да се горят българските и славянските книги и да се служи в черквите само на гръцки. Тази задача се възлага на калугерите таксидиоти от Атон, които биват изпращани по различни краища на Балканския полуостров. Някои специалисти приемат не без основание, че гръцките фанариоти с подмолните си действия са унищожили в този по-късен период много повече български писмени паметници, отколкото турците (82).

По този повод Иван Селимски пише следното: „Те, фанариотите, дори дирят навсякъде и в манастирите, и в черквите, и в частните къщи да открият остатъци от стари съчинения, които като някогашните книги на уж неблагочестивите ни прадеди, не са свещенни, а са противни на нашата православна религия, та ги хвърлят в огъня. Така подобно нещо се случи и в мое време в Стара Загора по заповед на фанариота Иларион, търновски митрополит. Поради подобните безбожни постъпки на гръцките владици не е било възможно да се запазят досега освен твърде малко части от най-скъпоценните остатъци на нашата предишна слава, които остатъци тук-таме се намират в тъмнината..." (82).

След османското нашествие повечето големи български книгохранилища и библиотеки били унищожени. Една малка част от това безценно духовно богатство била спасена, главно чрез изнасяне в чужбина - основно в Румъния, Молдова и Русия. В един по-късен период чужди агенти слагат ръка на някои от оцелелите в България и в Атон ръкописи. В това дело се включват лицата Арсений Суханов, лорд Роберт Кързон, Павел Йосиф Шафарик* (1815-1876 г.), Порфирий Успенски (1804-1885 г.), Александър Феодорович Гилфердинг* (1831-1872 г.), Вукол Михай-

вич Ундолски (1815-1864 г.) и други „изследователи“, които слагат ръка на стотици безценни средновековни ръкописи (82).

Физическото и духовно унищожение на българите в Османската империя вървели ръка за ръка. Една от най-страшните гаври била системата на еничерите (от турското „йени чери“ - „нова войска“), която би могла да се роди само в нечий чифутски болен мозък.

Накратко еничерите били християнски и най-вече български момчета, взимани насила и отвлечани на възраст 12-14 години. Те били потурчвани и предавани за обучение в религиозен ислямски фанатизъм от представителите на дервишкия орден на бекташите и задължени да спазват устава му, включително и обет за безбрачие! Така, изтръгнати от своята културно-религиозна среда, лишени от родствени връзки, се превърнали в затворена военна каста и лична гвардия на султаните. Предназначението им било главно да водят нападателни войни, но с тяхна помощ султаните могли да ограничават своеволието на спахите и да държат в покорство населението на завоюваните страни (56).

Според Еремеев и Майер* (56) първият пехотен корпус на еничерите бил сформиран по времето на султан Орхан (1324-1360 г.); Нешри обаче твърди, че това е станало по времето на следващия султан Мурад (1360-1389 г.) (106). Така или иначе е ясно, че еничерските корпуси се формират след нахлуването на турците на Балканския полуостров. В следващите векове еничерите стават основната ударна сила на Османската империя и зловещ инструмент на терора върху българите и всички християни от завоюваните територии. С въвеждането на еничерската система се постигнали едновременно няколко цели - използвал се чужд човешки ресурс за водене на война в полза на империята; създавала се ефикасна „бойна машина“, заредена с ислямски религиозен фанатизъм, която унищожавала собствения си народ; покорените народи били смачквани психически, че са клани от свои; чрез безбрачието на еничерите се обезкървявала и намалявала популацията на българите. Може да се каже, че за-

мисълът на „болния мозък“, въвел системата, бил зловещ, прагматичен и антихристиянски от всяка гледна точка.

За редовното попълване на еничерските корпуси, които достигали до 100 хиляди души, бил въведен така нареченият кръвен данък (девширме), който бил ужас за майките и бащите на българите. От османски и чужди източници става ясно, че девширмето се събирано през няколко години (три, пет, седем) в зависимост на нуждите на империята от „пушечно месо“. Според европейски свидетелства 20% от подрастващото мъжко поколение, тоест всяко пето момче било откъсвано от българския народ, за да бъде загубено безвъзвратно. От съхранените източници личи, че тази страшна тежоба имала не само количествена, но и качествена страна. В султанските заповеди, издавани при акциите за събирания, винаги се подчертавало, че трябва да се събират не какви да е младежи, а „най-добрите“, „най-красивите“, „най-умните“. Това показва, че чрез девширмето централната власт подбирала най-перспективната част от подрастващите, за да ги включи в своята военна и административна организация, не само за да ги отнеме, но и да ги противопостави на българския народ. Показателен е фактът, че от 48 велики везири, управляващи империята между 1453 и 1635 г., 22 били славяни (между които и българи), гърци и албанци, преминали в исляма чрез девширмето (66).

След няколкогодишно предварително обучение и „промиване на мозъка“ в мюсюлманска среда, еничерите научавали турски език и целенасочено им се променяла ценностната система и религиозното и народностното им самосъзнание. После следвал и вторият подбор и те влизали в турските казарми, където за кратки срокове ги превръщали в жестоки и кръвожадни чудовища, лишени от общочовешки добродетели. Така те ставали съвършени машини за убиване, чийто единствен житейски смисъл била фанатичната преданост към исляма и вярната служба на султана. Тази жестока система, измислена вероятно от евреи, се оказала в повечето случаи напълно резултатна и ефикасна (66).

Тук отново ще се върнем върху ролята на евреите в Османската империя, за да осмисли българският читател, а и всички

други, че всъщност 500 години българите са били под турско-еврейско робство - нещо, което никога не трябва да се забравя!

Ето какво казва Варшавски по този въпрос: „По време на турското владичество евреите винаги са били най-близки помощници на турските данъчни чиновници, на чиновниците в полицията и доставчици на най-хубавите български момичета за турците и разкривачи на заговори против турското иго. Особено роля евреите са играли в турското управление, където са си поставяли за задача да пречат за развитието на националните чувства у подрастващите поколения. **Само благодарение на техните подлости е продължило тъй дълго турското иго!...**” (30).

Вече изяснихме, както посочва и Вайнберг* (29), че има генетична връзка между турците и евреите - ашкенази (хазарските евреи). От османските хроники и изворов материал се вижда, че множество ръководни постове в Османската империя са заети от хора с еврейски имена: Израил (син на Селджук); Якуб (Яков); Челеби (син на султан Мурад, вероятно от еврейката Кера Тамара*); Исак бей (управител на скопския Санджак); Ментешеоглу Якуб (Яков) бей, Гермияноглу Якуб бей; Исхак (Исак) бей (владетел на граничните области със Сърбия); Исхак паша (водач на гвардията и анадолската войска); Сюлейман (Соломон) (син на Караманоглу Ибрахим в двора на Мехмед II); Якуб Ахи (голедец от Бурса); Якуб бей (лекар и везир при двора на султан Мехмед II); Якуб бей (син на Сюлейман шах от династията Гермияноглу); Давуд (Давид) паша (бейлербей на Анадола при Мурад II); Ебу Исхак (основател на дервишки орден); Загарджи Якуб (военоначалник на Мехмед I); Исхак паша (велик везир 1470 г.); Исхак Факъх (дипломат); Кяфир Исхак (военоначалник на Узун Хасан 1471 г.); Сара Хатун (майка на Узун Хасан 1471 г.); Якуб бей Фирузоглу (комендант на крепостта Анкара) и много други (106).

Евреите били истинските господари в Османската империя, независимо дали става въпрос за ислямизирани евреи (така наречените „дъонмета“ - „ренегати“, подобни на мараните в Европа), или откритите евреи. И едните, и другите се подчинявали само на своите си закони („Талмуда“) по еврейската схема „дър-

жава в държавата". Естествено всички тези евреи от край време били организирани на масонски принцип в тайни общества и ложи, които винаги били контролирани от Синедриона, който по това време (XV - XVI в.) претърпява „златен век" в „новия Вавилон" - Цариград (Константинопол) (5).

Доказателство, че по това време в Цариград се е намирал Синедрионът, са запазените писма и кореспонденция от 1489 г. между равина на юдеите от Арл (Франция) и В.С.С. В.Ф.Ф. - княз на юдеите в Константинопол. В тези писма представителят на Синедриона в Константинопол дава ясни стратегически указания как френските „възлюблени братя на Мойсей" да разлагат устоите на обществото и да унищожават християните по всякакъв начин, използвайки икономически, политически и духовни (разцепление в църквата и вярата) средства (39). По-късно подобни планове и стратегия се срещат почти дословно и в известните „Протоколи на ционските мъдреци" от края на XIX век.

Множество източници, включително и еврейски, посочват какво огромно влияние са имали евреите в Османската империя; ето някои от тях:

„... В Северна Африка, Египет и Османската империя евреите се радват на почти пълна религиозна и икономическа свобода в продължение на няколко века. Макар че християните смятат турците за бич на християнския свят, турската политика спрямо евреите в продължение на много години прилича на политиката на бившата Ислямска империя (Арабския халифат)...." (41).

„... Но може би най-добрият ислямски пример е държавата, в която еврейското положение бе по-добро от всякъде другаде в Изтока, от падането на Персийската империя - Отоманската империя, особено по времето на нейния апогей през XVI в. ... При такъв режим ролята на евреите в собствената им сфера бе съвсем аналогична на тази на еничерите в тяхната. Ето защо положението на евреите бе най-добро при режима - политически най-откъснат от народите, които управляваше..." (161).

„... Това високо за времето си равнище на образование, въпреки преобладаването на схоластичния елемент в него, създава-

редица преимущества на еврейската върхушка, позволявайки й да установи близки отношения с върховете на турската господстваща класа. Лекарите на султана и на неговите приближени били главно евреи; пак от еврейските среди се набирали съветници по финансови и търговски дела..." (114).

Очевидно след превземането на Константинопол от турците с помощта на евреите, започва новият „златен век“ на Синедпиона, който се установил в новата столица на Османската империя. Редица източници посочват, че именно към края на XV век и следващите десетилетия са белязани с масови преселения на евреи от цяла Европа в пределите на Османската империя. Това е ставало с личните разпореждания на султаните и тяхното обкръжение и, разбира се, по препоръка на равините.

Според свидетелства на Ана Комнина еврейската община в Константинопол е била доста голяма още преди падането на града под турска власт. Еврейският квартал бил разположен между манастира „Св. Пантелеймон“ и стената на Фера. Много евреи са живели и в предградието Галата заедно с генуезки и венециански търговци (55).

Още след превземането на Константинопол от турците, поради голямото обезлюдяване на града, султан Мехмед II (1451 - 1481 г.) разпоредил да го заселят с евреи търговци и занаятчии, богати византийски семейства от провинцията и др. Според Нешри първите нови жители на Истанбул били от населението на Ак Сарай, някои еврейски семейства от Бурса, гърци от Морея и Егейските острови, а по-късно дошли преселници и от други малоазиатски градове (106).

Така постепенно Цариград, ставайки отново столичен център, този път на новата империя, възвърнал старите си позиции на търговско и административно средище и в него също така процъфтявала и търговията с роби-християни от новите земи. Синедрионът и неговите агенти, къде задкулисно, къде директно, взимали участие в управлението на Османската империя, която била идеалният инструмент за унищожението на изконния враг на евреите - християните.

Според Дейвид Дюк* „...Владетелите на многонационалните държави често използвали евреите като управляващи, защото те знаели, че евреите никога няма да се смилят над неевреи. Евреите ставали отлични събирачи на данъци (бирници). Те имали добра финансова проницателност и главната черта на всички бирници - отсъствие на жалост спрямо данъкоплатците.

В мюсюлманския свят доказателство за използването на евреите като управляващи могат да служат примери по времето на арабското завоевание и управление на Испания, VIII-XI век; при управлението на Фатимид в Тунис през X век; в Мароко през XIII-XV век; по време на монголското управление на Ирак и през XVI век в Османската империя..." (53).

С особени привилегии в империята се ползвали ислямизирани евреи, така наречените „дъонмета" (от турски - „ренегати"), които формално изповядвали исляма, а тайно следвали юдейския закон („Тората" и „Талмуда"). Дъонметата, както ще видим по-нататък, били кръвожадни тирани и със садистично удоволствие и последователност тероризирали християните. Те изиграли една от най-зловещите роли в провеждането на Геноцида и Холокоста срещу българите и арменците.

Според Варшавски споменатият при кланетата в Търново (1393 г.) Челеби Нафталион* бил някакъв далечен роднина на султан Баязид, което е твърде показателно (30).

През 1470 г. Лудвиг Богатия, херцог на Ландсхут (Бавария), изгонил евреите от своите зами. Раби Меир Алеви* от Нюрнберг ги довел във Видин и Никопол и те се заселили там. След 1492 г. по покана на султан Баязид II (1481-1512 г.) от Испания и Португалия започват да пристигат изгонените от тези страни евреи - сефаради. От Испания и Португалия с кралски декрет са изгонени 300 хиляди евреи. Те са водени от кралския ковчежник Исак Абраванел*, който се застъпва за тях пред испанския крал и шефа на светата инквизиция Торкемада*. От тези евреи сефаради над 90 хиляди се заселват в големите градове на Османската империя. Самият Абраванел* се установява в Италия, където работи за краля на Неапол, а по-късно като съветник на Венецианския дож..." (41).

В публикувания през 1743 година от цариградския равин Йона анонимен труд се споменава за еврейски общини в Пловдив и Стара Загора (от 1344 г.); Никопол и Силистра (от 1477 г.); в Пазарджик (1510 г.); и други (101). Такива общини имало също в Кюстендил, София, Видин, Търново, Самоков, Плевен, Варна и Русе.

През турското робство евреите се концентрирали главно в Цариград, Солун, Смирна и Одрин. През 1478 г. Цариград наброявал 9517 мюсюлмански домакинства срещу 5162 християнски и 1647 еврейски, или общо 16 362. Преброяването от 1488-1489 г. показва в Цариград и Галата присъствие на 9776 християнски и еврейски семейства, което представлява около 40 000 души (113). През XVI в. обаче евреите в Цариград са вече около 30 000* и имали 44 синагоги (51)!...

В Солун евреите съставлявали над 50% от населението на града. След изгонването им от Испания и Италия в града се населяват 15000 евреи, които образуват нови самостоятелни квартали. По този начин от 1550 до 1912 г. евреите представляват от 30 до 50% от населението на Солун, който наред с Цариград, с около 100 хиляди евреи, се превръща в духовен център на балканското еврейство, наричан „майка на Израел“, „балкански Ерусалим“, „втори Ерусалим“ и т.н. През 1913 г. градът наброява 153 525 души, от които 61 439 евреи, 45 867 мюсюлмани, в това число и няколко хиляди ислямизирани евреи дьонме, 39 956 гърци и 6263 българи (154).

На базата на документи и анализи на съществуващи източници, Господинова (39) твърди, че през XV и XVI в. Синедрионът и „князът на евреите в изгнание“ се намирали в Цариград, а по-късно се преместват в Солун; според авторката те са се местили непрекъснато от единия в другия град и обратно съгласно нуждите и заговорите на тайната им власт.

Еврейската авторка Рут Самуелс* посочва ясно какви привилегии са ползвали евреите в Османската империя и как са учас-

Става въпрос само за мъжко население (т.нар. нуфузи), данъкоплатци, отразени в регистрите.

твали в управлението и политиката на страната: „... Някои от немските евреи се преселват в Турция още преди испанските и португалските си събратя. Център на еврейския живот и търговска дейност става Солун, в северната част на покорената от турците Гърция.

Турските власти са доволни от идването на еврейските търговци, банкери и лекари от Испания и с готовност се възползват от опита и връзките на тези имигранти за укрепването на империята си. През XVI в. евреите заемат високи постове в Османската империя и нерядко са назначавани за дипломати и съветници на султана. Международните им връзки и познанията им в областта на финансите спомагат за развитието на турската търговия.

Сякаш се е върнал Златният век на мюсюлманска Испания, пренесен далеч на изток. Посланици евреи са изпратени от Константинопол (по-късно Истанбул) при европейските владетели. Един от тях Шломо Ашкенази* (по професия лекар) допринася за сключване на мирния договор между Турция и Венеция през 1574 година. Той обещава на Венеция турска помощ в случай на война с Испания. Точно по това време във Венеция надвисва заплахата от прогонване. Шломо Ашкенази*, който е турски посланик във Венеция, постига отмяна на вече издадения указ. Благодарение на усилията му еврейската общност във Венеция е спасена..." (125).

Дейвид Дюк* посочва причините венецианците да искат изгонване на евреите. В документи от XVI в. се посочва, че венецианските аристократи от това време гледали на еврейското лихварство като на средство за използване и унищожаване на гражданите на Венеция и други градове от еврейската престъпна клика. Венецианските власти въвели съответните ограничения върху икономическата дейност на евреите и установили максимална 5-процентна ставка върху заемите, отпускани от лихварите и банкерите (53).

Йосеф Наси* от банкерското семейство Мендес, действащо в Португалия и Италия, станал финансов съветник на султан Сюлейман I (1520-1566 г.), а след неговата смърт служил

сина му Селим II. За своите заслуги Йосеф (Йосиф) Наси* издигнат за херцог на остров Наксос в Егейско море. Друг егов подарък е старинният град Тверия в Ерец-Израел, където някога са живели и преподавали учителите на законите на „Талмуда“ (125).

Антонов обръща внимание, че „Наси“ е титлата на председателя на Синедриона. Следователно освен пръв съветник и министър на султана Йосиф Наси* е и глава на световното еврейство по това време, което обяснява огромните му международни връзки и влияние. Опирайки се на други източници, Антонов подчертава, че не непразно според планове на подготвяните от гърците и българите въстания първо е трябвало да бъде убит Йосиф Наси* като главен враг на балканските народи (5).

С разширяване броя на проучваните документи и източници (османски, еврейски, български, гръцки, венециански, френски и др.) в геометрична прогресия нарастват и фактите, че **евреите са участвали пряко и в управлението на Османската империя на най-висше ниво**. Следователно те носят и съответната тежка отговорност и вина наравно с турците, за геноцидната политика на империята, най-вече срещу българите! Османският владетел - султанът, управлявал държавата си с помощта на един висш сановник: великия везир. От четиридесет и седем велики везири, които се изреждат между 1453 и 1623 г. десет са с еврейски произход! (67)

Начело на всички турски евреи стоял върховният равин („хахам баши“)*, който бивал утвърждаван на тази длъжност от султана. Този равин, като представител на еврейството, имал правото да заседава в държавния съвет на Турция (51). Стратегическите задачи обаче се поставяли и решавали както винаги от

През началото на XIX в. главен равин на турското еврейство („хахам баши“) в Османската империя е бил Х. Биджарано, родом от гр. Стара Загора (101). Очевидно той се явява далечен роднина на партизанина комунист Санто Биджарано (Биджарано)*, баща на министърката Лидия Сантова Шулева (Биджарано)* от правителството на Симеон Сакскобургготски (Кобург-Кохари)* и еврейската проционистка партия НДСВ!...

тайното еврейско правителство - Синедриона, който действа на принципа „държава в държавата“. Именно Синедрионът действал в Османската империя еврейските въпроси да се решават от равинския съд. Според Израел Шахак*: „...В Отоманската империя властта на равинските съдилища била изключително силна и същевременно най-гибелна и зловредна..." (161). Действието на тези еврейски съдилища отделно от османската юрисдикция доказва особените привилегии, от които са се ползвали „богоборците“ в рамките на държавата.

В допълнение на казаното до тук ще цитираме няколко френски и английски пътеписи за Балканите от XV-XVIII в. и немски пътеписи от XVI в., както и някои важни венециански документи от XVI-XVII в., отнасящи се до българската история и ролята на евреите в Османската империя:

1) Дневникът на **Ханс Дерншвам** за пътуването му до Цариград през 1553-1555 г.:

„... Турският султан не взима десетък от евреите. Тях не ги пленяват и продават като християните (става въпрос за кръвния данък и поробване)..."

„... Евреите са разузнавачи „и на двете страни“, тоест на Турция и на собствената страна (винаги действат като двойни агенти и шпиони)..."

„... Щом от някоя страна прогонят евреите, те винаги идват в Турция, налитат като паразити и говорят немски, италиански, испански, португалски, френски, чешки, полски, гръцки, турски, сирийски, халдейски и още много езици..."

Авторът споменава също, че евреите работят като богати лихвари, винари, търговци на сукно, гъша мас, скъпоценни камъни и златни изделия. Описва множество синагоги, а също така и потурчени евреи (дъонмета) и евреи-християни (марани) - готови на всичко, включително и на разбойничество. Евреите в Турция носели жълти чалми и народът често ги наричал „хав-рут“ - воняща мърша!... (55).

2) Пиер Белон (1547 г.):

Търговията в Турция е в еврейски ръце. Те откупват данъците в империята". Авторът споменава за еврейин лекар на султана и че повечето от лекарите в империята са евреи (55).

3) Никола де Николе (1551 г.):

... В Турция има много евреи, главно в Константинопол и други градове. Те се занимават с търговия. Най-богатите дюкяни и магазини са притежание на евреи... Най-често те са управители и преводачи; занимават се с лихварство..."

Николе ги нарича „ненавистен народ", „изпълнен с всякаква злоба, измама, лъжа и лукаво изнудвачество" (55).

4) Робер дьо Дрьо (1665-1669 г.):

„... В Солун е единственият еврейски съд..." (55).

5) Дьолакроа:

„... Солун наброява 30 хиляди евреи и има 22 синагоги. Евреите тук държат търговията и са умели производители на сукно..." (55).

6) Франсоа Пуквил (1798-1801 г.):

„... Посредниците в митницата са само евреи..." (55).

7) Гийом Антоан Оливие (90-те години на XVIII в.):

„... Евреите са фанатизирани и вършат всякакъв вид търговия и всички занаяти. Някои са лекари, драгомани (управители) или търговски посредници; нито един не е земевладелец... Богатите са лихвари, комисионери, банкери или търговци. Турските митничари ги използват, за да оценяват стоките и да събират таксите..." (55).

8) Мери Монтегю (1717 г.):

„... Забелязах, че повечето богати търговци са евреи. Тези хора имат невероятна власт в тази страна. Имат повече привилегии от самите турци и тук са се образували значителна общност със свои закони. Поели са цялата търговия на империята, отчасти благодарение на здравия съюз между тях, но главно поради ленивия нрав и липсата на трудолюбие сред турците. Всеки паша си има еврейин, който е негов *homme d'affaires*. Той има Достъп до всичките му тайни и върти цялата му търговия. Не

може да се сключи сделка, да се получи рушвет или да се продаде стока, без да мине през ръцете им. Евреите са лекари, управители и преводачи на всички знатни мъже. Може да прецените колко е изгодно това за народ, който никога не е пропускал да се възползва и от най-малките предимства. Намерили са тайната да се направят толкова необходими, че са сигурни в покровителството на двореца, каквото и правителство да е на власт. Дори английските, френските и италианските търговци са принудени да им поверяват работите си за уреждане, въпреки че разбират хитростите им, но без тях не може да се уреди никаква търговска сделка. И най-дребният търговец от тях е твърде важен, за да бъде пренебрегнат, защото цялата общност се грижи за неговите интереси така усърдно, както за най-главния от членовете си. Мнозина са извънредно богати, но внимават това да не се забелязва много от другите, въпреки че в къщите си живеят в най-голям разкош и великолепиe..." (55).

9) **Арменски пътеписи за Балканите XVI-XIX в.**

Симеон Тбир Лехаци (1608-1620 г.):

„... В Цариград има 40000 еврейски, 40 000 гръцки, 10 000 арменски къщи. Турските нямат брой..."

Хуга Инджеджиян (1789-1800 г.):

„... В София има еврейски търговци; евреите си имат и синагога. Производството на платове в Солун е дело главно на евреите. В града има повече от 36 синагоги, сред които най-забележителна е тази на кастилските евреи. Поддържат се и две еврейски училища..." (55).

10) **Уилям Лийк (1805-1807 г.):**

„... Евреите в Солун са потомци на изгонените от Испания евреи. Час от тях са приели мюсюлманството... Наричат ги „matins" (дъонмета). Събирачът на данъци в Солун и брат му - министърът Хасан Аджик*, са мамини (ислямизирани евреи)..." (55).

11) **Джон Бърбъри (1664-1666 г.):**

„... Евреите в Турската империя са свободни да изповядват вярата си. Търговията с роби в Цариград е в ръцете на евреите.

Те купуват млади и хубави жени, обучават ги да шият, танцуват, пеят и свирят на няколко инструмента и след това ги продават на богатите турци за забавления..." (55).

12) **Пиетро Брагадин** (1526 г.):

... Султанът има на заплата 1000 бомбардиери (артилеристи), между които около 700 християни - немци, евреи и т.н..." (45).

13) **Бернардо Навагеро** (1553 г.):

„... Тези четири двореца се пълнят всеки път с роби, когато има война по суша и по море - със синове на християни. Това са българи, унгарци, трансилванци....., въобще всякакви християни с изключение на арменци, които заедно с евреите, турците не могат поради завещанието на своя пророк (Мохамед) да ги направят роби..." Същият автор дава и подробни сведения за еничерската система. (45).

14) **Доменико Тревизано** (1554 г.) - дава сведения за насилствено отвличане на синове на християни за еничери и „кръвния данък" (девширме) (45).

15) **Якопо Рагацини** (1571 г.):

Голяма част от тази държава се обитава от християни, които са измъчвани жестоко от турците по един невероятен начин и повечето са така бедни и потиснати, че не се осмеляват да повдигнат очи, за да погледнат лицето на един турчин..." (45).

16) **Джанфранко Морозини** (1585 г.):

„... В империята живеят и много евреи и може да се каже, че това е тяхната страна..." (45).

17) **Лоренцо Бернардо** (1592 г.):

„... Сега еничерите са загубили репутацията си на селяндури и мизерници. Поради бедността си са съгласни да служат на всекиго - на евреи и други търговци, докато преди честта им не позволяваше по-ниска служба от охрана на посланици... Освен платената войска, която е на брой 250 000 души и повече, султанът има в Европа и една неплатена войска, която се нарича „войска на авантюристите" (башибозук). Специалната им задача е да се движат 2-3 дни преди основната войска в страната на врага, палейки и избивайки всичко по пътя си. Тези бойци нямат точен

брой, защото мнозина се присъединяват към тях поради желанието си да се награт с плячка..." (45).

18) Матео Зане (1594 г.):

Говори за голямото обезлюдяване в равнините области на България вследствие избиването на българите от турците и останалите живи, креещи в непрекъснато робство (45).

19) Марино Кавали (1560 г.):

„... Първо трябва да отбележа, че днес търговските ни операции в Константинопол поради евреите са намалени много... Нашите търговци са 10-12 къщи (търговски къщи), които с немалко усилия търгуват с посредничеството на евреите..." (45).

20) Стефан Герлах (1574 г.) - мисионер и дипломат:

„... Евреите и еврейките са много добре поставени в двора на султана и много добре приети поради магьосническото изкуство, на което учат султаните. Султанските лекари са също евреи. Доктор Соломон*, чийто брат Паулус* е във Виена, е на такава почит при Мехмет паша, че има право да търгува из цяла Турция хиляди гулдени без мито. Той е посредник между пашата и венецианските търговци при сключване на мир, за което получава голямо възнаграждение. Дон Йозеф Нахи* е направен от султана херцог на остров Наксос. Султанът Селим II държи на него и яде само, което Йозеф* му приготвя. Султанът дори празнува еврейския сабат (събота). Казват, че когато майка му родила дъщеря, еврейката акушерка поставила на нейно място един еврейски син и ги сменила (намек, че **Селим е по рождение еврейин!**). Въпреки внушенията на главния везир Рустам паша, Сюлейман не изгонва евреите от Турция (май 1575 г.).

В еврейските гробища в Цариград има различни по форма и размери еврейски надгробни плочи със староеврейски надписи. Гробовете са разкошни: един надгробен камък струва 80-90 дуката. Тези дни немските евреи обрязват 70-годишен мъж, който става еврейин. Той извиква „Исусе!“, а евреите му казали: „Ако искаш да бъдеш еврейин, не трябва да викаш Исус.“ В Цариград трябва да има 10 000 евреи, които преди това са били християни (вероятно марани, криптоюдеи - бел. моя, Г В.). Само Йозеф

и повежда със себе си 500 християни (марани), повечето от които са испанци и португалци... (55).

Всички тези документи и свидетелства на очевидци говорят статъчно красноречиво и не е нужно даже да бъдат коментирани за да ни стане ясна картината в Османската империя и кой очно е провеждал Геноцида и тероризирал българите по всякакъв начин 500 години!...

Голям брой автори като Димитри Кицикис (75), Дейвид Дюк* (56), Израел Шахак* (161), Джон Бърбъри (45), М. Варшавски (30), Лютостански (55), Анна Рошковска (114) и други посочват че в Османската империя монополът върху търговията с роби е бил съсредоточен изцяло в еврейските роботърговци. Те снабдявали с красиви българки харемите на султана и пашите, както и повечето владетели и богаташи от Близкия изток. Жил Венщайн изтъква, че търговията с роби била важно импортно перо, наред с други стоки, и носела големи печалби, особено от белите роби, внасяни от Европа (главно Балканите) и Кавказ (67); същото се потвърждава и от Кицикис, който подчертава, че този вид търговия е съсредоточен в ръцете на евреите. Един роб през XVI век струвал в Турция между 1000 и 4000 акчета и лесно можем да си представим какви печалби извличали еврейските роботърговци от мъките на българите!....

Особено тежка била участва на онези българи, които били продавани като роби - гребци на галерите в Османския флот*. Те били оковавани с вериги към палубата, за да не се бунтуват. Много от тях умирали от изтощение, болести и недохранване още в първите месеци от заточението си на галерите. Най-ужасно било по време на буря в открито море или по време на морска битка, когато корабът бивал потопяван от неприятеля - тези нещастници, тъй като били приковавани към кораба, потъ-

По това време (XVI в.) един от великите адмирали (капудан паша) на Баязид II, бил Хайредин Барбароса (1466-1546 г.), чието истинско име било Хъзър (Хазар*). Баща му бил от остров Лесбос и се наричал Якуп (Яков*), а майка му Каталина. Братята на Хъзър се казвали Исхак (Исак), Оруч и Илиас. Барбароса "Червенобрадия") построява големия османски флот от галери в 1533 г. (75).

вали в морските дълбини заедно с него без никакъв шанс за спасение!.... (45).

Правилата за търговия с роби са заложили още в еврейските религиозни книги на „Стария завет“ и са надлежно разтълкувани в предписанията на зловещата книга „Талмуд“. Ето какво пише по този въпрос Израел Шахак*: „...В параграф 322, който се занимава със задължението робът неверник да бъде поробен завинаги (докато робът евреин следва да бъде освободен след 7 години), е дадено следното тълкуване: А в корените на това религиозно задължение (лежи фактът), че евреите са най-добрият от човешките видове, създадени да познаят своя Творец и да го почитат, и заслужават да притежават роби, които да им служат. А ако нямат роби от другите народи, те би трябвало да заробят свои братя, които по този начин да бъдат в състояние да служат на Господ, благословен да бъде Той..." (161).

Въоръжени с подобна расистка философия, канонизирана при това в религиозните книги на юдаизма, евреите приемат за правилно и морално от тяхна гледна точка поробването на българите и всички хора по света, и най-вече християните! Съгласно „Талмуда“ другите народи не трябва да се смятат за хора, а са наричани гои („жертвени животни“)!...

По време на турско-еврейското робство българите били обложени от властите с всевъзможни непосилни данъци: поголовен данък (джизие, или харадж), личен данък (испенче), поземлен данък (ресми чифт), десятък (юошур), случайни такси (бад-ухава), данък върху овцете (адети агнам), военни данъци (авариз-и дивание), данък пасища, извънредни данъци под формата на контрибуции и принудителен труд (ангария) и кръвния данък (девширме) за набиране на еничери. При събирането на всички тези данъци от българите особено активни били евреите. Съгласно съществуващите документи еврейската мафия откупувала правата да събира тези данъци от българите и другите подчинени и поробени поданици на империята. Естествено при събирането на данъците чифутите арендатори си слагали горница и изсмуквали и последните спестявания на българите, като ги

довеждали до разорение или гладна смърт, добре описани в хрониките и преданията на очевидци (66).

Различните финансови постъпления, както и приходите от експлоатацията на мини, солници и други дейности, не се събирали пряко от султанските чиновници: Портата предпочитала (или била принуждавана - бел. моя, Г. В.) да даде под аренда както данъчните вземания, така и приходите от разработката на някои имоти.

Данъчният арендатор носел арабското име „амил“. Той трябвало да удостовери своята платежоспособност посредством един или няколко гаранции (кефил), които рискували да заплатят с живота си или в най-добрия случай със свободата си неговата недоброръчност. Счетоводството на арендата се контролирало от кадията, а по-късно от един инспектор (мюфетиш)..." (67).

В своите изследвания акад. Николай Тодоров от БАН подчертава дейността на еврейските лихвари и предприемачи като водещи при откупуването и събирането на данъците от раята (българите и др.) в Османската империя:

„... Не по-малко значителна е дейността на евреите като откупници на държавни мукатаи, която била непосредствено свързана с тяхната търговска дейност. Мукатаа е типична стопанска финансова единица, обособена от постъпленията срещу дадено държавно събиране - данък, такси, глоби, приходи от солници, мини и пр. Тя била създадена за улеснение на финансовата власт, която изграждайки системата на мукатааите, осигурявала прибирането на държавните приходи, като при това се освобождавала от риска, свързан с постъпленията, които зависели от колебанията на цените, движението на населението и пр.

Естествено предприемачът на даденото събиране също извличал полза от тази сделка, тъй като разчитал, а твърде често и реализирал немалка печалба срещу вложения капитал... Характерно е, че обикновено откупниците разполагали със значителни капитали, които влагали в рискованото, но често доходно откупуване на държавните приходи. От взаимоотношенията меж-

ду тях и османската власт се вижда, че отделни нейни представители, макар и неофициално, упражнявали влиянието си, а понякога и открит натиск, за да фаворизират един или друг откупник, дори във вреда на фиска. Тази тяхна намеса, която едва ли е била безкористна, подчертава влиянието на някои представители на търговско-лихварския капитал върху финансовите дела на Османската империя..." (114).

От проучванията на документите става ясно каква огромна финансова власт е имала еврейската мафия, която е монополизирала почти всички важни дейности в областта на търговия, събиране на данъци, лихварство, контрол на пазарите и дори сеченето на монети, което те взимали под аренда от султана, Често представителите на еврейския търговско-лихварски капитал използвали централната власт за нелоялна конкуренция и дори физическо унищожение на конкурентите си - българи, гърци, арменци и др. в тази сфера (114).

Контролът по данъчните вземания и цялата финансова дейност на империята били предоставени на баш дефтердаря (буквално „главен пазител на регистрите" или главен ковчезник на султана). Обикновено тази важна държавна служба се заемала и контролирала от евреи и агенти на Синедриона. Баш дефтердарят бил и член и на Султанския съвет (Диван) и взимал участие при определянето на цялостната политика на империята.

Българските данъкоплатци често били в невъзможност да платят непосилните данъци и се принуждавали да вземат неизгодни заеми от евреи лихвари, което често завършвало с разорение и финансов крах. Еремеев и Майер* пишат по този въпрос следното:

„... Раята, като не можела да плати задълженията си, прибегвала по принуда към услугите на лихварите. Лихварството придобило през този период (XVI-XVII в.) голям размах. Значителна част от селските жители (основно българи - бел. моя, Г.В.) изпаднала в дългово робство, залагайки къщите, добитъка и земята си..." (56).

Двамата автори изтъкват, че в края на XV и началото на XVII в. основният данък джизие нараснал значително от 20-25

та на 140, а бирниците по места прибирали по някога до 400 - 500 акчета. Извънредните данъци също се увеличили многократно (56).

Така чрез данъците, лихварските дейности и тоталния контрол върху търговията, чифутите кръвопийци заробвали допълнително българите и изсмуквали като паразити последните животелни сили на народа!

Дейвид Дюк*, цитирайки книгата на Стенфорд Шоу „Евреите в турската република“, подчертава факта, че евреите специално разработили система от търговски закони в Турция, изгодни за еврейските банкери и търговци. Той добавя и обобщава:

Поддръжниците на доктрината за расово превъзходство на евреите (талмудистите) се явяват врагове на всички народи и всички нации, тъй като те се стремят да отричат правото за съблаждаване на собствените интереси и правото за самосъхранение за всички останали народи, освен своя собствен. Тяхната окончателна победа ще доведе до пълна загуба на свобода и даже унищожение на уникалната идентичност на всички народи на земята... (53). Добре го е казал американският сенатор, който най-добре познава сатанинските и разрушителни възжелания на своите сънародници от еврейски произход!...

На фона на турско-еврейския данъчен произвол, тровещ живота на българското население, трябва да посочим, че редица евреи в Османската империя били привилегирани и се освобождавали от данъци, както посочва в своето изследване Снежка Панова - „Еврейската община в българските земи през XVI-XVIII век“:

„... Твърде чести били протестите и против освобождаването на някои лица от данъчно облагане. По стар обичай, въведен по-късно със силата на закон, в еврейските общини равините и Учителите били освобождавани от всякакви данъчни задължения. От данъци се освобождавали освен това пряко от властта някои лица, приближени на султанския двор - лекари, преводачи и др. Всички те произхождали от най-имотните слоеве и освобождаването им от данъци ставало за сметка на бедните. И в

този случай общината в лицето на равина отстоявала интересите и правата на тази върхушка в еврейското общество..." (114).

Изследванията на Тодоров и Панова отново потвърждават че евреите в Османската империя са били организирани на масонски принцип като „държава в държавата" и това е било насочено преди всичко срещу интересите, живота и здравето на българите.

Голям удар срещу духовността на българите бил извършен и от гръцките фанариоти, които подобно на евреите действали като шпиони и агенти на турците. Както вече обяснихме, те систематично унищожавали българската книжнина и култура и правели всичко възможно за погръчването на българите. Те унищожили българската патриаршия в Охрид и издействали от турските власти българското духовенство да е подчинено на вселенския патриарх в Цариград, чиято резиденция се намирала в квартала „Фенер" (оттам името „фанариоти"), редом с еврейските синагоги.

Фанариотите наложили и богослужението в българските църкви да се провежда на гръцки език - нещо, срещу което се борели и миряните, и българското духовенство. Ето какво пише за техните разрушителни действия Иван Селимински (1799-1867 г.):

„... Най-сетне турската власт унищожи независимия и автокефален патриаршески престол на България, като го предаде в ръцете на вселенския Константинополски патриарх. Тогава българската свещена йерархия бе заменена с гръко-фанариотска. Тази нова йерархия е не само вярна на турската политическа система, но побърза с вълчи апетит да ограби българския народ... Фанариотите си служеха с тези две средства: лъжата и терора. Фанариотските владици, които имаха за пример варварската турска власт, се надпреварваха един друг, за да я задминат... Благодарение на интригите, съветите и най-вече на съдействието на фанариотския клир нашият народ получи три важни и смъртоносни рани от турското варварство. Дълбокият мрак на невежеството се разпростря по целия български хоризонт. От този

потоп с голям риск се спасиха малко български манастири, в които съществува богослужение на български език, свещената писменост за българите и малки остатъци от извършеното от нашите прадеди, както и хрисовулите на българските царе, зачени с голям труд от благоговейните монаси от унищожителни поток на фанариотите йезуитски архиепи.

Всичко това даваше по-голяма сигурност на турците и те покойно и без всякакъв страх си служеха с честта, имота, вярата, с децата и живота на народа така, както си искаха. **Защото голямото невежество превръща човека в животно, прави го роб, робството го поставя в реда на животните, да чувства само физически нужди, които той едва задоволява, и то твърде мизерно..."** (104).

Поставени в тази ненормална обстановка на Геноцид, терор, поробване, духовно унищожение и Холокост (пожертване за чужди интереси), българите непрекъснато се борели за своето освобождение от робството, налагано им от турци, евреи и гърци. Всички бунтове и въстания на българите били потушавани с огън и меч и най-вече с талмудистка старозаветна отмъстителност. Българската кръв се леела като река и от ятагана на поробителя не бил пожален никой - стар или млад!

Друг метод, при който се използвал изключително много терор от страна на турците, било системното и целенасочено ислямизиране на местното население - така нареченото „потурчване“. С това се целяло окончателното претопяване на българите в турския етнос. Тази насока в дейността на управляващата върхушка се утвърдила като една от основните линии във вътрешната политика на империята (66).

Първите ислямизирания започват още от XIV век, като масови такива са отбелязани в началото на XVI век, когато започва и масовото нахлуване на еврейски елементи в Османската империя! Летописният разказ за първото масово помохамеданчване в Родопите ни пренася в тези мрачни времена на насилие:

"... Тогава се вдигна самият Селим с голям гняв против България в лето Христово 1522 г. (по-точно 1515 г.), разори

Тракия от Адрианград до Средец (град София), а един каймакан с 46-хилядна татарска войска разсипа цялата страна покрай Дунав и Стара планина, от Черно море до Видин. В Македония пък той изпрати своя везир с 33-хилядна войска. Като започна от Драма, той потурчи всичко чак до Босна: тогава потурчил Доспат планина, Еспино (Чепино), Крупник, Кочани... В някаква кратка немска история се среща за този Селим, че когато разорил българската земя, много народ, млади юноши и красиви девойки, избрал и насила ги похитил и ги събрал в Едрене (Одрин) и ги записал еничери, т.е. на турски език „нови ученици“, и ги отвели в турската войска до 325 хиляди млади юноши потурчени. Само от мъжки пол били толкова, а от женски - кой знае?..." (121).

Ислямизацията била системно провеждана от органите на османската централна и местна власт, от армията, духовните и религиозните институти в продължение на пет века. Поробителят създал широка система от средства, форми, механизми и методи за религиозна и етническа асимилация на българите. Тази система включвала: масови, групови и индивидуални насилствени помюсюлманчвания; кръвния данък (девширме); робството; привличането на българи като домашна прислуга, ислямизация на малолетни деца и юноши; принудителни женитби (ежедневното насилствено помохамеданчване на български девойки); преселения (депортация) в Мала Азия; лъжесвидетелство от страна на мюсюлманин, че дадено лице е изявило желание да се ислямизира или е поругало мюсюлманската вяра; опрощаване на нарушители на закона след приемане на исляма от тях; раздаване на служби и длъжности; подпомагане на бедни и немощни нови мюсюлмани; включване в различни османски военни организации - спахийството, еничерството, яя (селяни пехотинци), мюселеми (свободни селяни конници), акънджии (ударна конница); юруци и др., в които се извършвала не само смяната на религията, но и силно езиково и етническо въздействие върху ислямизираните (136).

Османските регистри дават сведения за ислямизирането ѝ

отиди села в Силистренско, Шуменско, Разградско, Търговищко, Габровско, Великотърновско, Ловешко и др.

Всички тези потурчвания били съпроводени с големи кръвопролития и жестокости спрямо българското население:

- През 1515 г. в София бил изгорен жив на клада (типичен Холокост) младия български занаятчия от Кратово Георги, защото отказал да приеме исляма (66).

- В 1633 г. в село Голямо Райково е убит насила изпратеният да учи за ходжа Милян, а сестра му Милица отвлели за кадъна.

- В началото на XVI век Чепино на Костантово по донос на гръцкия фанариот и пловдивски митрополит Гаврил (Хасан ходжа) заповядал на еничерите да изколят и потурчат всички първенци и попове. След това Хасан ходжа наредил на потурнаците да разрушат всички църкви от Костенец до Станимака (Асеновград) - 33 манастира и 218 църкви" (121).

- В 1620 г. (по-точно 1670 г.) султан Мехмед води война с Пелопонес начело на 150-хилядна войска. На връщане под страх от смъртно наказание потурчват всички български села в Чепинското корито, Пловдивско и в Гюмюрджинско. Само в Пловдивско потурчените села били 74. Всички, които не се подчинили, били изклани за назидание (121).

- Великият везир Мехмед Кюпрюлю в 1661 г. като потурчил чепинските християни, заминал за Разлог, за да продължи делото. При потурчването в Разлог един негов агент помак, приел исляма в Цариград, тероризирал якорудските християни с думите: „Хайде, хайде, какво чакате още, та не приемете доброволно исляма? Или чакате да видите пред вас да се търкалят човешки глави, та тогава да се потурчвате ?..." (121).

- В 1669 г. при царуването на султан Мехмед IV в Смолянско и Кръстогорието (Средните Родопи) с огън и меч турците потурчили населението на селата Виево, Смолен (днешен Смилян), Упорово (Влахово), Бяла река, Подвис, Витлово (Рудозем), Езерово (Смолян), Беловидово (Златоград) и др. Тези, които се противопоставяли - една част били изклани, а други избягали в

горите. Избити били мъже, жени и деца. Много вдовици и малолетни сирачета според свидетелствата на монаси бегълци били „застигнати от турските пълчища и подложени на **най-мръсни деяния**, които може да извърши само потъналият в невежество турчин"! По-късно турците залавят и избягалия епископ Висарион Смоленски и десет негови хора, като ги подлагат на нечовешки мъчения. Епископа го събличат гол и с клещи късат парчета живо месо от тялото му; след това го били с железни пръчки, докато загубил съзнание. Когато се свестил, турците го мушкали с ножове и режели късове от тялото му, като турили на главата му нажежена пирустия и се гаврели с него. Накрая го убили и обезобразили с камъни (121).

- През 1705 г. става насилствено помохамеданчване в Средните Родопи. „Дошлите турци се ползваха с големи права. Те се настаняха в християнските къщи, гонеха християнското население, усвоиха имота му и заграбиха много жени и девици. Мнозина непокорни избиха, а други избягаха в горите". От гладната зима, която дошла след това, мнозина умрели от глад (121).

- През 1720 г. в с. Райково (Ср. Родопи) по донос на Селим ходжа са изклани като добитък 200 души по-видни райковци, тъй като отказали да сменят вярата си (121).

Онези българи, които насилствено приемали исляма, били държани изкъсо и следени от турците и евреите. Не било допускано никакво отстъпничество от исляма. Тези, които се отказвали от него, били наказвани сурово: мъжете със смърт, жените с доживотен затвор или продаване в робство. Както свидетелства Ханс Дерншвам, те били наричани „муртад" (отстъпник) или „муртадли" и „ако не ги изгарят или не ги продават завинаги за оковаване на кораб или галера, започват да ги заставят да вършат престъпления или предателства" (43).

Редица българи, които били убити заради отказа им да приемат исляма или след като били насилно помюсюлманчени, се отказали от него, били канонизирани от православната църква като новомъченици. Това се вижда от написаните жития на Георги Софийски, Георги Нови Софийски, Никола Нови Софийски,

Ангел Битолски, Мъченик Димо, Дамаскин Габровски, Иван Българина, Анастасий Струмишки, Злата Мъгленска, Лазар Български, Лука Одрински, Игнатий Старозагорски, Онуфрий Габровски и Иван Нови Търновски, Константин Софийски, Димитър Сливенски и др. (136).

Тези мъченици за вярата били убивани от турците по най-дивашки и варварски начин: чрез изгаряне на клада, отсичане на главата с брадва, убиване с камъни, обесване, провесване на ченгел, набиване на кол и посичане със сабя или ятаган.

На изключително много репресии, геноцид, етническо прочистване и унищожение били подлагани българите при всеки бунт, подкрепа на християнски поход или въстание. Турците се страхували от организираната съпротива и потушавали българските въстания с необикновена жестокост.

При похода на Владислав III Ягело и Янош Хуняди през 1443 г., след като кръстоносците напуснали София, османците устроили кървава разправа с непокорните и обезглавили владиката. Султанът наредил раята и войнуците (войнигани - военизирани християни) от близките краища, да бъдат избивани, а имуществата им да бъдат разграбвани (66).

След двата похода на Янош Хуняди, вследствие на турските репресии, през Дунава във Влашко се прехвърлили 12 000 българи заедно с добитъка и покъщнината си. В източниците от втората половина на XVI в. са отбелязани масови изселвания от българските земи поради непосилни дългове и лихви, налагани от еврейските лихвари - откупници на данъци. Отбелязани са също и масови разорения сред българите вследствие на геноцидната фискална политика (66).

През XVII в. се засилва въоръжената съпротива на българите и се появяват хайдушките чети, които притеснявали турската власт. Заловените хайдуты обикновено ги обезглавявали или обесвали. Евлия Челеби, пътувайки през западните български земи през 60-те години на XVII в., разказва, че по бойниците на Мишката крепост стърчали набучени на пръти главите на не един от тези борци (66).

Българите страдали не само от многобройните войни, водени от Османската империя, но и от вътрешните войни на султаните с пашите, които се обявявали за независими. Показателен е случаят с Осман Пазвантооглу, който в 1794 г. превзел Видин и се обявил за независим владетел. Той бил подкрепен от еврейската мафия в лицето на двамата братя Коен*, които му били най-близки сътрудници - единият му бил личен касиер, а другият придворен лекар. Благодарение на тях евреите във Видин станали пълни господари на положението и грабели и убивали българите. В името на това щастливо минало българските юдеи, според Варшавски и до днес (1933 г.) празнуват всяка година тържеството, наречено „Пурим Видински“. Пазвантооглу благодарение на еврейската поддръжка владял Видин 13 години. Накрая султанът успял да подкупи евреите с особени политически привилегии. В типичния си стил те отровили Осман Пазвантооглу, като заграбили богатствата му, а двамата братя Коен* избягали във Влашко (30).

В 1596 г. край Бабадаг (Северна Добруджа) турците с помощта на много жертви успели да ликвидират почти изцяло една голяма хайдушка чета, състояща се от 1300 бойци (66).

Силезиецът Фридрих Зайдел, придружаващ като негов аптекар императорския посланик при Портата Креквиц, на връщане от Цариград през 1596 г. край София видял купища избити хора и проснати по земята трупове. При Ниш турците били поставили пред градските врати от двете страни на пътя в чест на султана „много стотици човешки пресни глави на християни, бедни български селяни“. Турците разказвали, че това били глави на „разбунтували се против султана жители“ (66).

След въстанието в Търново през 1598 г. във Влашко избягали и се преселили над 60 000 българи, а колко били изклани и убити, не се знае. При второто Търновско въстание от 1686 г. българите дали още по-големи жертви; градът бил подложен на разграбване, а 2/3 от населението му било избито. Пострадали българите от Габровско, Троянско, Златишко и Софийско, като били избити между 5 и 10 хиляди души (66).

Варварски кланета и насилия, извършвани от турците срещу беззащитното български население. Стари графики (по Йонков).

Особено кърваво било потушаването на Чипровското въстание на българите католици от 1688 г. Засегнати били селищата Чипровец, Копиловци, Железна, Клисуре, Расово, Пиротско, Сламеник, Берковски, Прогоровче, Славник, Мирковци и др. Турците убили няколко хиляди души и стотици жени и деца били отведени в робство; поробителите откарали повече от 100 коли с плячка от заграбените богатства, които десетилетия били събирани в богатото селище Чипровец (66).

В 1689 г. избухнало въстание в Североизточна Македония начело с войводата Карпош. С 5000 души той се укрепил в Крива Паланка, но срещу него била изпратена армията на Халил паша, наброяваща 18 000 войници. Въстаниците били разбити и повечето загинали; войводата Карпош бил заловен и набит на кол върху Скопския мост (66).

В периода XV - XVIII в. вследствие на терора, Холокоста и Геноцида, големи български маси се изселват в Трансилвания, Влашко, Молдова, Банат, а по-късно и в Бесарабия. Според Христо Ботев в средата на XIX в Румъния имало около 2 милиона български емигранти, много от които за съжаление били почти претопени в румънска среда. Съобщава се също за множество български села около Букурещ, а изследванията на групата на Богдан Филов показват, че голяма част от румънската интелигенция и аристокрация е от български произход.

В края на XVIII в. властта на султана отслабнала и България била подложена на терора и грабежите на кърджалиите и даалиите - турски, черкезки и татарски разбойнически банди, покровителствани от местни паши отцепници. Някои кърджалийски банди достигали до 5 - 6 хиляди души и те подложили на репресии цяла Тракия. Ограбени и изгорени от кърджалиите и даалиите били Копривщица, Панагюрище, Калофер, Станимака, Арбанаси, Раково, Мосхополис и други процъфтяващи градове. Кърджалиите провели няколко големи похода в Тракия и това довело до изселването на 20 000 бежанци (66, 100).

През 1803 г. кърджалията Али Молла с банда от 2000 души обсадил село Караеврен (днешно Близнак, Бургаско) и избил 600-700 души българи (66).

Освен в хрониките и историческите записки много данни насилията над християните от страна на турците и еничерите са се запазили в народните песни и предания, които са наддеждно записани от предишните поколения. Редица такива по---тителни съдби, убийства и потурчвания има в сборника „Родопите през вековете“ (121), а също така и във великолепия роман на Антон Дончев „Време разделно“, който е и филмиран Но дори и художественият разказ не може да предаде трагедията и ужаса, на които бил подложен от поробителя, българският народ!...

След Руско-турската война в 1828 г. и Одринския договор (14 септември 1829 г.) следва масово преселение на българи в Бесарабия и Южна Русия (Украйна). За по-малко от две години от Източна България емигрирали близо 140 000 души, между които и множество занаятчии. Тази емиграция на значителни за времето си български маси била подтиквана от имперските интереси на Русия и създаденият още от Екатерина Велика „Гръцки проект“. Той предвиждал възстановяване на Византийската империя и излаз на топлите морета под короната на Русия. Според „Гръцкия проект“ се изграждала една геополитическа ос Москва - Белград - Атина и не се предвиждало възстановяване на българската държава. Този панславянски духовен Геноцид разпределял територията на България между съседните ѝ държави (без Турция) и бил остро критикуван от Георги Раковски и съратниците му (24). Затова той е бил преследван и от руските власти.

През 1737 г. успехите на австрийската армия в Сърбия повдигнали духа на поробените българи и те въстанали в западните области около Ниш. Турците били принудени да отстъпят към София. По-късно Али паша Кюпрюлюоглу, подкоросан от еврейски шпиони, заповядал да обесят около 350 свещеници, монаси и видни софийски граждани. Особено горчива е участва на Митрополит Симеон (Св. Симеон Самоковски), който, окован с 30 килограма букай, бил държан в тъмница 23 дни. След това го измъчвали 3 дни, за да се откаже от вярата си, а накрая бил обе-

сен на старите гробища зад превърнатата в джамия стара църква „Св. София“. Заедно с него обесили младия книжовник Константин, поп Илия от Самоков, игумена на Илиенския манастир - Горазд, 90-годишния игумен на Сеславския манастир - Натаил, и много други граждани и духовници от София. Мощите на св. Симеон Самоковски са съхранени в Самоков (94).

При въстанията в Нишко и Пиротско през 1876 г. турците изгарят над 60 села и масово избиват хора. Изпратените западни кореспонденти са потресени от видяното: навсякъде ги посрещат изгорени български домове, убити по най-зверски начин жени и деца; разграбена покъщнина, добитък и т.н. (66).

Съществуват редица сведения, че палачите в Османската империя били предимно евреи*. Вече отбелязахме, че евреи палачи е имало и в България в края на Второто българско царство през XIV в. Това едва ли е случайно, като се имат предвид сатанинската еврейска практика на ритуални убийства и събиране на християнска кръв за практикуване на черна магия (7).

През 1838 г. френския пътешественик Жерар де Нервал (Жерар Лабрюни) посещава Цариград и дава интересни сведения за живота там. Той описва как се извършват екзекуциите чрез обезглавяване на площада и описва една такава екзекуция на Балик-пазар. Екзекутираният бил християнин - арменецът Овагим. Тялото му три дни стояло на пазара и след това **съгласно обичая привечер дошли трима евреи** и хвърлили трупа в залива, където обикновено плували труповете на удавени кучета и коне (105).

Нишкото въстание от 1841 г. завършило с разгром на въстаниците, като били избити над 300 души; около 70 души - пленени и отведени в Ниш, където повечето били екзекутирани. Околните беззащитни села са предадени на грабеж и опожаряване. Главите на отведените в Ниш пленници били набити на колове на моста на река Нишава. Общо били разрушени и запалени 225 села; жени и момичета били дивашки изнасилвани

*Освен евреите други работещи като палачи са циганите. Поп Минчо Кънчев (1836 - 1904 г.) съобщава в своята книга „Видрица“, че палачите на Васил Левски са били цигани (86).

*"Към бесилото" – български пленници, водени от турци за екзекуция.
Гравюра от френска хроника (1841-1878 г.).*

*Български бежанци в Базияс (Австро-Унгария). Гравюра от френска
хроника (1841-1878 г.).*

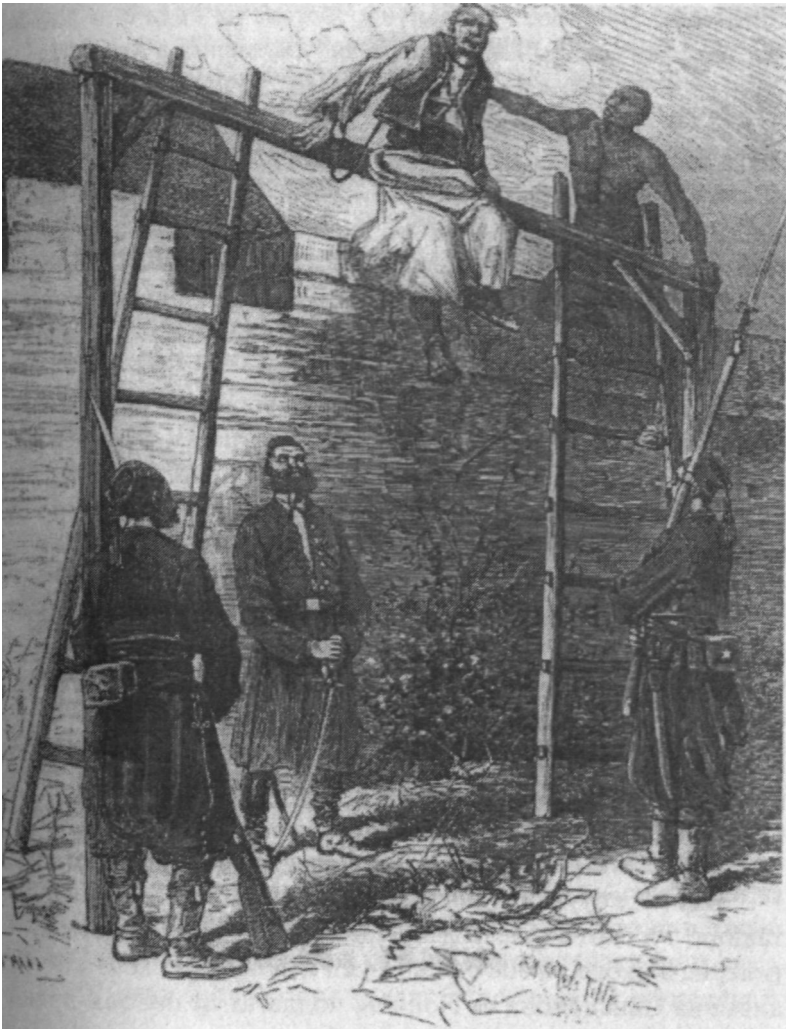
пред очите на близките им, а след това подлагани на сеч. Много момичета и момчета били отвлечени и продавани като роби или пък за харемите на различни аги (66).

При поредното въстание в Северозападна България през 1850 г., турците избили над 800 души, много от които невинни хора от селата и Белоградчик. Десетки въстанници били заточени в Диарбекир, а голяма част от населението избягало в съседна Сърбия (66).

Връхна точка на българския Геноцид и Холокост през XIX в. е Априлското въстание от 1876 г. Преди обаче да опишем извършените от турците кланета и зверства, ще обърнем внимание на един друг съществен фактор в нещастieto на българите, а именно намесата на така наречените „велики сили" и преди всичко на Англия, Франция и Русия. „Източният въпрос", засягащ най-вече независимостта на България и интересите на „великите сили", бил поставен особено остро по време на Кримската война през 1854-1855 г. Англия и Франция сключили военен съюз с Турция срещу Русия и нападнали с голям флот Крим и Северното Причерноморие. В тази война и последвалите събития проличала особената поддръжка на Англия в полза на Османската империя и омразата спрямо България и Русия. Зад тази разрушителна политика стояли английските имперски интереси, масоните и еврейската мафия в лицето на Синедриона, който по това време вече се бил преместил в Лондон (5, 120).

За Априлското въстание е писано много, затова ще се спрем само на главните моменти и най-вече на жертвите (Холокоста) и нанесените от турците и евреите материални щети на България. За моралните просто няма какво да говорим - те са неизмерими! Три години преди избухването на въстанието един от основните организатори Васил Левски е предаден от турски шпионин (това не е поп Кръстьо, както се твърди!*) и е обесен от турците. Председател на съда, който осъдил Левски на смърт, бил Али

Според една от версиите предателят е пращадото на Андрей Карлович Луканов, министър-председател на България (1990 г.).

ач – циганин на турска служба, беси български патриот. Гравюра от
френска хроника (1841-1878 г.).

Саиб паша, но според архивите в състава на съда е имало и евреи. Един от тях е бил Бохор Леви* споменат в протокол №2/София, 1872 г., месец декември (31).

След унищожаване на четата на Христо Ботев и няколко други чети започнала и голямата априлска касапница:

- Карловският управител Тосун бей мобилизирал многобройни башибозуци и заптиета, завардил пътищата и заедно с шайките и бандите се отдал на убийства и грабежи в района (66).

- Научавайки за въстанието в Цариград, английският посланик Хенри Елиът* посъветвал турските власти да потушат въстанието **„без да подбират средства“** (66).

- В Панагюрище и селата били изпратени турски войски около 4000 души, командвани от Хафъз паша, подкрепени от няколко хиляди башибозуци, кавалерия и артилерия. На 30 април турската редовна войска завзела Панагюрище и започнали кланета, грабежи и палежи. След нея влезли и башибозуците, които дооплячкосали и разорили града.

При настъпващата катастрофа някои от въстаническите ръководители, като П. Щърбанов, се самоубили за да не попаднат в ръцете на врага. Уловените живи въстаници, както и пленените жени и девойки, които не били убити, претърпели гаври, изнасилвания и мъчения. Някои от тях издъхнали в затвора, други били осъдени на смърт. Столицата на въстанала България била обляна в кръв и превърната в пепелище. Избити били жени, старци и деца и откарани като „плячка“ над 30 000 глави добитък (66).

В своите студии Дойно Дойнов отчита, че срещу 10 000 въстаници, турските власти изпращат 10 000 редовна войска и артилерия и около 80 000 башибозуци и акънджии, които по указанията на Синедриона от Лондон, подлагат целия български народ на небивали кланета и гаври. Основният проводник на тази геноцидна политика са евреите в турското управление, внедрените масони (повечето с еврейски произход) и министър-председателят на Англия - лорд Биконсфилд Дизраели (Биконсфелд Бениамин д'Израели*) - покръстен евреин - марано! За състава и етническия произход на турските масони по това време, ясни

пения дава изследователят Пол Дюмон (67). Той споменава, че повечето от тях са евреи и сред тях има много магистрати, банкери, търговци, военни, управители и др. Дюмон описва дейността на ложата на „Съюза на изтока“, основана в Цариград през 1863 г., като клон на „Великия изток“ на Франция. В нея членува и Луи Амбиал - известна фигура на френското франкмасонство, контролирано от евреите. В тази ложа влизат хора като Рауф бей (първи адютант на султана), Джамил бей (първи шамбелан на султана), Абдурахман Хилми ефенди (от Министерството на полицията), Мехмед Ремзи (управител на остров Хиос), Изет паша (управител на Ерусалим), Ибрахим Едхем (председател на Държавния съвет), принц Мустафа Фазъл (водач на младоосманците) и др. Пол Дюмон подчертава, че многобройните масонски ложи разцъфтели из империята след управлението на султан Абдул Меджид (1839-1861 г.), което предхожда представените събития; изводите можете да си ги направите сами!...

Както вече подчертахме и преди, основни сътрудници и шпиони на турците в Османската империя били главно евреите и гръцките фанариоти. Непосредствено преди Априлското въстание в 1868 г. по заповед на Али паша се сформирал, по образец на Наполеон III „черен кабинет“ - специално шпионско отделение, с основна задача да следи комитетите от революционните организации в България, Румъния, Гърция и Сърбия. За началник на „черния кабинет“ - генерал на шпионите - Али паша назначил хитрия Шнайдер ефенди*, австрийски евреин, син на Шнайдера* - секретар на турското генерално посолство във Виена. По личната заповед на султан Абдул Азиз отпусната била сума от 40 000 турски лири за подържане персонала на шпионското отделение.

Шнайдер ефенди* взел за съветник Жиоли*, полски евреин, шпионин на Наполеон III в Цариград, бивш фалшификатор на руски ценни книжа и акции. Жиоли* препоръчал на Шнайдер ефенди гръцкия евреин от Цариград - Леонос ефенди*, банкрутирал търговец, бивш турски шпионин в Гърция по време на

Критското въстание (1866 - 1869 г.). Леонос ефенди* пък препоръчал на „черния кабинет“ Николаиди*, родом от Атина, по професия адвокат, бивш шпионин на Гърция в Цариград и довереник на Цариградската Вселенска патриаршия (тоест двоен агент). В тази юдо-масонска шпионска верига се включват по еврейска препоръка също арменци-туркофили и полски емигранти (вероятно също евреи), включително и лекарят Станкевич*, живеещ в Русе. Бил направен неуспешен опит в шпионската мрежа да бъдат включени и българи (58).

Така наставлявани от тайни сили, турските палачи колели и изстребвали българското население през април, май и юни 1876 г.:

- Башибозушките жестокости в Клисурса са неописуеми. Не само жени и деца са избивани, но няколко дена след това башибозуците се връщат и разкопават пресните гробове, за да претърсват труповете и да вземат едни или други скъпоценности. Деца били насечени с ятагани и тежки каракулаци (вид извит нож) на парчета (80).

- В село Зли дол хората на Тосун бей избиват над 200 души мирно население, главно старци, жени и деца (80).

- В Белово редовна войска изколва около 50 души въстаници от четата на Тодор Хайдутина (80).

- На юг от Белово турски редовни и нередовни войски също извършват кланета (66).

- В Копривщица, въпреки че въстаниците се предават и плащат огромен откуп (злато, сребро, ценни предмети и др.) са убити над 150 души и са задигнати 2600 овце, 1700 агнета, 990 крави, 360 вола и 717 коня плюс ценни предмети и покъщнина (80).

- Особено пострадали от турските кланета селищата в Подродопската област: Брацигово, Перушица, Батак, Пещера и др., както и многобройните села около тях.

Перушица била нападната от башибозушките отряди, предвождани от братята на Ахмед ага Тъмръшлията - Адил и Исмаил, както и от редовна турска войска под командването на Рашид паша. Много хора, предимно жени и деца, били безмилостно изклани в черквата „Св. Архангел Михаил“. Според свиде-

Обезглавяване на български въстаници. Гравюра от френска хроника (1841-1878 г.).

телства на очевидци няколко въстаници се самоубили, за да не бъдат подложени на издевателства и гаври от турците. Шестдесет заложници били посечени от турците предварително в с. Устина. След погрома Перушица - едно от цветущите български селища, представлявало купища димящи развалини. Убити били над 1000 души (66).

На 30 април около 3000 башибозуци обкръжили Брацигово на 5 май се появяват и редовни войски с артилерия, под ръководството на Хасан паша и Рашид паша. Избити са над 150 души, а повече от 250 са изпратени на заточение в Диарбекирските затвори (в Анадола). Един от водачите на бунта, Васил Петлешков, е подложен на нечовешки мъчения и печен на бавен огън, след което умира от предварително погълната отрова, но е доубит от заптиетата (66).

Най-голяма е касапницата в Батак, където в кланетата наред с редовната войска на Ахмед ага Барутанлията и башибозуци се включили и мобилизирани от околните села помаци. Защитниците на Богдановата къща, между които жени и деца, стават жертва на измама. Подлъгани, че ако се предадат, ще бъдат пощадени, те предават оръжието си. Започва обаче безмилостна сеч. Пред училището е поставен специален дръвник и на него с неописуема жестокост са посечени десетки жени, деца и старци. Същото става и в черквата „Св. Неделя“. Около дръвника се образуват грамади - купища от човешки тела и глави. Клането продължава с часове! Други са изгорени живи. Повече от 6000 батачани биват избити.

Дойнов подчертава: „... В Батак чуждата османска власт показва истинския си варварски лик. Проявената жестокост е изблик на дълбока национална и религиозна вражда срещу потиснатите националности, която в продължение на столетия официалната османска власт насажда...“ (80).

- В Търновски окръг и други места били арестувани по доноси на турски шпиони и агенти (познайте дали са „богоборци“?!) стотици и хиляди българи, които били заточени или пратени в турските зандани. Много от тях никога не се върнали! В

новския манастир, обсадени от 11 000 турска войска, се отвали около 200 четници, от които се спасили едва 47 души. палез и разрушение били подложени селата Батошево, Кръвеник, Ново село, Новата махала и други. Избити били много от Габровско, Ловешко и Севлиево, а също така и от Трявна (66).

- В Сливенско и Ямболско също били дадени много жертви извършени масови клането и насилия. В село Бояджик пристигнал Шевкет паша от Сливен и предал селото на „огън и меч". Жителите на Бояджик според докладите на английския консул в Бургас - Чарлз Брофи, били поголовни изклани, а добитъкът и имуществото им разграбени. По данни на същия консул в целия Сливенски Санджак и чак до Бургас, а също и към Свиленград от турска страна били извършени грозни експесии (66).

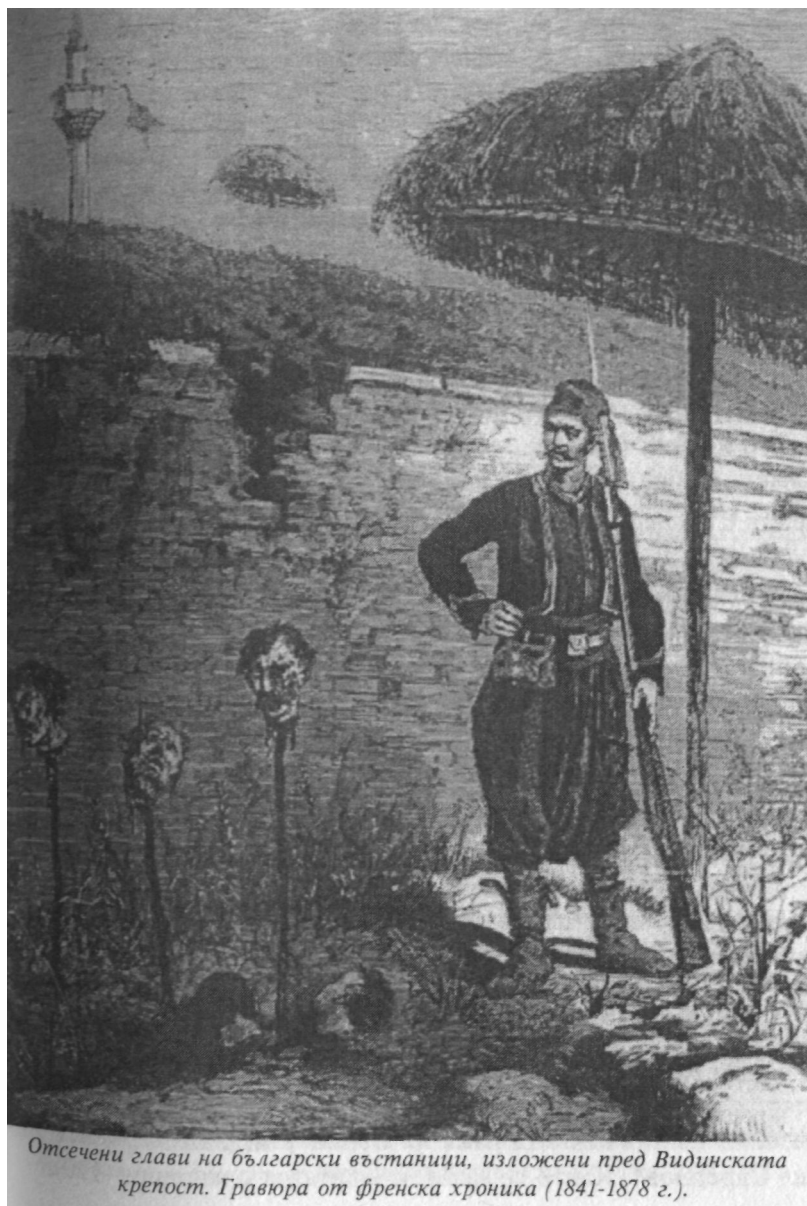
- В Източна Македония също били извършени погроми и кланета над българите главно в с. Разловци, Смиленци, Владимирово, Лъки, Беровско, Малешево, Пиянечко и други от Солунския вилает (123).

- В Ново село (Търновско) броят на убитите българи възлязал на 691, от които 350 били жени и деца. Това било извършено от башибозушката войска начело с плевенския каймакам Дели Неджиб и Саадулах ефенди от Севлиево. В кланетата участвала и шайката на хаджи Ибрахим Офчилар от Казанлъшката кааза. По-голямата част от нещастните жертви били старци и болни деца, които не могли да се спасят. В манастира „Св. Троица" убили монахините, като преди това ги изнасилили и им отрязали ръцете, а след това ги изгорили (типичен Холокост!). След издевателствата оцелелите жители на Ново село били принудени от турските власти да платят данък за изгорените къщи в размер на 397 620 пиастра (22 000 царски рубли). Данни за тези ужасни престъпления могат да се открият в тогавашния руски „Правителствен вестник" („Протокол за турските зверства в България", подписан от втория секретар на императорското руско посолство - княз Церетелев, и Юджиин Скайлер, секретар на американското посолство и генерален консул в Цариград през 1876 г.).

- От кланетата в Бояджик по чудо оцелява Иван Атанасов - баща на световно известния по-късно в САЩ Джон Атанасов - създателя на компютъра. Турският ятаган само резнал челото на Иван (бебе тогава!), а баща му Атанас бил убит. На 13 години Иван Атанасов емигрира в САЩ заедно с буйчо си Константин Ако ятаганът (или по Божията воля!) не го беше пощадил, как ли щеше да изглежда днес светът без компютри?!... Колко ли други знайни и незнайни гении и велики българи са били погубени от турско-еврейската злост и талмудската отмъстителност?

По данни от докладите на английския вицеконсул в Бургас Чарлз Брофи по заповед на Шевкет паша в Бояджик са изклани над 1500 души, всички къщи били запалени и разрушени и цялото имущество разграбено (80).

Тук не можем в детайли да опишем всички жестокости, на които били подложени българите. Тези данни се съдържат в специалната литература и архивите от онова време. Затова ще направим някои обобщения и ще дадем числа, които са достатъчно красноречиви, че събитията и действията на турците през 1876 г. не са случайни и стихийни, както искат да ги представят някои историци, а става въпрос за добре организиран и систематично провеждан по указания „отгоре“ Геноцид! При това освен чисто физическото унищожение на българското население се е целяло да се нанесе погром върху материалната база - разграбване на натрупани богатства (ценности и пари), имущество и добитък, опожаряване и унищожаване на жилищата (къщи, постройки, хамбари, складове) и храмовете (църкви и манастири). По данни, събрани от различни достоверни източници (дипломатически доклади, разкази на очевидци, данни от анкетни комисии, чужди кореспонденти и др.), става ясно, че в хода на въстанието турците избили над 40 000 българи (повечето жени и деца), изгорили и разрушили 7000 къщи и множество училища, църкви и манастири. И това са само преките загуби. След въстанието репресиите на властите продължили; били арестувани хиляди българи и хвърлени в затворите, където били подложени на нечовешки мъчения (побой с тояга, бой с отрязани човешки глави, обесване на

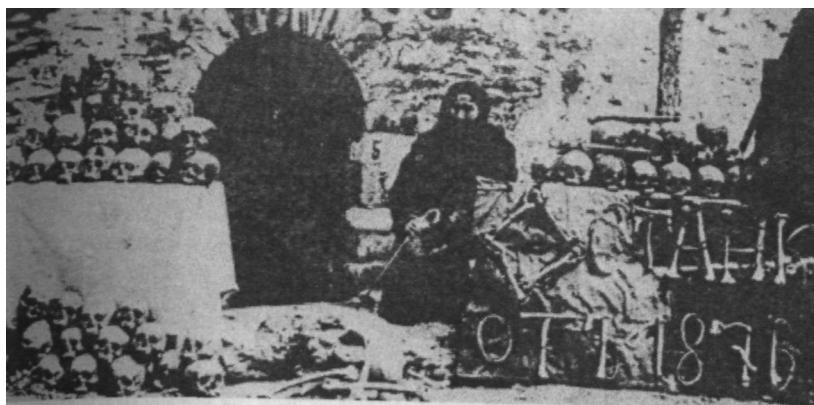
Отсечени глави на български въстаници, изложени пред Видинската крепост. Гравюра от френска хроника (1841-1878 г.).

долу с главата, забиване на игли под ноктите, душене, извиване на месата с клещи, горене с нажежено желязо и пр.). Голяма част от затворниците били осъдени набързо и обесени, а една част изпратена на заточение (80).

Безспорно в цялостен вид човешките загуби на българите са много по-големи от официално представените. Известният банкер Атанас Буров (1875-1954 г.), който се отличавал с трезва мисъл и аналитичен ум, твърди, че турците в 1876 г. са изколили не по-малко от 100 000 българи! И това не е всичко...

Турските зверства в България предизвикват вълна от негодувание към османлиите и съчувствие към страданията на българите в Европа и много други страни. Турците отричат жестокостите, но под международен натиск са принудени да направят проучвателно комисия, съставена от агенти на властта - мюсюлмани, евреи, българи и гърци. Али Суави ефенди в писмо до лейди Странгфорд потвърждава, че в комисията били включени евреи (22). Този факт е много показателен, тъй като според Ангел П. Андонов (1906 г.) именно евреи търговци са разпродавали ограбените от Батак, Копривщица и Панагюрище вещи. Те са кощунствали с църковна утвар и са участвали и в башибозушки продажби на християнски деца, някои от които използвани за ритуално еврейско религиозно източване на кръвта. Същият автор съобщава, че евреите са действали като шпиони на турците и са предали много революционери и обикновени хора на властите (55).

Този демагогски подход - участниците в престъплението да съставят комисия, която да го разследва и след това да зами-та следите, ни е твърде познат и от по-далечното, и от по-близкото минало. Достатъчно е да споменем убийството на руски* цар Николай II, организирано от еврейската болшевишка партия през 1918 г. Убийството е извършено от професионални екзекутори - палачи евреи начело с Янкел Юровский*, а после е разследвано от дясната ръка на Ленин*, евреина терорист Янкел Свредлов*. Както се казва, коментарът е излишен (120).

Черепи на изклани българи пред църквата в Батак. Снимка от 1876 г. на една от малкото оцелели свидетелки – баба Фота.

Башибозуци и черкези крадат добитък. Френска хроника (1841-1878 г.).

Тук виждаме абсолютно същата схема и естествено Проучвателната комисия фалшифицира и омаловажава голяма част от турско-чифутските погроми, извършени над българите.

След кланетата обаче в България пристигат много чуждестранни кореспонденти и те заедно с чуждите дипломати и представители правят няколко независими комисии и анкети, които показват истинската картина на Геноцида и разрушенията. Сред анкетаторите били княз Алексей Церетелев, Юджин Скайлър, К. Шнайдер, Дж. Макгахан, П. Димитров (преводач), Х. Дюпюй, У. Беринг, Иван дьо Вестин, Ат. Шопов и др. (66).

Резултатите от анкетата на Скайлър, Церетелев и Макгахан се оказват особено разобличителни за Портата и нейните защитници. Анкетаторите установяват по безспорен начин чудовищните зверства на башибозуците и турските войски, дават списък на изгорените, разорени и ограбени български селища при потушаване на въстанието и опровергават обвиненията, отправени срещу българите. **Изводите на анкетаторите са страшен обвинителен документ срещу Портата (80).**

Особено потресаващи са свидетелствата и репортажите на американския журналист и общественик Джанюарийс Макгахан. В хода на своите проучвания на място той установява, че турците са опожарили изцяло над 70 села и убитите българи надхвърлят 40 000 души! Той цитира и данните на френския и руски консули, според които броят на изгорените села са над 100, а убитите - около 100 000, което се потвърждава и от данните на Буров (90).

Макгахан описва апокалиптични картини след кланетата на българите - опожарени села, камари от трупове и обезглавени тела. Много от труповете на убитите жени били разсъблечени по долни дрехи (женски ризи), което показва, че преди това са били брутално изнасилени от гаджалите изверги. Ето какво казва по този повод Макгахан: „... Ние говорихме с много жени, преминали всичките етапи на мъчението, без последния (убиването!). Процедурата, изглежда, е била следната: турците хващали жена, събличали я внимателно по риза, оставяли настрана ония дрехи.

*"Башибозушки жестокости и безчинства", картина от Вл. Е. Маковски
(по Йонков)*

които са били ценни, и всички украшения и скъпоценности, които тя би могла да води със себе си. Много от турците поемали грижата да я изнасят, а последният от тях я убивал или не, съобразно какво му е настроението..." (90).

В Батак Макгахан вижда училището, в което живи са изгорени над 200 жени и деца! По улиците се стелели трупове на убити с дивашка жестокост българи, чийто останки били разна-

сяни наоколо от подивели кучета. В църквата открили останките на 3000 души укрили се тук от башибозуците - главно жени и деца. Тези кости са съхранени и досега в костницата към църквата, където всеки може да ги види.

Извергите в Батак пленили около 200 млади момичета, които трябвало да им бъдат на разположение в продължение на няколко дни, докато ограбят и разрушат града и убият, който е останал след клането. След като били насилвани дни наред, накрая една по една ги обезглавили, за да не оставят свидетели на злодеянията. Купчината от техните черепи и кости е видяна от Макгахан на един хълм над града (90). Макгахан твърди, че в Батак са убити не по-малко от 6000 души, а в Панагюрище 3000 души. В Панагюрище и Копривщица според свидетелствата всички жени били многократно изнасилвани от турците по време на тези печални за България събития. Известната Райна Княгиня от Панагюрище също била изнасилена от четирима башибозуци в присъствието на шест нейни другарки (90).

Острото и точно перо на Джанюариъс Макгахан е съхранило за паметта на поколенията това, което се е случило през пролетта и лятото на 1876 г. По думите на Луко Захариев: „Макгахан е необоримият свидетел за Геноцида над българите!..." (90).

От архивите на поп Минчо Кънчев става също ясно, че в кланетата на българи, освен турци са участвали и гърци:

„... Между тези варвари, башибозуци, турци, цигани, черкези имало и гърци; в Пловдивската кааза един грък е бил, който разпрал една трудна жена, която изкормят, паднало детето и захванало да вряка. На друго село пък невръстни момичета са насилвани от гърци и после посечени. В Попинци, село между Панагюрище и Татар Пазарджик, като пристигнали башибозуците, черкезите и циганите се занимавали с грабеж, а гърците с убийства. Откак обезчестили много жени и моми пред очите на мъжете или бащите им, мъжете били убивани по най-варварски начин и много още подобни.

Сладострастните гърци наситиха скотските си страсти, а ленивите черкези се обогатиха и занаят пред не е чудно, като няма

Пирамида от човешки черепи на избити българи в Ниш. Гравюра от
френска хроника (1841-1878 г.).

Пирамида от човешки черепи на избити българи в Ниш. Гравюра от
френска хроника (1841-1878 г.).

кой да ги преследва и наказва. Със стотини села са станали равни със земята, хиляди хора са запрени, а пък други хиляди стоят гладни и голи, и боси, без покрив, на бога...

В Пловдивско около 70 - 80 села са разорени и опустошени и хиляди души, без разлика на род и възраст, се изтребиха... Колко клетки сиромаси българи има изтрепани по пътищата и на кол набити от башибозуците. По-долните чиновници и заптиета се разполагали, както си щели, със затворниците, които броили по-долни от животните..." (86).

По-нататък в повествованието поп Минчо Кънчев описва невероятни зверства, извършени по заповед на властите с българите: набиване на кол, голо хоро, играно от българки, печени на огън, разпаряне коремите на бременни жени, обесвания, мъчения и откровени кланета извършвани в повечето случаи за садистично забавление и задоволяване на ниски страсти. 12-13-годишни деца (момичета и момчета) били дивашки изнасилвани по „азиатски скотски, кучешки наслаждения" (т.е. изнасилвани анално) от рязаните гаджали и много от жертвите след това умирали от разкъсванията и вътрешните кръвоизливи!... (86).

За тези ужасни престъпления Високата порта наградила главните извършители - паши, бейове, управители, военачалници и други с медали и държавни отличия, а пред Европа и пред света се опитвала да омаловажава извършения Геноцид. Масоните и евреите, както и главните агенти на Синедриона - лорд Биконсфилд Дизраели*, Хенри Елиът*, лорд Дерби и др. предпочемали всякакви ходове и машинации, за да прикрият турските престъпления. Особено активен бил лорд Дизраели* (1804-1881 г.), който бил лидер и идеолог на Консервативната партия и министър-председател на Англия. Той е един от главните виновници за неосъществяването по-късно на „Санстефанска България" (т.е. България в почти пълните си исторически и етнически граници на Балканите).

Известен е и под името Бенджамин Дизраели; а баща му се казва Исак Дизраели*.

*Най-големият враг на
България – масонът лорд
Биконсфилд Дизраели*
(Бенджамин или Бениамин
Д'Израели*, 1804-1881 г.),
министър-председател на
Англия, отявлен българофоб
и мизантроп*

Биконсфилд Дизраели (Биконсфелд Бениамин Дизраели*) изпитвал патологична омраза към България, което е лесно обяснимо от гледна точка на философията на талмудистите. На него принадлежат думите: **„На Балканите, ако ще да загинат сто хиляди българи, но да не се накърнят нашите интереси!“** В този дух му пригласят Хенри Елиът* - английски посланик в Цариград, и лорд Дерби в английския парламент, поддържани от реакционни кръгове и задкулисни играчи - агенти на Синедриона

Любен Каравелов изтъква връзките между Дизраели и банкерите Ротшилд* в Англия, които очевидно имали свои планове за Османската империя и в частност за България. Истинските цели на Дизраели* и хората, стоящи зад него, проличават от друго негово изказване, направено през октомври 1876 г.: „... Англия не се бои от война - заявил Дизраели на един банкет - и тя има възможност да се бие двадесет години, ако се наложи. Британският флот ще бъде изпратен в Дарданелите" (67). Естествено, както казва Хенри Форд: **„Войната е еврейската жътва“**, защото от нея тези паразити и спекуланти извличат огромни печалби - колкото повече убийства и разруха, толкова повече печалби за лихвари, банкери, предприемачи - далавераджии и производители на оръжие.

Дъглас Рид в своята великолепна книга „Спорът за Цион" посочва драстични факти, които уличават Дизраели* за връзки със Синедриона и тайните еврейски ложи и масоните, плетящи зловещите си мрежи на международни заговори срещу човечеството. Дори чрез критиките си на еврейството, Дизраели* прави целенасочена реклама на могъщите сили, стоящи зад него. По същия начин през целия си живот на политик той намеква непрекъснато за задкулисната роля на „тайните общества", чийто продукт очевидно е и самият той (120). С какво точно се е занимавал в този период Дизраели*, можем да се досетим и от неговите собствени писания: „... Заминах за Петербург във връзка с един заем. С пристигането си срещнах министъра на финансите граф Канкрин*. Той беше син на латвийски еврейин. Заемът беше

ан с Испания, за където заминах, и там се срещнах с министъра - синьор Мендизебел*, в чието лице видях човек като син на поевеo christiano (покръстен евреин). От Мадрид заминах за Париж, за да се консултирам с френския министър-председател. Това беше синът на френския евреин маршал Султ*, вият помощник на Наполеон, който умишлено загуби битка-и Ватерлоу по нареждане на Натан Ротшилд*. Срегнах се други маршали като прочутия Масена*, чието истинско име беше Манасех* - също евреин. Заминах за Прусия, където пре-
---рях с друг министър - граф Арним*, пруски евреин..." (5).

Цяла Европа се възмущава от извършвания срещу българите Геноцид, определяйки го като „престъпления срещу човечеството" Много интелектуалци и обикновени хора в Англия са възмутени от политиката на Дизраели*. В Букурещ Иван Вазов написва месеци след събитията от Априлското въстание своето стихотворение „Дизраели", което завършва с думите: „О, Английо, защо ли днес бездушен жид (чифут) те управлява?"... Иван Вазов и Любен Каравелов, както и други български интелектуалци от това време са **смятали еврейна Дизраели*, с водената от него английска политика спрямо Балканите, за най-голям враг на българската нация!** (18).

Зверствата на турците в България предизвикват и Руско-турската освободителна война от 1877-1878 г. През тази война турците, особено при своето оттегляне, извършват още кланета над мирното българско население, при това вече с преобладаващо участие на редовните войски. Последният факт показва, че Геноцидът над българите е извършен по нареждане на централната власт (повлияна и от външни сили!) ѝ е предварително планиран, както и по-късния арменски геноцид (1894-1923 г.) и българския Геноцид в Тракия през 1913 г. Очевидно е, че генезисът и на двата вида Геноцид и етническо прочистване, проведени като типичен Холокост (юдейско жертвоприношение), е плод на един и същ план за унищожение на християните!...

Във връзка с това важна подробност е фактът, че небезизвестният идеолог на комунизма и „световната революция" Карл

Маркс (Мордохай Леви*) и неговият интимен приятел Фридрих Енгелс* по време на войната (от 1877-1878 г.) застават на страната на Турция. Те искрено се възмушават от съобщенията в европейския печат за турските зверства, понеже „наливали вода в мелницата на руската политика на Балканите“. За тези „титани на човеколюбието“ избиването на раята в Османската империя е незначителна подробност в сравнение с „безчовечната“ експлоатация на пролетариата. За кого са работили тия двамата идеолози на комунизма и башибозука, не е трудно да се досетим. По това време Маркс* живее в Лондон; важен шрих към неговата биография, е че той произхожда от богато семейство на потомствени равини. Фамилията му Леви* също го демаскира, а някои сериозни изследователи го смятат за практикуващ ритуална магия и сатанист! Очевидно той е владел някои окултни науки и е навлизал по-дълбоко в нещата, тъй като в един от своите трудове загадъчно отбелязва: „...Световната революция (разбирай световната хегемония на евреите и глобализма - бел. моя) няма да успее, ако едно цвете на Балканите не бъде потъпкано...“ За подобна опасност и опит да бъдат унищожени българите и България предупреждава духовният Учител Петър Дънов! Случващото се към днешна дата го потвърждава...

След обявяването на войната на 24 април 1877 г. от руския император Александър II, в Цариград (Константинопол) се обявява „свещена война“. В синагогите и някои храмове на немюсюлманските общности били прочетени молитви за победата на турската армия. Тук представяме една синагога с такава церемония, в еврейския квартал, разположен в дъното на Златния рог, в предградието Галата в Цариград. Според френските кореспонденти синагогата е строена през 1732 г., към нея има още два малки храма, а общата ѝ площ е хиляда квадратни метра (22).

И така с благословията на равините и Яхве (Луцифер, Сатаната или Бог знае още кой) войските на султана тръгват да колят отново нещастните и поругани българи и техните освободители (руснаци, румънци, финландци и волжки българи).

След като руските войски освободили някои градове в Северна България, те прехвърлили Стара планина през прохода Хаинбоаз и предният отряд освободил Казанлък и Стара Загора. След този успех настъпил известен обрат. Турците успели с английска помощ (по заповед на Дизраели*) и английски парадни да прехвърлят от Северна Албания огромната армия на Сюлейман паша (Соломон Леви Явиш)*, състояща се от 48 000 души, 600-700 черкези, с 4 полски и 4 горски оръдия. Те дебаркирали при Дедеагач и започнали да се съсредоточават около Търново Сеймен и Карабунар и настъпили от юг към Стара Загора Нова Загора. Сюлейман паша бил подкрепен и от войската на намиращия се в Чирпан Хюлюси паша, състояща се от 7 батальона редовна войска и 150 черкези с една горска батарея, както и войската на Реуф паша от 15 батальона, 330 черкези, с по една горска и полска батарея. Тези хора по заповед „от горе“ и инструктирани от Синедриона, извършили едни от най-големите военни престъпления през тази война, избивайки мирното население на Стара Загора, Нова Загора и околността - 14 500 души, а може би и повече, и опожарявайки град Стара Загора и целия му хинтерланд (115).

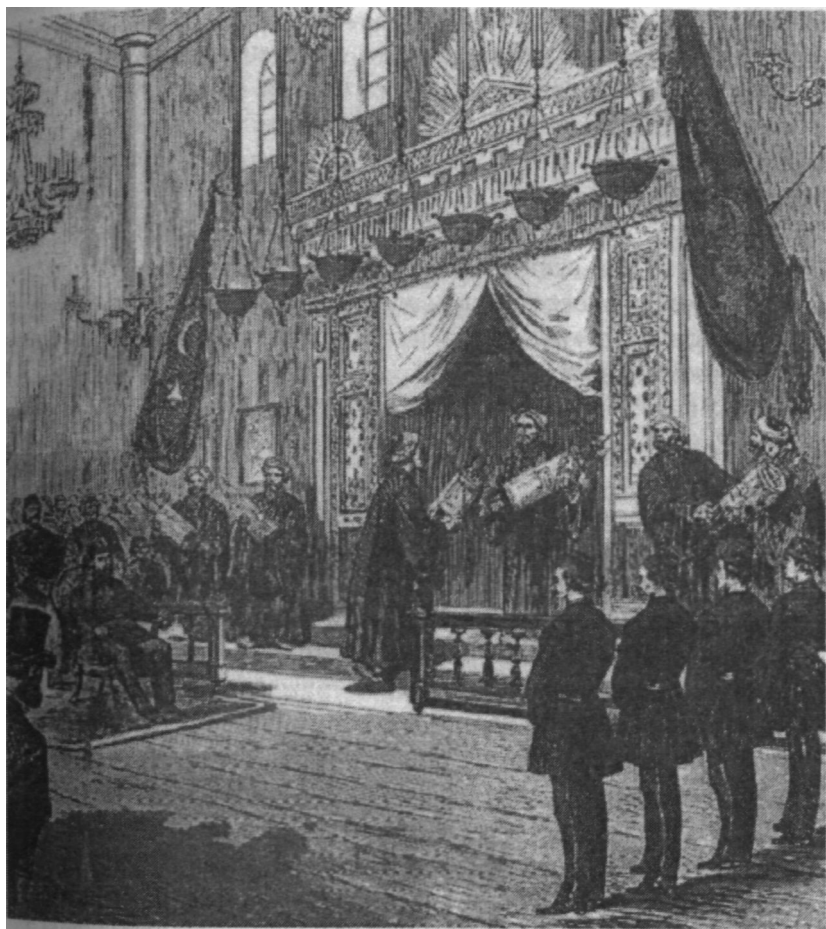
За кланетата в Стара Загора, за разлика от тези през Априлското въстание (Батак, Панагюрище, Перушица и др.), се знае твърде малко, въпреки че в някои отношения това изстребление е много по-зловещо и всеобхватно. Дори в многотомната История на България почти нищо не се споменава за тези събития, освен че „башибозушки отряди, които придружавали редовната армия на Сюлейман паша*, подложили на плен и пожар българските села и градове, разположени южно от Стара планина“ (66). Навсякъде в другите източници същата история - за Старозагорските кланета от юли 1877 г., не се казва нито дума, сякаш архивите са изчезнали и нечия невидима ръка е изтрила тази апокалиптична част от българската история.

Сюлейман паша (Соломон Леви Явиш) е ислямизиран еврейин - дьонме, бивш професор по литература в Сорбоната (Франция); масон!...

Причините за тази мистификация ми станаха веднага ясни, след като се запознах със сборника на Донка Йотова „Пъкленият ритуал. 125 години от Старозагорското клане" (115), съставен от автентични документи и свидетелства от това време, и статията „България" от „Еврейска енциклопедия" (т. 4, изд. „Терра", Москва, 1991 г., стр. 964) (55). От тези и други източници се разбира каква е била зловещата роля, която са изпълнявали Старозагорските евреи в тези кланета на българи (по същество ритуални убийства) и Холокост (принасяне в жертва чрез изгаряне)! Ето защо документите, разобличаващи тези ужасни престъпления, извършени от турци и евреи, бяха изчезнали! Не е трудно да се досетим кой се е погрижил за това. По време на диктатора палач Тодор Живков, а и преди него, основните дейци и идеолози на БКП бяха евреи; съветниците на Тодор Живков бяха такива. След 1989 г. така наречените „демократи" и „либерали" също бяха и са предвождани и доминирани от лидери с еврейски произход. По-нататък подробно ще се спрем на този проблем.

Не всичко обаче богоборците са успели да унищожат. В сборника на Донка Йотова са събрани материали от следните книги: Г. Димитров „Княжество България в историческо, географско и етнографическо отношение", т. 3 „Руско-турска освободителна война, 1899 г.; Даскал Петър Иванов „Възпоминания от разбърканите времена", 1855 г. и Димитър Илков „Принос към историята на град Стара Загора", 1908 г. И трите книги заедно със сборника на Йотова днес са библиографска рядкост и са запазени само отделни техни екземпляри. Тези книги, в които са поместени свидетелства на много очевидци, ни дават точната картина за кланетата в Стара Загора, както и за извършителите им.

В обвиненията си Донка Йотова е категорична, че извършеното от войските на Сюлейман паша*, по изрична негова заповед, е кърваво жертвоприношение (Холокост и Геноцид). При това мръсният чифут е пролял реки от българска кръв, насъсквайки турските гаджали **„ниито един българин да не остане жив!"**

*Константинополските равини се молят за успеха на турската армия.
Изглед от вътрешността на голямата синагога в квартала Галата,
където се виждат юдейските свещеници, турското знаме и официалните
лица на властта. Гравюра от френска хроника (1841-1878 г.).*

За това не е и чудно, че толкова малко свидетели има на организираната от евреите касапница!

По време на Старозагорското клане първи помощници на турците са били живеещите в Заара (Стара Загора) евреи. Те били пришълци от Одрин и Солун (идват около 1605 г.) и образували еврейска махала, ставайки опасни конкуренти на българските търговци. По време на събитията имали 812 къщи, 2 големи синагоги, 7 фамилни еврейски параклиси и 5800 души. Към българите се отнасяли враждебно, защото последните били техни най-големи съперници в търговията. Ползвали се с покровителството на турските власти и притеснявали по всякакъв начин християнското население (115).

Първите сведения за клането на българи в селата на юг от Стара Загора започнали да пристигат към средата на месец юли 1877 г.:

„... На 12-ти почнали да пристигат от селата мъже, жени и деца голи и боси, между които имало пълни коли с ранени. Ранените били оставени в училището, а здравите настанили по къщите. Те разказвали, че башибозуци и черкези нападнали селата им, убивайки кой където сварят; грабили, безчестили и селата на огън предавали. А пък и самите граждани от височините на града започнали да виждат дима и пламъка от горящите села. Скръбни и неприятни слухове започнали да се носят този ден из града..." (115).

„... На 16-ти градът започнал да се пълни още повече със селяни. Те разказвали, че по полето се търкаляли мъртви тела, рязани и дупчени, и вонята била нетърпима. Слухът за ужасното клане в село Гюнелийска махала още на сутринта се разнесъл из целия град... Село Дълбоки било запалено от черкезите, където избили много хора..." (115).

Очевидно тези действия били извършени от предните отряди от башибозуци или така наречените „акънджии" на армията на Сюлейман паша*, следвани от редовната войска, съгласно тактиката на турците. Същинските разрушения и кланета започнали след пристигането на основната армия, която изтласкала

лобройния руски казашки отряд от около 5000 души, подкре-
---- от 800-900 души опълченци. Все пак с много героизъм тези
хора успели да задържат два дни настъпващата огромна турска
армия и дали възможност на една част от мирното население и
бежанци от селата да се изтеглят в посока към Казанлък. По
бежанската колона от мъже, жени, деца, граждани и селяни, на-
товарени с багаж, от турските и еврейските къщи и джамии стре-
ляли и убили много хора.

Скоро след това черкезки отряди на коне под водачеството
на Дай Ахмед през Аязмото отрязали пътя на бежанците към
Казанлък и тези, които не успели да избягат от града, били вече
обречени, тъй като попаднали във властта на нахлуващите от
всички страни турски войски.

Тук е мястото да отбележим, че в щаба на Сюлейман паша
се намирал и англичанинът Юлий Викед, който изпълнявал осо-
бени функции - бил агент на английското правителство и лице
за връзка с него.

След като преградили пътя към Казанлък, черкезите на Дай
Ахмед достигнали до Кулов вир в прохода и избили много хора.
При воденицата „Башовите“ избили около 50-60 души гражда-
ни и селяни. После пристигнали и още черкези, които избили
стотици хора в теснините на това място (115).

За същото събитие Димитър Илков казва:

„... Към залез слънце (19 юли) черкезите пресекли пътя на
бежанците при южното гърло на боаза и веригата към Казанлък
се прекъснала моментално. Тогава настанала страшна касапни-
ца около подножията на Аязмо баир. Шопорите и коритата на
бешбунарските чешми се оплискали с човешки кърви и вадичка-
та, образувана от тези чешми, потекла към река Бедечка, черве-
на като огън. Полянките в тази местност, доскоро зелени и при-
--ни, заринали се с глави, нозе, ръце и обезобразени трупове на
деца, майки, родители, юноши и старци..." (115).

Градът бил запален от турската артилерия и башибозуци-
те; подпалили се спиртните складове на старозагорските раки-
джии, които избухнали. В същото време по улиците и къщите

на град Стара Загора се „загнездил пъкълът“, по думите на Димитър Илков:

„... Старозагорските мохамедани посрещнали войските на Сюлейман паша* с радост. Те се сдружили с черкезите и башибозуците още на 19 юли и се впуснали с тях заедно като зверове" върху беззащитното български население да го изстребват, мъчат, безчестят и обират. Малките пеленачета намушкваха на ятаганите си и ги подавали така на майките им, когато те се противели да се предадат доброволно на безчестието. Всички български мъже останали в града, били изклани безмилостно до един, започвайки от най-невинното сукалче, дори до престарелия стогодишник. Нищо не било пощадено, нищо не трябвало да остане. Останали недокоснати само евреите, които изкупили живота си с пари, с осрамяването на своите жени и дъщери и с шпионските си услуги, които оказвали на турците непрекъснато и след отминаване на опасността..." (115).

Според свидетелствата на професор Любомир Костов, записани от неговия баща Димитър от Стара Загора, наред с турците в кланетата участвали чирпанските даалии и циганите, които били подстрекавани от евреите. Старозагорските евреи с радост посрещнали турските войски и действали като техни шпиони и помагачи в грабежите и убийствата. При кланетата, търговецът евреин Даниш* отказал да скрие в къщата си българи бегълци от турския ятаган. Преди това, при идването на руснаците, той е укривал в големия си дом най-свирепите турци българоубийци. При бягството си от Стара Загора пращало на Костов - дядо Михал, загубва двете си дъщери и жена си и оцелява само най-малкият му син Коста (81).

Затваряйки обръча около Стара Загора, турските войски нахлули в града и започнали невиждани кланета и насилия, пред които Батак бледнее!... Самият Юлий Викед разказва:

„... Аз не съм в състояние да опиша всички ужаси на сцените, на които за мое нещастие съм бил донякъде свидетел - очевидец и сега даже, като си припомня за тях, кръвта ми замръзва в жилите. На нещастния град Стара Загора налетели не човечи,

Башибозушки "подвизи" в българско село, подложено на кланета и опожаряване. Стара гравюра.

а като че ли били някои бесни дяволи. В плен никого не взимали, а всеки, без разлика, с байонета пробождали, или с ятаган посичали и на повечето от ранените главите отрязвали. Болни, жени, деца, старци и всичко, що дишаше живот, без милост убивали, или в пламъците на горящи къщи хвърляли. Башибозуците, които дойдоха със Сюлейман паша* от Албания, върлуваха и беееха по-страшно от самите дяволи; те убиваха без ни най-малка причина всекиго, само и само да наситят своята страст. Офицерите, ако би могло да се употреби такова название за албанските или други такива нередовни войски на падишаха, бяха изгубили всякаква власт над побеснелите и преспокойно гледаха, докато се наситят..." (115).

Тук Юлий Викед, макар привидно да се възмущава от действията на турците, се опитва да прехвърли вината за кланетата, изстъпленията и погромите изцяло върху нередовната турска войска (албанци, черкези и башибозук), което е явна лъжа. Знаем, че тази войска сравнително малобройна (около 800 - 1000 души) не е могла самостоятелно и в кратък срок да избие близо 15 000 българи, число, което според мен е силно занижено, като се има в предвид, че голяма част от населението на Стара Загора не е успяло да избяга, а в града също е имало и около 40 000 бежанци от Нова Загора и селата в областта. Очевидно е, че в кланетата са се включили всички: башибозуци, редовна войска, местни турци и евреи, а също цигани и черкези, за които се спомена.

Това, което пропуска Юлий Викед, е, че „турците карали моми и жени да играят голо хоро; че бременни жени са разпаряни и рожбите им от утробата им вадени; че много момичета от изнасилвания са умирали; че живи хора в кладенци са хвърляни; някои са простирани на земята с вързани ръце и крака, а на гърдите им огън палели и кафе си варили; онези които не давали или нямали пари, на врата им горещо желязо полагали; имало е хора, на които най-напред пръстите отрязвали, после носа, ушите, други части, докато издъхнат; на убитите мъже и жени членовете им режели и за поругаване в устата им ги слагали; някои

на ръжен прекарвали и на огъня като чеверме ги пекли; други на дървета разпъвали и с гвоздеи като Христа ги заковавали, а най-накрая никой не трябва да се учудва, ако кажем, че живи хора като овце са драни, а кожата им със слама пълнени и по дърветата окачвани..." (115).

Естествено българите се съпротивлявали на убийствата и тези, които имали оръжие, се барикадирали в къщите си, бра-нейки живота и честта си. Това дало повод по-късно турците и евреите от Стара Загора да обвиняват българите, че те са предизвикали турците да отидат до „такава крайност“. Еврейската енциклопедия дори се опитва тотално да изопачи нещата с типичната чифутска наглост и дебелоочие. Ето какво пише там с фалшив патос:

„... Евреите излизат на историческата сцена главно по време и след Руско-турската освободителна война (1877 - 1878 г.). С освобождаването на редица градове от турците, местните евреи са подложени на най-жестоки преследвания. Селяните от Свищовско, които смятат евреите за привърженици на турския режим, ограбват, изгонват и убиват евреите от Свищов. Изгонват ги и от Видин, Стара Загора и други места, и те са принудени да бягат в чужбина. Случвало се е дори руските войски да спасяват бягащите евреи от яростта и жестокостта на българите. В Казанлък през август 1877 г. масово избиват местните евреи. Това предизвиква негодувание във Франция, Англия и САЩ, още повече, че евреите не са били уличени в конкретно престъпление.... До обявяването на войната евреите са заемали изчаквателна позиция. Със започването на войната, евреите застават на страната на освободителите..." (55).

Абсолютна лъжа и фалшификация, още повече, че тази „обективна“ енциклопедия е писана през 1991 година, докато цитираните тук документи са от очевидци на събитията и са писани скоро след това! Крадецът вика: „Дръжте крадеца!"

От тези документи става ясно, че именно евреите са подбудители на кланетата, те участват в разграбването на българско-то имущество и ценности; извършвали са особени ритуали с кръв-

та на убитите християни (дядл от черната магия) и заедно с турците са избягали в Одрин, Цариград и други градове, страхувайки се от отмъщение и наказание за извършените престъпления!

Твърдението, че през август 1877 г. били избити евреите в Казанлък, и то от българите, е лъжа и пълен абсурд. По това време Казанлък е бил окупиран от войските на Сюлейман паша*, които атакували Шипченския проход, и градът бил под тежен контрол и през следващите месеци (66). Всички тези фалшификации на историята са направени с една единствена цел: да се прикрият злодеянията на евреите и турците при Старозагорското клане, а също избиването на стотици българи в Сливен, Калофер, Сопот, Нова Загора, Казанлък, Айтос, Карнобат и други, както и разграбването и унищожаването на стотици магазини и къщи, в което участвали и много евреи, като участници, помагачи, доносници, шпиони, оценители и прекупвачи на откраднатите стоки и ценни вещи (115).

Тук предпочитам вместо коментар да цитирам видяното от оцелели свидетели на Старозагорското клане:

„... Ужасната картина в тези минути още по-ужасна се представила, когато турците заградили казанлъшкия път. Тълпи народ тичат насам-натам из улиците, руси и опълченци не се виждат, градът обиколен отвсякъде и отникъде изход няма; турците от всички страни стрелят, тук се прострял мъж, татък се отърколила жена, другаде неколцина пъшкат, жени плачат, деца пищят, кучета лаят и вият, коне цвият, говеда мучат, а пък пламъците на ужаса ужас придават. Щом из тълпата се впуснат неколцина и влязат в коя и да била здрава къща, всички нахлуват вътре и се затварят, тъй щото из пълните преди малко улици с мъже, жени и деца, взели да се показват въоръжени граждани турци и когото срещнат или застигнат, колят, убиват и българин вече на улицата не се показвал..." (115).

„... В къщата на Хаджи Димитра имало 50-60 души селяни, все приятели, с жените и децата си. Турците нахлули вътре и започнали да убиват наред. Янка, съпругата на Трифон Спасов, успяла да избяга, но била застигната, уловена, и след като я обез-

честили, й отрязали езика. Тя кървави сълзи ронела и всячески мъчела да даде някакви обяснения за турските зверства при избиването на хора, както и за нейното обезчестяване, но нищо не се разбирало от движенията й..." (115).

„... Къщата на Драгия Куюмджиоглу била на две отделения с по 5-6 стаи, изби, конюшни, сенници и широки дворове. В двете отделения се събрали към 500 души. Турците запалили къщата с газ и тя цялата пламнала... Щом се отворили вратите и окаяните българи се показали навън, почнали един върху друг да се повалят и всички били избити или изклани с изключение на неколцина, които незабелязано се промъкнали през тълпата.

В друго отделение на тази къща имало до 200 души граждани и селяни. Турците нападнали и без съпротивление влезли вътре. Най-напред уловили Стоил Куюмджи Драгиев, на когото отрязали ръцете от раменете и той паднал на земята. Всеки почнал да поднася парите си, часовник, пръстен и молел за милост, обаче нито един от тях не бил помилван, а всички били изклани; между тях имало и някакъв млад свещеник от селата, на който запалили брадата и косата с кибрит, после го полели с газ и жив го изгорили... (типичен Холокост!) (115).

„... В къщата на кожухара Минчо имало събрани 200 души граждани и селяни - повечето жени... лутали се насам-натам, докато нападнали турците, които почнали да убиват кого къде-то настигнат, да колят, и покрили целия двор с мъртви тела. Малцина сполучили да избягат през дола и то затова, че къщата била на края на града..." (115).

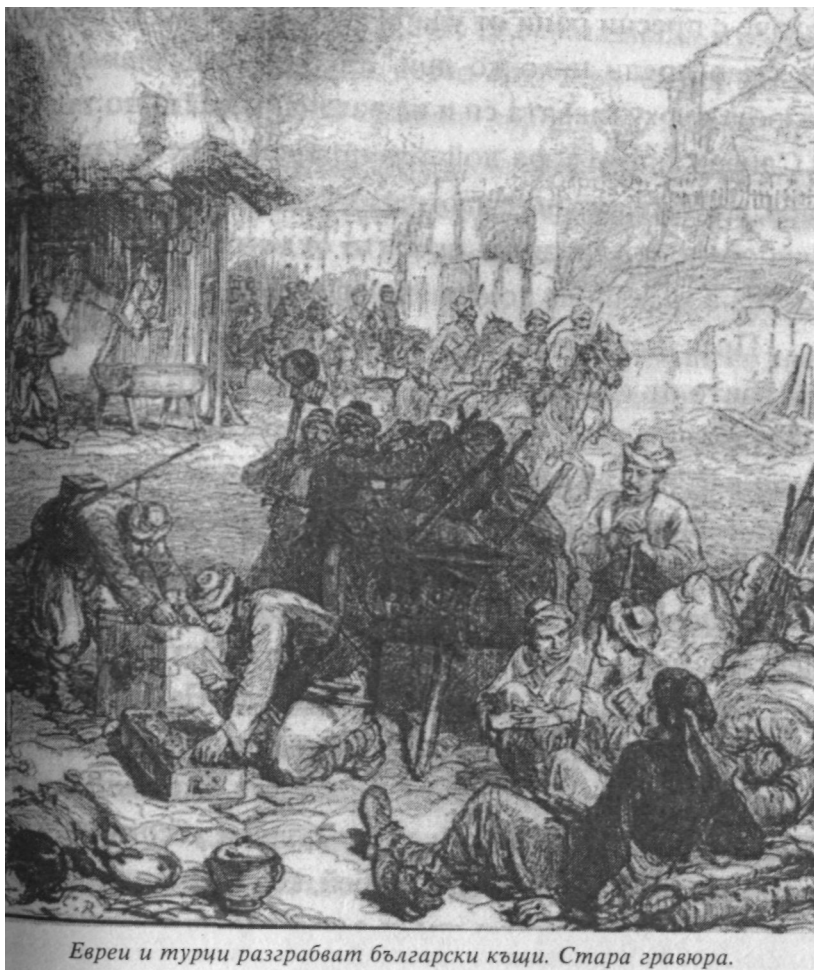
„... В един обширен двор се намирали къщите на Георги, Сава, хаджи Иван и хаджи Марко Дечеви, където се събрали повече от 200 души граждани и селяни. Турците, като нахлули в този двор, най-напред запалили онова отделение, което било пълно с жени. Огънят обхванал къщата, злощастните жени започнали да излизат, но щом се показала баба Драгулица навън, един манафин я застрелял и тя се проснала на земята, без да помръдне, а другите се върнали в горящата къща. В това време избата се изпълнила с такъв дим, че око с око не се виждали. Скритите

там почнали един по един да излизат и да се търкалят около прага простреляни. Паднала Дешка Георгиева, паднал абаджията Кольо, натрупали се една върху друга селянки, другите се върнали назад, подът бил вече тук-там прегорял, провиснали черни трупове, жени и деца пишат, пушките гърмят и след няколко минути къщата се сурнала и всичко утихнало... Хаджи Марко бил уловен и в гушата като свиня прободен. Той дълго време хъркал и най-после издъхнал. Други три отделения в този двор - така също заедно с хората - изгорели..." (115).

„... Вкупом около 150 отишли в къщата на Иван Лещов, а после на Стефан Тодоров и в избата се скрили. След малко черкезите разбили пътните врата, изпълнили двора, взели да лискат газ по вратите на къщата и скритите в избата били принудени да излязат. Черкезите ги претърсили един по един, взели всичко, което се намирало върху тях, после ги закарали в къщата на Малкоча, където отделили жените настрана, а мъжете до един изкаляли до самите пътни врати... (115).

„... Тодор Славчов имал в къщата си едно затулено дамче за добитък, в което се наблъскали до 30 души граждани, селяни и един русин. Турците ги намерили навечер и до един ги избили, а Никола Иванов, рязан по главата, по раменете, по ръцете, паднал между убитите и там се спотайвал. След малко време дошли туркини за плячка и с възхищение казвали: „Машалла, машалла и тука има няколко свинета убити“, като обикаляли избите и се подигравали с тях; пристигнали десетина души турци, които започнали да преобръщат труповете и да ги претърсват. Една от туркините така силно ударила Иванов в главата, щото цял потреперал от този удар и турците изново го напълзали. В такова положение той лежал между мъртвите без хляб и вода до събота и тогава избягал в Търново, където в болницата очистили червеите от раните му и го изцерили..." (115).

„... В къщата на хаджи Станко Минчев се събрали до 300 души почти само селяни. Турците ударили огъня на къщата и едни от тях изгорели, а други, които искали да избягат, всички били убити и хвърлени в долапа на градината..." (115).

„... Къщата на Унджи Генчо била двуетажна, с осем стаи, изба, ракиджийница, две конюшни, широк, добре обграден двор. Около два часа цялото здание се изпълнило с мъже, жени, деца, граждани и селяни. След малко време турците нападнали, счупили вратите, нахлули в двора и почнали да убиват наред и мъже, и жени, и деца - даже и пеленачета. Избили почти всички,

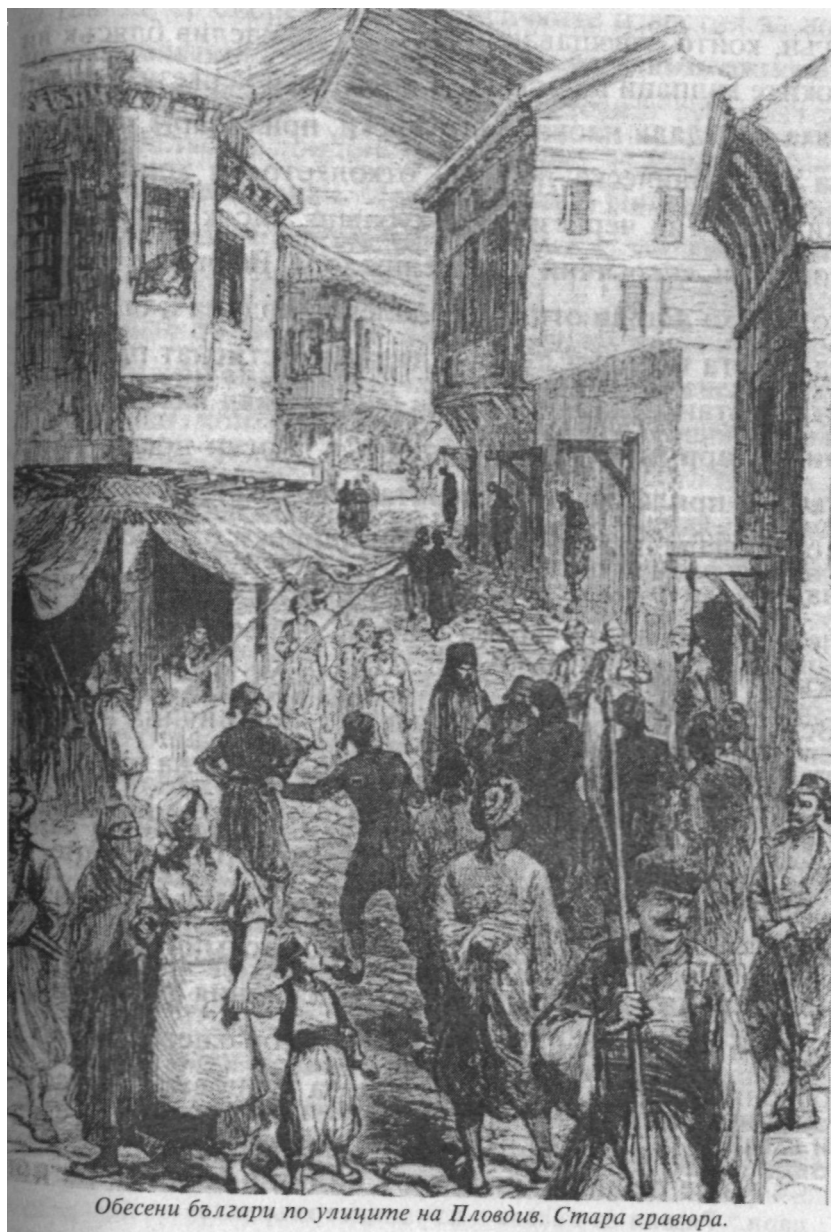
обрали ги, обрали и къщата, а после я запалили. Тук баба Дафина Андонова неволно била зрителка на много неща. При това паднал убит мъжът ѝ Андон, брат му Петър Славов, Неделковите четирима сина - Коле, Къне, Иванчо и Михаил, Марийка Михайлова и двете ѝ деца, годиначета близнаци. В завръщането си след Освобождението, из пепелищата на тази къща изровили 250 глави и десетина коли кости, които закопали в две гробници в Паленишките гробища... (115).

По много места и къщи описаната от очевидците картина на масови убийства, насилия, грабежи и опожарявания се повтаряли отново и отново. Много майки с малки деца, скрити по тавани и мазета, удушавали неволно рожбите си, за да не ги издадат с плача си на турските мародери и еврейските им помагачи.

„Според показанията на Марийка Иванова Ахънова, която била в къщата на Коле Гюпхаленеца до самата църква „Св. Троица“, там загинали много хора. В църквата и двора се събрали над 2500 души, натъпкани един да друг, така че нямало игла къде да падне. Турците нахлули в църквата и клането, убиването и обирът продължили няколко часа. Ахънова, скрита в един долап, била свидетел на всичко, и по-късно не намирала думи, с които да опише турските зверства при избиването на хората. В някои ъгли на църквата избитите оставали прави, защото нямало къде да паднат трупове...“ (115).

„... В къщите на Никола, Иванча и Симеона хаджи поп Димови жертвите наближавали числото на онези в църквата „Св. Троица“. В двете обградени със здрави стени двуетажни здания имало до 2000 граждани и селяни, почти всички били зверски убити и обрани...“ (115).

„... Такава черница, наричана по турски шам-дудъ, се намирала в двора на Пенчо хаджи Славов, на която се качили мъже, жени и деца, повече от 30 души. Гъстите листа затулили и хората никак не се виждали; но някое от децата изпуснало феса си на земята, турците обърнали внимание, почнали да стрелят и скритите като пилци падали. В това турците намерили

Обесени българи по улиците на Пловдив. Стара гравюра.

голямо удоволствие. Щом удареният се сгромолясвал и простирил на земята, казвали: „Още една гарга падна, стреляйте“) В разстояние на няколко минути под черницата било застлано с трупове..." (115).

„... Къщата на Стоянча Попоглу, в която имало около 200 души граждани и селяни, след като била обградена от турците, после запалена, всички, които излизали навън, за да избегнат огъня там, на място оставали (убити)..." (115).

„... Побягналите към конака на Шемши бей около 250 души селяни - мъже, жени и деца - едни избити, а други до един изклани. В съседната къща на Кара Къне били изклани до 80 души мъже, жени и деца.

Дворът на салханата бил пълен с коли и около 400 души мъже, жени и деца от селата. Всички до един избити... В избата на Коле Кавалджиев и в къщата на Атанас хаджи Колев били избити до 150 души.

Къщата на Сапунджи Танев била пълна с граждани и селяни от двата пола... Според показанията на Гана Василева тук били изклани до 500 души и дворът до четири пръста в кръв потънал, тъй шото и обувката на краката се пълнели. Само няколко момичета и млади жени били помилвани..." (115).

„... Шопа Димитър, 70-75-годишен човек, богат търговец, считан от гражданите за милионер, уловен от турците заедно със сина си Наня, взели им парите къде каквото имало, после ги вързали, повалили на земята, напалили огън на гърдите им, сварили си кафе, пили и си отишли, а Димитър и синът му умрели от болки..." (115). За този и много други случаи с богати български търговци и занаятчии е повече от ясно кой е подал съответната информация на турците - техните конкуренти евреи!...

„... Двама турци от старозагорските села уловили един познат на тях българин на име Марко, също селянин, повалили го на земята и го заклали. После го качили пред един дюкян на стряхата и викали: „Ха, Марковото месо е евтино, една ока пет пари." Рязали на късове и из улиците хвърляли.

В лозята Османица (сега Гебран махала) на една круша бил закован с гвоздеи на ръцете и краката един мъж и след Освобождението намерили голите кости.

Сали Дерлиоглу със своите двама другари отишли в къщата на съседа си Черен Кольо, уловили го и в двора на една черница по ръцете и краката го заковали.

На крушата в една нива (сега двор на Кольо Суровчето) имало закачени „няколко кожи от хора, пълни със сено..." (115).

„... А сутринта закарани на Аязмо баир, дето по бадемите висели около 20 души мъже, жени и деца, а някои и с краката нагоре..." (115).

„... На 70-годишния старец дядо Дянко рязали черепа и извадили с клечка мозъка му, като че ли правели някаква медицинска операция..." (115).

„... Енчо Славов от същото село (с. Саръ Смаил) бил в дома на свещеника Стайо и като сполучил да избяга, видял в една къща трупове на мъж и жена загопени, членовете им отрязани и поставени върху тях за поругание..." (115).

Според достоверни сведения на Г. П. Русески, който обиколил 14 села в Старозагорска област след кланетата, само от тези села били избити около 3200 души мъже, жени и деца (115).

От тези, които успели да избягат от кланетата в Стара Загора, по-късно умрели 1200 души от раните си, студ, глад и болести (само възрастни, без да се броят децата).

От заловените жени, млади момичета и деца по заповед на Сюлейман паша* бил образуван специален лагер, където войниците дни наред ги изнасилвали и тероризирали по най-дивашки начин. Карали ги да им играят голо хоро и садистично се забавлявали с нещастните жени, загубили семействата си. След издевателствата тези жени и момичета били откарани като роби в Одрин и Цариград. Техният брой надхвърлял 10 000 и само единици от тях успели по-късно да избягат и свидетелствали за Убийствата и кланетата. В книгата на Димитров поименно са Упоменати някои от тези жени, продадени като роби, потурчени и ограбени (115).

От някои откъслечни данни става ясно, че в лагера на Сюлейман паша* на Аязмото, а и на други места са извършвани странни еврейски магически ритуали и убийства на пленени българи. Например на 21 юли край женския лагер при Латинските гробища докарали около 50 души мъже граждани и селяни, навързани на въже. Турците ги закарали при шатъра на Сюлейман паша* и ги застреляли, както били навързани. Други били горени живи на жертвеници, описани по-късно от даскал Петър Иванов (типичен Холокост!).

Част от ритуалните убийства било разпъване на кръст и заковяване като Христос с гвоздеи на ръцете и краката. Някои от ритуалите били по-особени. Отделените по-лични българи и българки (по-стройни, здрави и красиви) били заколвани на дръвници като животни. Евреите от Стара Загора в медни казани събирали тази невинна християнска кръв и топели в нея дрехите си. След като изсъхнали, те ги обличали и съгласно ритуала на еврейската черна магия се подмладявали по мистичен път, придобивайки качествата и красотата на убитите. Вероятно са извършвани и други сатанински еврейски ритуали, които са част от черната магия!...

В своята книга „Ритуалните убийства на „избрания“ народ“ д-р Емил Антонов на базата на документи и богата библиография описва подобни еврейски ритуали. Горното се потвърждава и от редица други книги (7, 55, 145). В последната книга авторът Трахтенберг* се опитва да ни пробутва изтъркани фрази за „антисемитизъм“, „ксенофобия“ и „иррационална омраза към евреите“. Подобни приказки за наивници не могат да скрият истината за еврейската сатанинска и разрушителна природа. Фактите от тази книга ни показват истинската същност на чифута.

Особено ценни са свидетелствата на Димитър Илков, ето какво казва той:

„... След изгарянето на Стара Загора, заарските евреи побягнали с турците заедно към Одрин и Цариград. През лятото й есента, докато продължавал боят на Балкана, евреите предали

на турските власти в двата последни града мнозина старозагорци, които живеели по-отдавна или спасили главите си случайно с бягство. Те били избесени позорно по мегданите и пред джамиите. **Но това било малко провинение в сравнение с това, което те извършили в Стара Загора преди да побягнат.**

Докато се намирали русите в Стара Загора, в еврейските къщи се укривали най-престъпните и най-кръвожадните турци. Тогава никой не закачил евреите, нито някой подозирал, че те вършат това предателство. По-сетне обаче, когато градът паднал в ръцете на Сюлейман паша*, и башибозуците тръгнали да колят българите по къщите и улиците, евреите отказали да дадат прибежище в къщите си поне на едно християнско семейство. Обратно, те предавали българите на турците, за да ги колят, като посочвали на последните дори и скривалищата им.

Тези и много други тям безчовечни престъпления озлобили твърде справедливо всички старозагорски българи спрямо евреите. И то се знае, че когато войната се свършила и България станала свободна, лошите заарски евреи не посмели да се завърнат назад по домовете си. Забогатели от плячката и от добрите кярове (далавери) през време на войната, мнозина от тях си останали в Турция - в Цариград, Смирна и Одрин, а други се заселили в Пловдив, Чирпан, София, Татар Пазарджик..." (115).

Димитров споменава, че в предателствата на българи особено активни били евреите от рода на Бонджуковци* в Стара Загора, а Илков споменава, че отмъкнатият от башибозуците едър рогат добитък бил продаден на евреите в Одрин и Цариград за нищожна цена (115).

Доволен от специализираните услуги на съплеменниците си, при изтеглянето си от Стара Загора, Сюлейман паша* подтикнал евреите да напуснат града с неговите войски. Той им дал тридневен срок, за да се подготвят и да опаковат багажа си и нагабените от българите богатства и разпоредил на няколко роти войници да ги придружат до гара Кара бунар, откъдето се отправили за Одрин, Пловдив и Цариград (115).

Свидетелствата на даскал Петър Иванов, записани във „Възпоменания от разбърканите времена“ от 1885 г. допълват цялостната картина на Старозагорските кланета, когато той посещава града след напускането му от евреите и турците, които го оглозгали като лешояди:

„... Беше късно, като влязох в града. Но какво думам ? **Град нямаше вече... То беше само един куп от развалини от страшни по-страшни.**

На другия ден излязох да обходя развалините. Само скръбни сцени видях. По улиците само кости и глави, кости и глави на 14 000 души изклани мъже и жени от „героя“ Сюлейман паша*. По-страшното беше и това, че в това същото време се връщаха робините старозагорски от Одринско, където Сюлейман (Соломон*), след като изклал мъжете им, беше ги изпратил да оплакват дните си немили недраги в одринските кърища.

Всички тези нещастници знаеха местата, където пред очите им бяха изклани мъжете им, синовете им и дъщерите им. На тези места те с висок глас оплакваха останките на своите чедата и съпрузи, като прегръщаха костите и огнилите им дрехи. Нищо не виждаше човек освен кости и глави, а тук-там гъсти женски коси, които окапали от изгнилите женски глави... Черквите изгорени, опозорени... пълни с изгнили човечески трупове. Черквите „Св. Троица“, „Св. Богородица“ и „Св. Николай“ с трупове, разрушени и дупките от гюлетата (снарядите) още се забелязваха тук-там. Само „Св. Димитър“ беше оцелял, защото беше здраво озидана, само отвътре беше изгоряла.

Но край тези възмутителни картини едно баснословно множество кучета, които се бяха настървили от ядене на човешко месо, придаваха още по-голям страх на зрителя със своя див и необикновен вой. Човек не можеше да се приближи към тях - толкова те бяха подивели. Тези кучета се избиха до едно.

На третия ден от пристигането ми в Стара Загора обиколих околностите на града, особено баира, наречен Аязмото. Тук аз видях нови дири от най-безчеловечни свирепости. Освен много кости и глави, които се срещаха на всяка крачка, на едно дърво

видях, че виси цял един човешки скелет. Обесеният нещастник се сплул на дървото, без да е имало някой да го снесе, и само скелетът му беше останал. Току при края на града видяхме **жертвеници, дете живи хора са били горени** от „героите“ на Сюлейман-пашовата войска. По-нататък друго възмутително зрелище. На клона на едно дърво висеше изсушена една кожа. Повзрях се в нея и за голямо мое удивление видях, че това беше човеческа кожа, от която заключих, че притежателят ѝ трябва да **е бил дран** жив. Тази кожа после се тури в спирт и когато един английски кореспондент мина през града ни, дадохме му я да я занесе подарък на Биконсфилда*. Англичанинът я взе и я занесе със себе си. След няколко дни събраха отчасти костите и главите (от които повечето бяха разцепени с нож) на изкланите нещастници и се заровиха в Новомахленските гробища, близо до чирпанския път. Нека не остане без забележка, че повечето от изкланите принадлежат на околните села от Старозагорската и Чирпанската околия, които се били събрали в град Стара Загора за защита.

От разказите на някои стари жени, които останали живи и които били зрители на турските свирепости, научих че младите жени и девойки, които имали злощастieto да попаднат на зверовете турци, били предмет на най-позорни изтезания. Едно голямо множество голи млади жени се принуждавали да играят хоро и след като се насилвали да удовлетворят скотските страсти на мъчителите си, се изклали до една. Письъкът на тези нещастници стигал до небето, но то било глухо към техните стенания....

Ти трепериш, читателю, от разказа на тези ужаси; имай присъствие на духа. Помни, че скъпоценната свобода тъй се спечелва и че нейното запазване иска по-скъпоценни жертви. Помни, че духовете на тези мъченици, които летят над жертвеника си Денонощно, викат „отмъщение“, когато настане сгода за тази **Цена минута...**“ (115).

Ние не знаем дали лорд Биконсфилд Бениамин Дизраели* е получил кожата на живоодрания българин от Стара Загора - свидетелство за турско-еврейските кървави ритуали. Едно е сигурно, че един цветущ град като Стара Загора, известен със за-

наятите си и богатите български търговци, бил унищожен, изгорен и сринат до основи; изклани и избити по най-варварски и мъчителен начин били над 15 000 българи; повече от 1200 умрели от глад, болести и епидемии (тифус), а 10 000 били отведени в робство в Турция и много от тях никога не се върнали. Отвратителният чифут Дизраели* обаче продължавал да твърди и да се кълне (чудно в кой ли Бог?!), че „не били извършвани никакви жестокости и това били само преувеличени слухове и клевети“.

След падането на Плевен през декември 1877 г. и настъплението на руснаците, турските войски започнали да се изтеглят на югоизток и по пътя си извършвали множество кланета, насилия и ограбвания на мирното българско население. Преди това хронистите отбелязват множество репресии и Геноцид, извършени от турските власти в различни градове.

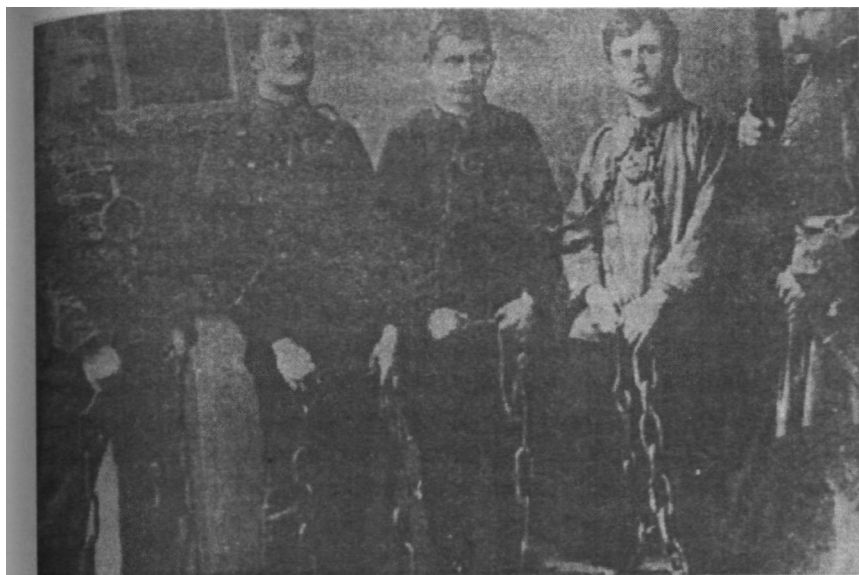
- В Пловдив арестували и екзекутирали в града стотици българи през 1877 г. Само в края на август и септември били екзекутирани 116 българи. Екзекуции на стотици българи се изпълнявали и в Одрин, Татар Пазарджик, София, Карлово, Станимака (Асеновград), Чирпан, Варна, Мустафа паша, Фере, Димотика и други тракийски градове (66).

- Големи насилия и жестокости били извършени от турските власти върху българското население в Карлово и Калофер; селата Красново, Аджар, Рахманли (днешно Розовец), Мерицлери и други, разположени по южните склонове на Източна Средна гора. В доклад на френския вицеконсул в Пловдив от 6 август 1877 г. се съобщава за избиването на около 600 българи само в Карлово от редовни турски войски и от башибозук, командван от Исмаил, брат на Ахмед ага Тъмръшлията. В действителност броят на избитите карловци бил по-голям (66).

- Редовни турски войски доограбили Панагюрище и убили някои от неговите жители (66).

- В селата в Пирдопско също били убити стотици българи (66).

- В Сливен и околностите му да началото на 1878 г. турските власти убили, изпратили на заточение и интернирали около 1000 души българи (66).

Заточени въстаници от с. Баня – поп Грую, даскал Никола Барбалов, Тодор Даскала, Петко Белоконски и Н. Калянов. Фотография от турските архиви (по Йонков).

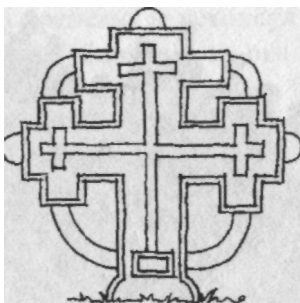
Будни български патриоти, изпратени като заточеници в Диарбекир (Мала Азия). Стара фотография.

- Голям брой българи станали жертви на турско-еврейския произвол и в София, където руските войски, както съобщава един чуждестранен кореспондент, заварили 16 бесилки (66).

- Пострадали също Каварна, Стремската долина, Златарица, Елена, Котел, Новозагарско, Самоков, Белово, Караагач (Брезник), Чепеларе, Златоград, Търново Сиймен (Симеоновград), Мустафа паша (Свиленград), Любимец, Харманли и други при отстъплението на турската армия. Там мирното население било подложено на клането, грабежи и насилия (66).

Историците отбелязват, че по време на войната безчинствата на редовните турски войски, черкезите и башибозушките отряди надминавали всичко, което дотогава бил изтърпял през робството многострадалният български народ; избити били общо над 150 000 души българи - цивилно население. Целта била да се смаже чрез целенасочен терор порива за свобода у българите (66).

След освободителната война от 1877-1878 г. най-после България се освободила от турско-еврейското петвековно робство, съпътствано от постоянен Геноцид и Холокост. Но не всички българи получили свободата - тези от Тракия и Македония все още били поробени.

Четвърта глава

Бедите на българите и националните катастрофи при Третото българско царство (1878-1944 г.)

След споразумението между Русия и Турция от 31 януари 1878 г. съдбата на България се решава от така наречените „Велики сили“ - Русия, Англия, Германия, Австро-Унгария и Франция. Всички те се борели за своите си интереси и на последно място се поставяли интересите на България.

По-напред споменахме за „Гръцкия проект“ на Екатерина Велика, който предвиждал Москва да стане „Третия Рим“ и да се възстанови Византийската империя под патронажа на Русия. Този проект предвиждал окупация на България и превръщането ѝ в „Задунайская губерния“, като целта на Русия била излаз на топлите морета на юг - Егейско и Адриатическо, контрол на морските пътища и развитие на мощен флот, който да конкурира Англия. Естествено този проект не предвиждал създаването или по-точно възстановяването на България като самостоятелна държава.

Свои планове имали за територията на България и съседните страни. Още през 1866-1867 г. между трите васални на Турция държави - Сърбия, Румъния и Гърция, обособени като автономни княжества, назряват тенденции за сключване на общ съюз срещу Османската империя с подкрепата на Русия. В резултат на това през януари 1868 г. помежду им е подписан договор за приятелство. По-интересен е обаче проектодоговорът, в който съществуват три секретни члена, засягащи пряко съдбата на България. В чл. 8 четем: „... Ако провидението благослови техните усилия и им предостави свободно да разполагат с териториите, отнети от Османското владичество, двете договарящи се

страни се съгласяват по между си със следното разпределение: ще бъдат присъединени към Румъния островите, които образуват делтата на Дунав, и източната част на България, включена между Русе и Варна. Ще бъдат присъединени към Сърбия: Босна, Херцеговина и България, без предоставената на Румъния част от тази провинция" (4).

От този проектодоговор е видно, че останалата част от България - Македония и Тракия, се е предвиждало да бъде заграбена от Гърция. Зад всички тези проекти е стояла Русия, която очевидно се е стремяла да контролира Балканите като свой протекторат.

Горните машинации станали известни на Тайния Български централен комитет, който тогава бил със седалище в Букурещ, и Втората българска легия, в която членували Васил Левски, Христо Ботев, Георги Раковски и други видни дейци на освободителното движение. Естествено те яростно се противопоставили и в това отношение Раковски бил най-активен в разобличаването на руските имперски интереси, провеждани в явен ущърб на България (24).

На 3 март 1878 г. бил подписан Санстефанският мирен договор, който давал известни предимства на България като автономно княжество и повече изгоди за Русия. Останалите Велики сили обаче категорично се обявили против договора; особено активна била Англия в лицето на палача на България - лорд Биконсфилд Дизраели*. Териториални претенции към българските земи предявили също Сърбия и Гърция. Против този договор се обявили и евреите в България, които през цялата война били на страната на Турция и нейния съюзник Англия.

М. Варшавски изтъква, че българските евреи шпионирали в полза на Турция и нанесли много вреди на руските войски и българите във войната:

„... Затова, те (евреите) с всички сили са се мъчили да саботират действията на руските войски. При настъпването на руската армия в Освободителната война, евреите хвърляли отрова във водата, виното и съестните продукти. В това отношение из-

ключително активно участие са проявили евреите, изгнаници от Испания и Португалия. Най-много са шпионирали в полза на турците видинските, карловските и казанлъшките евреи. Знаменитото карловско предателство също е дело на юдеин - Йосиф Фридман*. Особено активен шпионаж е имало през месец август 1877 г., когато Руско-турската война е била в разгара си. След цял ред неуспехи на бойните планове и загуба на няколко десетки хиляди войници поради еврейския шпионаж, руските военни власти взели най-после по-строги мерки по отношение на еврейското население в България. След тази предпазна мярка руските войски удържали колосална победа над турците..." (30).

Ямболските евреи и тези от Лозенград изпращат пратеници до всички краища на света с фалшиви обвинения за погроми срещу тях, целящи да предизвикат намерата на западните армии във войната. За да се предпазят от справедливия народен гняв и наказания за извършените престъпления, българските евреи в съучастие с международните еврейски организации и тайните масонски ложи вмъкват и специален параграф за тяхна протекция в Берлинския конгрес от 13 юли 1878 г., на който бил отменен Санстефанският мирен договор.

На Берлинския конгрес лорд Биконсфилд Дизраели* заплашил Русия с война и заедно с френския председател настояли да бъде призната статия (параграф) 44 от договора за даруване на евреите в България на пълни граждански и политически права, които под натиска на международното еврейство са били вече утвърдени от българското учредително събрание, в което участвал старшият равин и масон 33-та степен Гавриел (Габриел) Алмозино Аврамов*. На този равин била определена от хазната заплата от три хиляди лева годишно! (30).

Варшавски изтъква, че вследствие на този акт първи българските евреи пристъпили към организирането на подмолни политически кръгове, издържани от щедри дарения на циониста барон Мориц Рахамим Хирш*, „Alliance Israelite", американските еврейски общества и ложи („Бнай Брит" и др.) и свързаните с Дизраели* - барон Лайънел дьо Ротшилд* и барон Густав

фон Ротшилд* (Италия). Тези кръгове след Освобождението на България започнали дейност за раздробяване на българското общество на всевъзможни враждебни партии (30). Май ни е позната тази картина и от съвремието (240 регистрирани политически партии).

Берлинският конгрес всъщност бил едно юдео-масонско сбирание, което с лека ръка решавало съдбите на цели народи и чертаело мрачно бъдеще. Петър Ланин твърди, че Бисмарк, Дизраели* и руският посланик граф Шувалов, които подписали решенията на конгреса, били масони (88).

Берлинският конгрес орязал България и я разделил на две - Княжество България и Източна Румелия. Македония заедно с Източна Румелия оставали в границите на Османската империя. Българските историци определят Берлинския договор като реакционен и разрушителен за националното единство на българския народ, а някои го наричат и „най-жестокото престъпление срещу нацията ни, довело впоследствие до истински Геноцид за по-голямата част от българите в Одринска и Беломорска Тракия, Македония и Добруджа" (66).

След Освобождението през 1878 г. Русия изключително много се месела във вътрешните работи на България и третираше страната като „Задунайска губерния". Имперска Русия въвежда свое управление в България, като бившите санджаци били преименувани в губернии с руски губернатори начело и български вицегубернатори - русофили - верни на режима.

По това време от Източна Румелия (южна България) започнала масова емиграция на българи в Княжество България (Северна България). Така в Северна България пристигнали над 100 000 бежанци (66). Цялата тази дейност се направлявала от канцеларията на княз Владимир Черказки, а след него от ген. Д. Г. Анучин. По-късно на 8 март 1878 г. княз Александър М. Дондуков-Корсаков встъпил в длъжността руски императорски комисар в България. Така Русия изцяло поставила под контрол новата държава и започнала да се разпорежда с имуществата и богатствата на страната. От друга страна, Англия организирай

Юдео-масонското сбирнище, наречено Берлински конгрес (13 юли 1878 г.). Картина "Берлински конгрес" на Антон фон Вернер. На преден план отляво надясно: граф Кароли (Австро-Унгария), граф Горчаков (седнал, Русия), лорд Биконсфилд д'Израели* (Великобритания), граф Андраши (Австро-Унгария), Бисмарк (Германия), граф Шувалов (Русия), лорд Солсбъри (Великобритания) и Мехмед Али паша (Турция).

въоръжен бунт в Родопите с остатъците от армията на Сюлейман паша* и главорези участвали в кланетата от Априлското въстание. Те били ръководени от бившия английски консул във Варна и Бургас п-к Д. Б. Сенклер (подвизаващ се под името Хидает паша). Тази войска разграбила десетки български селища и извършила нови погроми и убийства (66).

За отношението на руските власти към българите свидетелства Захари Стоянов в предговора си към брошурата на Георги Раковски „Преселение в Русия или руската убийствена политика за българите“ от 1886 г. (24). Там той пише за обединението на България (съединението на Княжество България и Източна Румелия):

„... Тия (руснаците) са готови днес да направят това съединение, но забележете, те да го направят сами, а не и българите. Те желаят щото това съединение да го донесе някой беломустакат генерал, с покрити гърди от ордени, някой Обручев или Сомов, когото да срещнат по всички градове гологлави с хляб и сол, с камбани и молебен, а той да се надува, да излизат само от устата му думите: „так приказано“, „не разсуждат“, „не бунтоват“, „воля Его Императорското Величества такава“, „ви народ неопитни“, „вие трябва да слушате и да се покорявате“, „има за вас кой да се грижи“ и прочие, и прочие“ (24).

По-нататък тази разрушителна за България политика продължава с пълна сила и при устройването на новата българска държава. Руските власти организирали редица преврати, бунтове и убийства на политически дейци, като: въстанието на капитан Набоков в 1886 г.; въстанието от 19 февруари 1887 г., свалянето на княз Александър Батемберг, покушението срещу управителя на Русчушки окръг Мантов; покушението срещу българския министър на външните работи Начевич в 1888 г.; убийството на българския министър на финансите Белчев в 1891 г.; убийството на българския пълномощен министър в Цариград - Вълкович в 1892 г.; убийството на министър-председателя на България Стефан Стамболов в 1895 г. и др. Подробни данни за организирането на тези престъпления срещу България се съдържат

в руските царски архиви, част от които са публикувани и в България, след като десетилетия наред (повече от един век) са били дълбоко засекретени (1).

Едно от фаталните събития за нова България е избирането за цар в лицето на Фердинанд Сакскобургготски (Кобург-Кохари)* през 1887 г. Тази изключително противоречива и тъмна личност понася серия от нещастия и национални катастрофи за България.

Да започнем с родословието му. Проучването на родословното дърво на Сакскобургготски* показва, че той има еврейски, саксонска и френска кръв. Еврейската му кръв върви не само по линия на баба му Мария-Антоанета, принцеса фон Кохари (Кохару*) (1797-1862 г.), но и по линията на самия родоначалник на Сакс-Кобург и Гота - херцог Ернест Благочестивия* (? - починал 1675 г.). Това се потвърждава от редица източници, сред които „Католическата енциклопедия“, издадена в Ню Йорк през 1912 г. (44, 68). Освен това Фердинанд е бил масон, сатанист - окултист и бисексуален! Архивите показват, че в родовото имение замъка Кобург - гр. Кобург, се е укривал на времето Адам Вайшоп* - главен идеолог на масоните илюминати, контролирани и финансирани от Синедриона чрез банкерите Ротшилд*, обхванали като язва цяла Европа (6).

И ето, този човек - Фердинанд Сакскобургготски (Кобург-Кохари*) става цар на България и започва с помощта на тайните сили, стоящи зад него, да я тика към пропастта и разорението! Връзките на Фердинанд с масоните и международните еврейски организации са извън всякакво съмнение, още повече че съществуват архивни снимки на такива срещи, например с великия майстор на Малтийския орден - краля на Гърция Константин (тогава престолонаследник) на 30 януари 1912 г. Тази снимка е направена в Царския дворец в София и представлява прецедент, тъй като цар Фердинанд* стои прав, а гостите му (очевидно с по-високи Рангове в масонската йерархия!) са седнали (157).

Мария-Антоанета, принцеса фон Кохари - дъщеря на Франц Йосиф, принц Кохари* - покатоличен унгарски еврейин, който си купува благородническата титла с пари - един от най-богатите хора в Европа.

В това отношение е много красноречива една „случайно изтървана“ фраза от Фердинанд, изречена пред тесен кръг приятели: „... **Дойдох в България с мисията на майстор строител, за да туря основите на нова европейска сила!...**“ (46)

Показателно е също как завършва личният дневник на Фердинанд: „...Това е ръководство как трябва да бъдат управлявани тези говеда (гои) българите...“

Пътят към ада винаги е постлан с добри намерения, особено когато „конците са дърпани“ от тайните масонски ложи и подмолните еврейски организации, проводници на „Световната революция“.

Недоволството и народната съпротива срещу решенията на Берлинския договор се проектират в Кресненско-Разложкото въстание (1878 - 1879 г.). Най-активни в него били българите от Югозападна България и Македония, които не могли да се примирят с оставането си под турска власт. Срещу въстаниците и четите били хвърлени редовни турски войски и башибозук, който се отдал на познатите ни кланета, насилия и убийства над мирното население:

- през месец ноември поголовно клане на българи в село Баня (66);

- на 21 ноември 1878 г. 5000 души войска и многоброен башибозук извършват поголовна сеч в Банско, а след това в селата Горно и Долно Драглище, Годлево, Добърско, Добринище и др. Хиляди бежанци напуснали опожарените селища и потеглили към княжеството (66);

- на 11 ноември 8000 турска войска с артилерия взела селищата в Кресненската клисура и изгорила Кресна. По своя път войските и башибозукът опожарили 1320 къщи в 12 села и избили много жители (66);

- през февруари 1879 г. Хюсни бег Петрички с 800 души редовна войска и башибозук завзел всички въстанали селища и ликвидирал въстанието по десния бряг на река Струма, като извършили големи жестокости (66);

- през май 1879 г. е разбита голяма чета въстаници от около 1500 души и само малцина се спасили (66).

След Освобождението били извършени преброявания на населението в Княжество България и Източна Румелия, както и някои демографски проучвания и статистики.

В навечерието на Руско-турската освободителна война в българските земи живеели 5 119 933 души според проучването на В. Хеплов, запазило и до днес значението си на най-авторитетен и цялостен научен обзор върху демографския облик на българския народ и земите му към 1876-1877 г. Според това изследване в пределите на България се намират 4 395 981 души, а останалите са в Румъния (500 000 души), Цариград, неговите околности, Мала Азия и Гърция (Южна Тракия) (100 000 души), Русия (Бесарабия, Молдова и Украйна) (97 032 души), Австро-Унгария (26 900 души) (66).

Убеден съм - тези данни са много занижени, особено що се отнася до българите в съседни на България държави, но все пак това са така да се каже официални данни, на които можем да се опрем.

Статистиката след войната (1877-1878 г.) показва, че по време на военните действия, които са се водили главно в освободените земи, загинали или измрели 150 000 българи. Едно по-голяма част от тях станали жертва на насилническите действия на османските войски, които опожарили много български селища и извършили масови кланета над мирното и беззащитно българско население. Друга част измрели от епидемии и глад, който съпровождал военните действия (66). Отново трябва да изтъкнем, че тези числа са приблизителни и занижени, тъй като са отчитани загубите само на възрастното население по семейства. В това време е било нещо обичайно за българите да имат по 5-6 деца и повече, които също са били избити, а някои откарани в робство в Турция. Само от Стара Загора са били отвлечени като роби около 10 000 жени, деца и младежи (115).

Ако сумираме тези данни с жертвите от Априлското въстание, се очертава една по-цялостна картина за целенасочено извършвания Геноцид с около 250 000 убити българи! Подбудителите за тези престъпления срещу човечеството без давност са

еврейските и турски масонски ложи и тайни организации и терористичният режим на султана. Преките извършители са редовните турски войски, башибозук (турци, черкези, албанци и цигани) и помагачи, шпиони и сътрудници (евреи и гърци).

Тъй като касапницата над българските християни не била достатъчна за кръволюците и турско-еврейските вампири - Геноцидът и Холокостът продължил в окупираните територии.

След съединението на Княжество България и Източна Румелия на 6 септември 1885 г., Македония отново останала извън българските предели вследствие несправедливия Берлински договор. Турците продължавали да се разпореждат там, както и в българските земи в Беломорска Тракия. Терорът спрямо българите продължавал и в Западните покрайнини, които били контролирани от Сърбия.

Недоволен от Съединението, сръбският крал Милан подкоросван от масоните и с поддръжката на Англия и Австро - Унгария започва война с новоосвободена България, като нахлува от запад със 120-хилядна армия, тежко въоръжена и с артилерия от над 400 оръдия. В кратки срокове и с помощта на истински героизъм и морално надмощие българите успяват да удържат победа и да изтласкат сърбите оттатък границата. Войната, подло започната от сърбите, продължила само 14 дни и приключила със следните загуби в жива сила за двете страни: българи - 700 убити (17 офицери), и около 4500 ранени; сърби - 776 убити (14 офицери), около 4600 ранени и 2801 изчезнали; материалните щети за България били в размер на 25 000 000 лева (тогавашни, което е огромна за времето си сума!) (34, 66).

Щенията за заграбването на изконни български земи в Западните покрайнини и в Македония, както и опитите за изграждане на така наречена „балканска федерация“ с цел сърбизация и претопяване на българите, са великолепно описани в книгата на Димитър Съслов „Велика Сърбия или България“ (1932 г.) (139), както и в други книги. Съслов нарича Югославия „Вавилонска кула, изградена от хилави и изморени народи, отказали се, избягали малодушно от борбата, споени само от страха и

ужаса, който им е вдъхвала тя..." (139). Каква прозорливост - очевидно е, че в наши дни „Вавилонската кула“, изградена с насилие най-вече срещу българите, просто се срути!...

Към края на XIX век започва да се увеличава еврейското присъствие в България. Получили протекция от Великите сили и най-вече от Англия (в лицето на лорд Биконсфилд Дизраели*) евреите започват да се „окопават“ в новите условия и да съзират нови възможности за далавери и експлоатация на българския народ. От Русия пристигат голямо количество евреи, също от Македония, Румъния, Австрия и други. От дневниците и архивите на Народното събрание в периода 1888-1903 г. става ясно за множеството прошения от емигранти евреи за получаване на българско поданство (55).

По данни на В. Теплов към 1877 г. евреите в България са наброявали около 26 241 души. По-късно вследствие на пришълците техният брой застрашително се удвоява. Това довежда и до съответната реакция в Народното събрание за тяхното ограничаване и изгонване от България. Депутатът Иван М. Абрашев през 1898 г. прави предложение: „Да се забрани евреи да се приемат за български поданици, а тези които са приети, да се изпъдят в срок от 6 месеца“. Мотиви: „Предвид нахлуването на много евреи, изселени из разни държави, са се заселили в Княжеството ни и следват да се преселват ежедневно без да съществуват у нас закон за подобен род преселници, от друга страна, като вземаме предвид, че всички държави не приемат този (престъпен - бел. моя) елемент по причина, че те са хора спекуланти и експлоататори, и навсякъде, където са живели и живеят, причиняват повреждания на тази страна, а не полза, а България, като страна земеделческа, имаме нужда само от земеделци, а не гешефтери, които с техните действия опропастват малката ни търговия, която имаме в нас - заради това внасяме настоящото предложение“ (подкрепено от 42 народни представители и прието от Народното събрание). Подобно предложение внася по-късно през 1900 г. и Славчо Бабаджанов, който нарича евреите, гърците и Циганите „паразити“, а в дискусиите и анализите на еврейските

поразии депутатът Никола Йонков Владикин ги нарича „лешояди, които се изхранват от войни и смутове". Петко Каравелов също аргументирано настоява за ограничаване даването на по-данство на евреи и чужденци (55).

Въпреки взетите мерки срещу еврейската инвазия, те не само че не са изгонени, но и най-нахално с подмолните си масонски номера се намърдват в Народното събрание и до днес не можем да ги изгоним оттам. Тази недалновидност обаче коства много на България, както ще разберем По-нататък.

Вредното влияние на евреите в българското общество в края на XIX в. се усеща веднага. Те създават редица масонски ложи и множество подмолни организации като: „Съюз на българските евреи" (нотабили и синагогиална върхушка), „Цион", ложа „Кармел" на „Бнай Брит", ложа „Мицпе 466" (към „Бнай Брит"), „Дунавска звезда" (масонска ложа), „Макаби" (еврейския „Хитлер-югенд"), клонове на „Алианс израелит универсал" и др. Чрез тях се посяват отровните семена на „нотабилите", ционизма, социализма (комунизма) и еврейския либерализъм и псевдомокрация. Еврейската антибългарска пропаганда се поддържа от десетки еврейски вестници и издания, излизащи на различни езици в България: в. „Ахадут" (Съединение), „Ла луз" (Светлина), „Райос" (Лъчи), „Ла вердат" (Истина), „Ашахар" (Изгрев), „Ел еко жудайко" (Еврейско ехо), „Кармел", „Ел трезоро", „Ашофар" (Тръбата), „Алилат дам" (Кръвна клетва), „Амишпат" (Правосъдие), „Еврейски глас", „Ел ционисто" и много други (114).

След падането на правителството на Стамболов и последвалото му убийство през 1895 г., което се предполага че е станало и със сътрудничеството на цар Фердинанд*, облаците над България започват да се сгъстяват...

Междувременно терорът против българското население от страна на турската власт в Македония и Одринско се засилил като отговор на дипломатическите ходове на България за въвеждане на реформи в Европейска Турция. Интересен по това време е и етническият състав на Македония: българи - 1 181 336 (52, 31%), турци - 499 204 (22,11%), гърци - 228 702 (10,13%),

албанци - 128 711 (5,7%), власи - 80 767 (3,58%), и разни (евреи, цигани, черкези и други) - 139 504 (6,17%). Както виждаме, сърбите липсват въобще! Данните са от началото на XX в. според изтъкнатия български учен етнограф В. Кънчев (1). В Одринска Тракия по това време има 283 712 българи християни и отделно в Македония и Одринско живеят над 250 000 българи мохамедани (помаци)*. Освен на турско-еврейския терор българите в Тракия и Македония били подложени и на масираната и агресивна гръцка и сръбска антибългарска пропаганда (66).

В Северна Добруджа, която преминала в румънски ръце, живеели над 150 000 българи, които румънците всячески се опитвали да претопят и ликвидират. Със закона за уреждане на Добруджа от 1880 г. и този за земята от 1882 г. цялата землена площ била обявена за държавна собственост и земята била отнета от българите. Колонизаторската антибългарска политика на Румъния съдействала за заселването в Северна Добруджа на над 40 000 безимотни румънски селяни, които се обогатили за сметка на българите. Променил се и етническият състав на населението в Северна Добруджа в полза на румънците (66).

През 1902 г. избухнало Горноджумайското въстание, от което били засегнати с Железница, Сърбиново, Градево, Мелнишка, Петричка, Малешевска, Струмишка и Разлошка околии. Срещу 2850 въстаници османските власти изпратили 15 000 редовна турска войска. Загинали 95 въстанници; пожарите, изтезанията и грабежите засегнали 15 села, убити били 37 мъже и 8 жени, изтезавани и репресирани 549 мъже, жени и девойки, ограбени били 807 къщи, изгорени - 67 и над 2000 души потърсили спасение в Княжество България (66).

По данни на ВМОРО (Вътрешна македоно-одринска революционна организация) през пролетта на 1903 г. турските власти били арестували в Македония и Одринско над 20 000 българи, а други 10 000 били интернирани и депортирани. Особено след Солунските атентати на „гемиджиите“, правителственият

*Това е броят само на мъжкото население (нуфузи) данъкоплатци.

терор достигнал невиджани граници и били избити стотици българи. Д-р Спас Ан. Разбойников, чийто род е от Одринска Тракия, изтъква, че турските власти целенасочено арестували и изпращали в затвора или на заточение предимно по-интелигентните и будни хора - занаятчии, търговци, кметове, свещеници, селски първенци, учители и просветители. Те били осъждани по бързата процедура на 15 години затвор или вечен (доживотен) „101 години затвор“. Той представя от турските архиви (от Одрин) снимките на 328 българи патриоти, осъдени като политически затворници, и прилага списък на още 435 затворници и населени места, от които са взети. Всички те са осъдени несправедливо по доноси на турски шпиони - цигани, евреи, гърци и арнаути (албанци), и много от тях са избити или умрели от побоищата и тежките условия на турските зандани (118).

Това отношение към българите не е чудно, тъй като много от съдиите в Османската империя били евреи. Такъв например е Моше (Мошоначи) Шмуел Таджер* (1832 - 1913 г.) - съдия в общински съд, назначен от турците; през 1891 г. става главен равин. Друг такъв е Якир (Пресиадо) Ицхак Бакиш* (1828 - 1910 г.) - председател на религиозния съд и хазан в „Кейла де Лос Грегос“; през 1886 г. е назначен за главен равин на България (в състава на Османската империя); същият е и известен ционист. Хора от фамилиите Таджер*, Биджерано*, Бакиш*, Коен* и други се появяват по-късно по върховете на комунистическата власт и през „демократията“ (след 1989 г.) (55).

На 15 юли 1903 г. по решение на ВМРО избухва голямото Илинденско-Преображенско въстание с възвание: „Долу Турция! Долу тиранията!“... Въстанието обхванало цяла Македония, Пиринския край, Тракия, Одринско и Странджа. Срещу 26 000 въстаници била хвърлена 350 000 редовна турска армия и башибозуци, но въстанието траяло повече от три месеца (66).

Турците извършили големи жестокости спрямо мирното население, сеейки по пътя си смърт и пожарища, грабежи и насилия:

- На 8 май 1903 г. един полк турска войска заедно с две горски батареи нападат село Смърдеш и го превръщат в пепе-

лице, като убиват над 200 жени и деца и опожаряват над 400 гевгирени къщи. Аскерът и башибозукът, дошли от арнаутските (албанските) села от Деволта, избивали хората наред с пушки и със секири, а малките деца с камъни, за да не хабят патрони. Имало изгорени живи българи (типичен Холокост!); много хора са осакатени, а жени и моми били изнасилвани и ограбени. На някои българи били рязани ушите и мъчени, за да се откупят с пари, но след това ги убивали. На другия ден пак дошли около 800 души башибозуци от Деволта, за да доограбят богатото селище (47).

- На 31 август 1903 г. турците изгарят изцяло село Апоскеп със 120 къщи, убиват 14 души, между които свещеника поп Мишо и Лазо Лукаров. Последните двама ги одират живи и ги оставят да се мъчат и те умират по ужасен начин (47).

- В началото на септември 1903 г. гръцкият владика Германос Каравангелис с 600 души турска редовна войска ходи да тероризира българите в Пополе, Олицкия манастир, Апоскеп, Габреш, Загоричани, Олища и др. Владиката придумвал семействата да викат въстанниците да се предават, пък той щял да ги защити пред властите, ако станат гъркомани (тоест да се погърчят и да преминат към гръцката патриаршия) (47).

- Към края на септември 1903 г. 25 000 души редовна турска войска обкръжават и безчинстват в селата Кономлади, Дръновени, Поздивица и Габреш. Прогонват хората, грабят, избиват стадата с добитък и изнасилват младите жени и момичета. Между тях е и 14-годишната Дочка Никова Постолева от Жупаница, изнасилена от 40 турци! (47).

- На убитите въстанници турците отрязвали ушите, а на войводите главите, за да се отчитат пред началниците си. Отрязаните глави на войводите Атанас Кършаков, Лазар Поптрайков и някои други били разнасяни из селата за назидание и за всяване на ужас сред населението (47).

- На 4 август 1903 г. турски табори от Леринския гарнизон нападат след едно неуспешно сражение преди това беззащитното българско село Арменско, което е опожарено, а жителите които

не успели да избягат, били безмилостно избити и изклани. Убити били 164 невинни старци, жени и деца, 15 били тежко ранени и осакатени, а 23 жени и девойки изнасилени. Селото е тотално разграбено и оплячкосано. След като хора от селото се завърнали, в една оцеляла къща намират труп на млада жена, която била изнасилена и после ѝ разпорили корема с нож; до нея имало трупче на малко бебе. В развалините на друга недоизгоряла къща намирах труповете на жена и двете ѝ деца, завързани един други за краката и така намушкани с щикове. Селският поп Лазар бил заловен от турските садисти, които му затиснали главата между два камъка; след това го изнасилили по манафски и го заклали! На тази гавра е била свидетелка Стоянка Куфева от същото село (47).

- Гръцки андартски чети, организирани от артилерийските офицери Павлос Мелас и Георгиос Цонтас (с псевдоним капитан Пулакас, или капитан Вардас) взимат участие в кланетата на турска страна. От едно писмо на гръцкия владика в Костур Каравангелис става ясно, че с помощта на гръцките андарты са изгорени селата от Костурско: Мокрени, Прекопана, Бобица, Загоричени, Бъмбаки, Черешница, Апоскеп, Вишени, Дъмбени, Косинец, Жупаница, Лобаница, Смърдеш, Въмбел и други. Селата със смесено население от българи и гърци не се опожаряват, а само се ограбват. Андартите придружават владиката Германос Каравангелис - отявнен българофоб и подстрекател на турците, виновен за убийствата на стотици видни българи. От документите на андартите става ясно, че на някои четници, хванати живи, им отсичали главите по мъчителен начин.

В едно от шифрованите окръжни на андартите в Битолско пише следното:

„... Герои, защитници на правата на Елинизма.... приложете по настоящем единствения спасителен принцип: око за око и зъб за зъб; **гонете и изстребвайте варварите нашественици българи**, опожарявайте прибежищата на убийците, убивайте злодеите даже и тогава, когато се крият под булото на свещеник или учител. Убивайте агентите на Гнусния Български Комитет, които изпращат разбойници, за да обират и убиват нашите братя в Македония.

Отрязаната от турците глава на войводата Атанас Кършаков, изложена за погребение от неговите съратници (по Тзавела)

Върховният Македонски комитет* отправя до вас тия слова и Ви уверява, че занапред с по-големи усилия, ново желание и подкрепата на целия Елинизъм ще поддържа великата Ваша борба, която ще усилва Андартските чети, които ще разчистят Македония от българите.

Вашата борба за Елинизма е свещена. Историята с огнени букви ще запише имената Ви. Покажете се достойни за Вашето предназначение, **изтребете и последния българин**, който ще посмее да оскверни Македонската земя. Дано скоро да огрей тоя ден, когато слънцето не ще да срещне нито един българин в Елинската ни Македония, тогава мирът и законността ще царуват и ще живеят спокойно гърци и турци в тая страна.

Да очистим Македония от звероподобните и кръвожадни българи. Това да бъде вашият девиз. По заповед на Върховния Македонски комитет..." (47).

Въоръжени и надъхвани с подобна старозаветна идеология на геноцида и изтреблението, гърци и турци продължават етническото прочистване в окупираните български територии.

Както вече казахме, главен идеолог на гръцката андартска дейност е полковник Мики Зезес (Павлос Мелас), чийто девиз бил: „**Булгарос на мин мини**" (**Българин да не остане!**) (47).

- На 4 август 1903 г. редовна турска войска нахлува в село Косинец, ограбва го, задигайки 2700 овце, 350 говеда и 150 глави товарен добитък. Опожарени са 250 къщи, убити са 56 души мъже, жени и деца, на мнозина от които предварително са избодени очите! Отведени като роби били 9 жени и моми и 7 мъже, единият от които - Трендо Кольов, е съсечен със сабя на парчета (47).

- На 15 август 1903 г. 15-хилядна турска войска блокира Костурско; претърсват и изгарят селата: Блаща, Вишени, Горно и Долно Дреновени, Черновица, Поздивица и Въмбел; изнасилват жените, а старците и децата изколват. Заграбен е всичкият едър и дребен добитък, изровено е всичко скрито и са извършени най-големи насилия и безчестия от аскера и башибозука над нещас-

* Създаден от гръцки бандити и шовинисти.

тните жени и моми. Красавиците моми и невесты са пленени и отведени да пълнят турските хареми (135).

- В Костурската кааза са опожарени 2750 християнски къщи без дом остават 15 650 души* , заплашени от гладна смърт. Изклани са 413 души, обезчестени 396 и пленени 30 жени и моми. Извършените зверства тук не се подават на описание: отсичане с трион главата на дядо Гиле от село Вишени; опичането жив на огън на дядо Стоян от Смърдеш; разсичането на корема на бременната Пандовица от село Руля; разпарянето с нож от гърлото до детеродните органи на младата Пандовица Близнакова от Дъмбени (преди това зверски изнасилена!); изваждането на очите на 70-годишния Сотир Орлинов от Косинец; и много други (47).

- Срещу град Крушово, където въстаниците обявили „Крушовска република“, настъпил Бахтияр паша с 10 000 редовна армия с артилерия. Градът бил превзет и превърнат в пепелище, а жителите му, които неуспели да се оттеглят с четите, били подложени на ужасни репресии и насилия.

Точни данни за мащаба на въстанието, жертвите, убитото мирно население, изгорените къщи и села могат да се намерят в архивите на ВМРО/ВМОРО, БАН, дневниците на войводите Лазар Киселинчев (47), Васил Чекалабов (159), Иван Михайлов (Ванче Михайлов) (99) и архивите на Македонския научен институт.

Иван Михайлов свидетелства, че още преди въстанието, в периода 1893 - 1903 г. по турски данни спрямо българите в Македония и Пиринския край са извършени следните погроми от страна на турците:

арестувани - 3764 души;

изтезавани - 2503 души;

убити - 364 души;

заточени - 103 души;

осъдени (между които и на смърт) - 503 души;

запалени къщи - 385;

*По това време едно семейство е наброявало най-малко 8-10 души, които са обитавали една голяма къща с пристройките.

ограбени къщи - 825;
общо емигранти - 500 000 души.

По данни на БАН, потвърдено и от други източници, пораженията, нанесени на българите в Илинденско-Преображенското въстание, са следните:

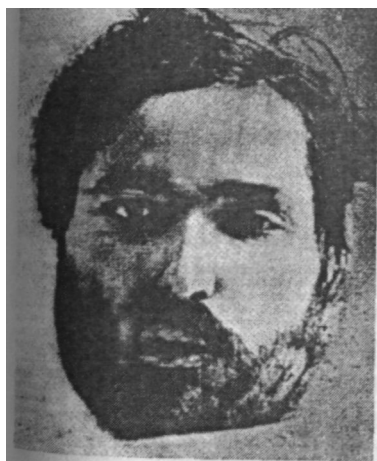
убити въстанници - 994 души;
убити мирно население - 4690 души;
(главно жени, деца и старци)
опожарени села - 201 (300);
изгорени къщи - 12 000;
хора, останали без дом - 75 000 души;
изнасилени жени и моми - 3122 души;
хвърлени в затвора - 15 000 души;
бежанци в България - 30 000 души;
общо бежанци (в различни периоди) - 300 000 души (66, 99,134).

Киселинчев (47) и Чекаларов (159) дават точни данни за унищожените селища и броя на убитите от всяко едно от тях, дори в детайли кой как е убит („убит с куршум“, „съсечен“, „заклан“ („заклана“), „изгорен жив“, „измушкан“ („намушкан с щик“), „умряла от страх“, „разпрана“, „съсечен на парчета“, „убит с нож“ и т.н.) (159). Към дневника на Васил Чекаларов има като приложение книгата на Костурския гръцки владика Германос Каравангелис - „Македонската борба (спомени)". От тези мемоари на българофоба Каравангелис, чийто ръце са окървавени до рамената от българска кръв (определение дадено от Патриаршията!) става ясно как андартите са действали съвместно с турските власти срещу българите (акции, шпионажи, кланета и убийства на будни българи). Изяснява се също, че владиката е бил в отлични приятелски отношения с началника на гръцко-турските граници - Хюсеин Хюсни паша, привеждат се и други важни факти, улчавачи гръцкото духовенство в провеждания Геноцид (духовен и физически) спрямо българите (159).

След Илинденско-Преображенското въстание, окуражени от нанесения удар срещу българите, гръцките андартски чети, финансирани от Атина, разширяват своята дейност:

Палачът на българите в Костурско, кървавият владика Германос Каравангелис (вляво) с турски пагони под расото обикаля с турска войска да коли българите (1903 г.) (по Тзавела)

Вляво: отрязаната глава на войводата Лазар Поптрайков от с. Дъмбени, Костурско; вдясно: отрязаната от гръцки андарты глава на войводата Васил Чакаларов (по Тзавела)

- На 13 ноември 1904 г. андартите нападат българска сватба на търговеца от село Зелениче Трифон Гатев, който празнувал сватбата на сина си. Гръцката банда извършила жестоко клане над невъоръжени хора (мъже, жени и деца), като избила 13 души и ранила трима, или петима. Безчинството се запомня като „Зеленишката кървава сватба“. Същата банда, състояща се от 50-60 души, напада и къщата на свещеника поп Георги, но не намират вътре никого и само я ограбват (47).

- По заповед на гръцки владика Каравангелис предателят Коте от село Руля приютава войводата Лазар Поптрайков, който бил ранен, и подло му отрязва главата, като я изпраща в чучвал на „божия служител“ (3).

- На 25 март 1905 г. около 300 гръцки андартите обграждат село Загоричани, Костурско, и предвождани от капитан Вардас (Георгиус Цонтас) започват поголовна сеч над българите. Селото е нападнато в 3 часа след полунощ и нареждането е: **„Над 16 години да не остане никой жив!“** Петдесет души са изклани, опожарени са 3 къщи; отвлечени, а след това избити са още 28 мъже. Клането продължава два часа. Турският гарнизон, намиращ се на половин час път в Клисурса, остава безмълвен и не се намесва. Пръв на местопрестъплението пристига италианският офицер от Костур Минера, който е потресен от видяното. Руският и австрийският консули заявили, че подобни ужаси не са виждали да правят и турците през въстанието (3).

- На 4 септември 1904 г. в Ресенско и в изселническите лагери на Елхово, Перово, Езерани и други стават големи насилия от турците, подкрепени от андартите. Избити са много хора и са изнасилени жени и моми. Особено жестоко загиват семействата намерили спасение в тръстиките на северния бряг на Голямото Преспанско езеро и в острова наречен „Град“. Събитията там стават на 12 септември 1904 г. (57).

- След 1912 г. в Костурско и Корчанско андартските касapi одират и колят български свещеници и учители (47).

- През 1913 г. андартите отрязват главата на войводата от ВМОРО Васил Хр. Чекаларов и накарали неговия пленен четник

Илия Димушев да я носи на кол от село на село из Костурско и Леринско като доказателство, че „... главатарят на българите е мъртъв“; до „погребването“ на главата катраненочерната коса на Илия Димушев побеляла като сняг (47).

В различни архиви от 1904 до 1907 г. са съхранени десетки и стотици свидетелства и факти за положението на българите в Македония и терора, на който са били подложени от страна на турските власти, гръцкото духовенство и андартските терористични банди (убийства, грабежи, административен произвол, беззакония, побоища, насилия, арести, задържане без присъда, палежи, погроми, опити за погърчване и така нататък). Част от тези документи са надлежно събрани в сборника „Документи за положението на българите в Македония (начало на XX век) на Щерионов и Джонев (163).

На фона на тези тревожни събития в България еврейските подмолни организации заедно с масоните („изкуствените евреи“) всячески се стремят да се окопаят и да разлагат обществото с отровните си идеи. След излизането на програмната книга „Еврейската държава“ (в 1895 г.) на Теодор Херцел *, ционизмът пуска отровните си пипала и в България. Първи членове на новооснованото дружество „Цион“ в София са: Хаим Фархи*, д-р Ешуа Калев*, Нисим Аруети* - секретар на дружеството, Буко Джераси*, Елиезер Коен*, Менахем Хаимов*, Буко Леви*, Леон Аврам*, Ашер Беняминов*, Моше Бохор* и други (в по-голямата си част търговци и капиталисти) (114). Те били свързани с международните ционистки организации, финансирани от виенския banker барон Мориц Рахамим Хирш*, bankerите Ротшилд* и свързаният с тях Синедрион, установил се в Лондон. Хирш* е шурей и на английския banker Бишовсхейм*, собственик на лондонската еврейска финансова фирма „Бишовсхейм и Голдсмит“, а другият собственик е германският еврейин сър Ернест Касел*, които били близки на крал Едуарт II. В този приятелски кръг на масонерията влизали и други банкери от Англия и САЩ, както и печално известният лорд Биконсфилд Дизраели*. Този сложен кръг от връзки между различни еврейски организации, тайни ло-

жи, банкери и заговорници е блестящо разплетен от Дъглас Рид в неговата книга „Спорът за Цион" (120).

Освен „Цион" в България се образуват и други ционистки и талмудистки организации като „Ашахар", „Аават Цион", както и някои бенеберитски (изцяло еврейски) масонски ложи. Излизат и над 20 ционистки вестника на ладино и иврит. От някои публикации стават ясни общите корени на марксизма и ционизма, а по-късни проучвания показват, че ционизмът се родее с комунизма и фашизма (в днешно време пребоядисани като глобализъм, интернационализъм и космополитизъм!). В тези вестници излизат статии като „Ционизъм или социализъм", „Националистите са модерните людоеди", „Ционизъм и социализъм" и други подобни, с които тровят съзнанието на еврейското население и го манипулират да мрази всички, които не са евреи (114).

Интригите на евреите срещу България в този период са анализирани подробно от М. Варшавски. Той разказва, че председателят на софийската еврейска община масонът Блументал* е в тясна връзка по масонска линия с английския представител в Петербург - Бюкенен. Той пък се ползва с голяма симпатия пред министъра на външните работи Сазанов, също масон; и това са трите звена на една и съща политическа верига, която в комбинация с цар Фердинанд* набутва България в блатата на войните и разрухата (30).

В началото на XX век в България все по-релефно се очертава връзката между евреите и социализма. Както вече споменахме и преди, тази връзка върви още по линия на идеолозите на социализма и комунизма - Карл Маркс (Мордохай Леви*) и Фридрих Енгелс*, подпомагани от един равин, който е таен представник на Маркс*. Башата на Карл Маркс* е Хиршел Леви*, който по-късно по нареждане на Синедриона възприема маранското име Хенрих Маркс* и привидно приема християнството. Дядото на Маркс е равинът Леви*; баба му също е от равинско семейство, чичо му също е равин (5).

Израснал в тази среда, Маркс* е завършен талмудист и антихрист. По поръчение на Синедриона той разработва програм-

ните документи на „Световната революция“ - „Капиталът“ и „Манифестът на комунистическия интернационал“, който написва в Лондон през 1862 г. Според Дъглас Рид „Манифестът на комунистическия интернационал“ е типичен илюминатски документ, умело маскиран с модерната тогава фразеология; в него прозират и основни моменти от прочутите „Протоколи на Ционистите мъдреци“ (120).

В „Капитала“ Карл Маркс* потвърждава, че крупните (еврейски) банки и концерни постепенно поглъщат по-дребни производители. Но това е един сравнително бавен процес. На него новия „пророк“ противопоставя възможността с един удар либералният капитализъм да се превърне в държавно-монополистичен, контролиран 100 процента от „избрания народ“. Всъщност основната цел е чрез „Световната революция“ да се ограбят от другите народи натрупаните богатства и да се съсредоточат в еврейски ръце!...

Ако проследим и анализираме логиката на „Протоколите...“ по схемата теза - антитеза - синтеза, се вижда интересна взаимосвързка, очевидно контролирана и направлявана от задкулисите играчи. Тя върви по следната верига: капитализъм - социализъм (комунизъм) - глобализъм („нов световен ред“). Всъщност тук се вижда и с „просто око“ едно съвършено преплитане на талмудизъм, илюминатство (масонство), ционизъм, комунизъм, фашизъм и глобализъм (еврейски интернационализъм и космополитизъм). Последното изкрystalизира в нашето съвремие, но корените са му в тези минали събития.

Един от най-приближените сътрудници на Димитър Благоев и негов ученик е Моис Кoen*, който е активен борец на социалистическото движение в България. Той пише и редица вредни статии в „Работнически вестник“ (114). Друг такъв виден деец на социализма и марксизма е Аврам Бенароя* (1887-1979 г.) роден във Видинско. Неговата дейност обхваща България, Турция Османската империя), Гърция и по-късно Израел. В българския печат от началото на XX век той е определян като „анархолиберал“. „общоделец“, „опортюнист“, „социалреформист“, „агент

на младотурците", „слуга на буржоазията" и т.н. Най-активна била дейността му в „Балканския Ерусалим" - Солун. Там Бенароя участва като секретар в „Работническа асоциация на Солун" и в създадената през 1909 г. ционистка организация „Вепе Zion" и младежкото ѝ отделение „Макаби" (еврейския „Хитлер-югенд"). Работническата асоциация, известна повече като „Федерасион", си сътрудничи тясно с масонските ложи на младотурците и очевидно осъществява координация с други организации и тайни ложи на Синедриона (154).

В Истанбул (Цариград) Аврам Бенароя* установява тесни контакти с еврейската социалистическа партия „Poalei Zion" на Давид Бен Гурион* и с местните гръцки, български, арменски и турски социалисти. Там той се свързва и с една друга енигматична фигура - известния немско-руски социалист от еврейски произход Александър Лазаревич Гелфанд - Парвус (д-р Хелфанд Израел*), който в началото на 1912 г. е на посещение в Цариград заедно със социалиста Кръстьо Раковски. В турската столица те изработват специален „Манифест", който излиза малко преди започването на Балканската война и се подписва от ръководители на други ционистки и социалистически партии и организации (154).

Очевидно е, че този заговорнически масонски кръг има пряко отношение към Балканската, Първата световна и Междусъюзническите войни, които съсипват България и ѝ налагат унищожителния Ньойски договор от 1919 г. Той има отношение и пряко участие, както ще видим По-нататък, към младотурския преврат от 1908 г., последвалия Геноцид над тракийските българи (1913 г.) и арменския Геноцид (1915 г.), където целенасочено и планирано са избити близо 2 000 000 християни!...

Особено любопитна тук е фигурата на споменатия Парвус*, за когото по разбираеми причини почти липсват данни в обичайните източници. Костваха ми много усилия и ровене в различни книги, за да събера автентични сведения за този човек

Зловещата фигура на Парвус* се появява навсякъде, където има заговори, крупни финансови престъпления и далавери и най-вече при избиването на милиони хора (войни, революции и це-

ленасочен геноцид). Първоначално той е банкиер в Одеса, от където след 1905 г. бяга в Германия и Швейцария, а важна част от дейността му е в Турция и на Балканите. В Германия и Швейцария Парвус* управлява капиталите на 4 банки (еврейски естествено) (17).

Парвус* е връзката между масоните, еврейските тайни организации и еврейските банкиери (ционисти и Синедрион), от една страна, и болшевишкото еврейско правителство на Ленин (Бланк*) в Русия след 1917 г., чийто сметки той управлява в Швейцария. Парвус е учителят и духовният наставник на Ленин*, Троцки (Лев Бронщайн*), Сталин (Йосиф Висарионович Джугашвили - Коба*), Апфелбаум (Зиновиев*), Яков Мойсеевич Свердлов*, Лазар Мойсеевич Каганович* и други болшевико-еврейски величия - касапи! Парвус* е един от организаторите на революциите в Русия през 1905 и 1917 г. В първата участва пряко, а втората направлява от чужбина, като зад него стоят финансовите кръгове на Синедриона - Ротшилд*, Яков Шиф*, Вартбург*, Морган*, Рокфелер*, Исак Селигман* и други (5). Те наливат над 20 милиона долара в революцията, което е колосална за времето си сума. Парвус чрез влиятелния масон граф Брокдорф-Ранцау (германски посланик в Дания) получава и още около 40 милиона златни марки от Берлин „за подържане на революцията в Русия“, за което са запазени документи (120).

Чрез еврейските организации и масоните Парвус* оказва голяма подкрепа на младотурците и провежда активна пропаганда в тяхна полза в Турция и Европа (особено в Германия). Очевидна в случая е особената му роля във войните на Балканите и Първата световна война, от която еврейските кръгове и финансови спекуланти извличат огромни печалби (67).

Ето какво пише по този повод д-р Емил Антонов:

Парвус е псевдоним, истинското име на този тъмен аферист е Александър Лазаревич Гелфанд (Хелфанд), познат също и като д-р Хелфанд Израел (Израил*).

„... Огромна роля за поражението на България в Междусъюзническата и Първата световна война играе главният организатор на октомврийския преврат в Русия от 1917 г. - еврейният Парвус*. По време на Балканската война същият оказва голяма помощ на Турция, като осигурява доставките на оръжие за нейната армия и използва еврейската диаспора за получаване на разузнавателна информация (шпионаж). През Междусъюзническата война той насъсква победителите едни срещу други, а след започването на Първата световна война посещава София и успява чрез измама, подкупи и принуда да вкара страната на губещата страна и така става причина за втората ни национална катастрофа през XX век, въпреки че този въпрос е все още доста спорен, защото вина носят също Русия и Франция..." (6).

В качеството си на секретар на Международния социалистически съюз през 1915 г. Парвус* посещава София, за да примири двете крила на българските социалисти и да вкара България във войната на немска страна. Той е приет благосклонно от либералното правителство и от масона цар Фердинанд* Саксбурготски (Кобург-Кохари*), който му назначава специална аудиенция в двореца. Според Никола Станев на тази аудиенция двамата масони „разменили мисли каква печалба би имала България от победата над руския царизъм, а цар Фердинанд*, автократ по възпитание и убеждения, в този случай изказал съгласието си за свалянето на омразното за него руско царско управление, макар и да се страхувал от тържеството на социализма..." (134).

Парвус* е човекът, който с помощта на барон Хирш* и евреите в Османската империя прехвърля в Швейцария и Германия огромни капитали, получени от нагабените богатства след провеждане на българския и арменския Геноцид и Холокост (1913 г. и 1915 г.). Само ограбеното от българите в Източна Тракия и Мала Азия към днешна дата се оценява на 11 милиарда долара! С част от тези капитали, по-късно през 1917 г. евреите финансират Октомврийската революция в Русия и чрез Парвус* си ги прибират обратно „с лихвите"!...

"Младотурците" Давид Бен Гурион (вляво) и Ицхак Бен Цви като студенти по право в Турция (1911 г.)

Двамата по-късно, през 1959 г., вече като премиер-министър (Гурион) и президент (Цви) на Израел

Според разследванията на Игор Бунич Парвус* е изпълнявал ролята на ковчезник на болшевишките вождове в Швейцария и там прибира награвеното след революцията. Болшевиците начело с Ленин (Бланк*) са имали множество шифровани сметки в Швейцария в чужда валута и злато. Богатствата идвали в пломбирани вагони от Русия (преди това в такива вагони пристигнали от Германия революционерите) и за всичко се грижел Парвус*. В един момент по заповед на Синедриона той сменя кодовете на сметките и сейфовете, прехвърля ги в други банки и изчезва, все едно че никога не е съществувал! След този огромен мошенически гешефт Ленин* получава първия си мозъчен удар (инсулт) заради загубените милиони (или милиарди) в злато и валута. Всеки един от висшата болшевишка еврейска клика по това време е имал по 6 различни фалшиви паспорта и сметки в Швейцария (17).

След като Сталин* поема властта, той търси сметките, както и самия Парвус*, но той потъва в дън земя (вероятно си е направил пластична операция и си е променил самоличността). Агентите на НКДВ успяват по-късно да заловят само сина на Парвус*, но не и бащата. Синът на Парвус* според документите е държан като заложник през цялата Втора световна война в Съветския съюз и накрая е разстрелян. По този начин кръгът се затваря. Показателно е обаче, че след падането на младотурското правителство много от дьонметата (ислямизирани евреи) в него бягат в Германия и Франция, тъй като са били под контрола на съответните масонски ложи там, а явно е, че награвените капитали отиват в тези държави, а също в Англия и Швейцария (17).

Всички тези събития са предшествани от тъй наречената „Младотурска революция“, която избухва като военен преврат през 1908 г. във „Втория Ерусалим“ - Солун. В основата на младотурския преврат стои тайното общество „Единство и прогрес“ (Итихат ве тераки), оформило се като масонска ложа и доминирано от ислямизирани евреи - дьонмета. „Младотурската революция“ копира до някъде идеите на масонската „Френска

революция" и предвижда същите жертви (Холокост и Геноцид) от страна на християните (поне 1 000 000 обезглавени на гилотината). В случая обаче броят е задминат за сметка на българите и арменците!...

Франсоа Жоржон изтъква, че „най-ефикасният канал за пропагандиране на младотурската идеология били масонските ложи в Солун". Той подчертава, че „някои от водачите на Комитета като Талаат* и Мидхад Шюкрю* били масони, свързани с франкмасонството, и че чрез френските масонски ложи Комитетът бил в контакт с еврейската буржоазия" (67).

Има сериозни турски източници, сред които „Inner Folds of the Ottoman Revolution" на Мавлан Задах Рифат (публикувана в Турция през 1929 г.); „The Armenian and Jewish Genocide Project" на Клифорд Шак; „Масонството без маска" на Олег Платонов и редица други, посочени в статията на Емил Писарев (111) и книгата на Георги Ифандиев „Сянката на Цион" (68), които посочват директно виновниците за българския и арменския Геноцид. Това е младотурският комитет „Единство и прогрес", съставен почти изцяло от преселници – балкански евреи, членуващи в еврейско-мюсюлманска секта (дъонмета – „ренегати"), която включва Талаат паша*, Енвер паша*, Бехадин Шакир*, Джавид (Давид) бей*, Джемал* и Тизам*, представящи се за мюсюлмани. Те се срещнали с финансираната от Ротшилд* ложа „Велик ориент" в Солун, като привлекли и други масонски ложи (111). По това време, непосредствено преди преврата, в Солун съществували пет масонски ложи: „Уегказ" (Истина); на Великия изток на Франция; „La Macedonia Rissorta" (Възродена Македония) и „Labor et Lux" (Труд и светлина) на Великия изток на Италия; „Perseverausa" (Постоянство) на Великия изток на Испания и „Филипопол" на Великия изток на Елада.

Испанската ложа се попълвала предимно от „младотурци" сред испанските евреи (сефардим), от които повечето били на турска военна и гражданска, предимно дипломатическа служба, но най-изтъкнатите революционери били съсредоточени във Френската и в двете италиански ложи. С особено влияние се пол-

звала „La Macedonia Rissorta“, в която Майстор на ложата бил испанският юдей Емануел Карасо*, взел по-късно лично участие в свалянето на султан Абдул Хамид II. Тъкмо в тези ложи се заражда ядрото на бъдещия комитет „Единство и прогрес“. Смята се, че именно евреинът Карасо* създал младотурското течение още през 1890 г. в Солун с помощта на английския лорд Палмерсон, „за да се постигне траен контрол над Близкия Изток“ (111, 112).

От различните източници и документи става ясна връзката между младотурците (дъонметата), масоните, ционистите и влиятелните еврейски банкери, всички контролирани от Синедриона в Лондон и клоновете му в Солун и Цариград.

Писарев споменава, че ложата „Възраждане на Македония“ става шаб-квартира на младотурците, като всички висши младотурци били нейни членове. Единствено изключение бил криптоюдеят Талаат бей*, който станал Велик майстор на новосъздадения турски Велик Изток. В състава на съвета на ордена под председателството на Талаат бей* влизат изключително евреи. Явните са Емануел Карасо*, Козен* (Коеи) и Фараджи*, а тайните - министърът на финансите Джавид (Давид) бей* (който принадлежи на полуюдейската - полумохамеданска кабалистична секта Саббатай-Цеви), Сализин Кибар* и лекарят Назим*, „най-гнусната и долна твар от целия комитет“ (определение според документа от 1914 г.) (112). От документите, които цитира Платонов (на руската задгранична агентура преди революцията 1917 г.), става ясно, че секретар на Джавид бей* бил юдеят Яков Менаше* и че тайният комитет на младотурците „Единство и прогрес“ се състоял изключително от масони и бил доминиран от криптоюдеи. Ръководителят на руската агентура Л. Ратаев, който е автор на доклада до Негово Превъзходителство А. В. Брюн дьо Сент-Иполит (Анатолий Валентинович), пише следното: „... В Близкия изток гърците наричат криптоюдеи, тоест тайни юдеи такива чифути, които външно са приели исляма и носят фес, но тайно спазват Мойсеевия закон и съблюдават всички юдейски обреди. Турците ги наричат „якямидулих“, тоест чифути върколаци (в буквален пре-

вод - „чифути обърнали кожата си“), и твърде основателно се опасяват от тях много повече, отколкото от явните им едноверци, тъй като подобни върколаци са най-неблагонадеждни в нравствено отношение индивиди..." (112). Очевидно тук отново става дума за сектата на дьонметата (ренегатите), която е била най-зловеща и опасна. Това се потвърждава и от историка Кудрявцев и други автори и документи. В поверителната кореспонденция между сър Г. Лоутър и сър Хартинг (Истамбул 1910 г.) става ясно, че само в Солун по това време са живеели 80 000 испански евреи и 20 000 дьонмета („сабатеисти" - последователи на Саббатай Цеви*). В същата кореспонденция се говори за турско-еврейските масонски ложи и за това, че може да се предполага, че всички евреи в Османската империя действат като шпиони на тайния комитет „Единство и прогрес" на младотурците и че **„цялото движение представлявало толкова турска, колкото и еврейска революция, предизвикана от ционистите..."** (68, 112).

Ръководители на тази шайка престъпници, която чрез „младотурската революция" завзема властта в Турция, са следните лица:

- Мехмед Талаат паша* - вътрешен министър;
- Мехмед Джавид (Давид) бей* - министър на финансите;
- Саид Халим паша* - велик везир;
- Енвер паша* - военен министър;
- Ахмед Джегал паша* - министър на флота и военен губернатор на Цариград;
- Халил Ментеше* - ръководител на партията „Единение и прогрес";

- „Комитетът на тримата" (триумвират координиращ кланетата над българи и арменци чрез „Тешклати Махсус" - специални „шпиц команди", съставени от освободени от затвора 12 000 подбрани свирепи криминални престъпници - убийци): Д-р Назъм*; д-р Бехедин Шакир* и Митхад Шукру*.

За всички тях се твърди, че са криптоюдеи, въпреки, че в арменски източници се посочва, че Мехмед Талаат паша е български циганин, а Енвер паша е черкезо-албанец (166).

Еврейската върхушка на младотурците била подкрепена активно от шефовете на еврейско-турските масонски ложи в лицето на: Емануел Карасо*, Ахмед Риза, Мухамед Орфи паша, Давид Коен*, Рафаело Ричи*, Николас Форте*, Жак Сухами*, Жорж Сурсок*, Тим Натан*, Луццати* и други (68).

Тук отново се появява Парвус* в качеството си на икономически и финансов съветник на младотурското правителство, за работвайки милиони за тайните си господари.

Както изтъкват редица автори като Пол Дюмон, Франсоа Жоржон, Зорка Първанова, Георги Ифандиев и други, комитетът „Единение и прогрес“ централизира властта в ръцете на няколко човека и въвежда прикрита военна диктатура на една безскрупулна олигархия с използването на насилие, превърнало се малко по-късно под прикритието на войната в открит Геноцид и Холокост спрямо българи, арменци, гърци и айсори (асирийци), довело до физическото унищожение на над 2 милиона души в периода 1912 - 1923 г.

За намеренията на младотурците свидетелстват и заглавията на някои местни техни вестници „Силях“ (Оръжие), „Сюнгю“ (Щик), „Куршун“ („Куршум“), „Бъчак“ (Кама), „Бомба“ и други, показващо извратения начин на мислене на тези завършени талмудисти и анархисти, за които **„добрият християнин е мъртвият християнин!“** (67). Печатът и пропагандата са били важен лост на младотурците. Главен издател на периодичните им издания е видния ционист Владимир Зеев Жаботински*. Жаботински* е отявляван превратаджия, масон и терорист. По-късно той членува във фашистката партия на Мусолини* и е негово протеже. Той е основател на еврейския легион през 1917 г. и на младежкото движение „Бетар“ за военно обучение на еврейската младеж в Палестина (1923 г.). „Бетар“ е типична фашистка организация подобна на „Хитлерюнгенд“ и „Черноризците“ в Италия. Жаботински е създател и на „Иргун“ (1937 г.) и провежда терора на „Желязната стена“ в Палестина (111, 131).

Младотурците демагогски се обявяват за конституционни права на поробените народи в империята, а всъщност още по-

организирано и жестоко продължават кървавата политика на сваляния от тях султан Абдул Хамид II (1876 - 1909 г.). Зорка Първанова в своето научно изследване за младотурската революция отбелязва следното:

„... Ахмед Риза* и Талаат бей* принадлежат към дервишкия орден на албанските бекташи (религиозни фанатици - моя бежежа). Те са едни от най-изявените младотурски лидери, а Орденът на бекташите се включва активно в комитетите „Единство и прогрес“. Така в младотурската доктрина се забелязва религиозен аспект свързан с тайните общества на масоните"... (116).

„С репресивните закони от лятото на 1909 г. младотурският режим започва открито и общо настъпление срещу националните движения в Европейска Турция. Разпускането на националните политически организации е последвано от акции за обезоръжаване на мирното население, съпроводено с масови репресии..." (116).

Всъщност целта на младотурците е чрез „конституционен режим" да подмамят революционните организации да се легализират, за да бъдат обезглавени по-лесно след това, което и става... (116).

Като коментира речта на Талаат бей* от 6 август 1910 г. в Солун, британският посланик Дж. Лоутър отбелязва, че очевидно комитетът „Единство и прогрес" се е отказал от конституционните механизми за приобщаване на нетурските национални малцинства и вече тълкува османизацията като процес на турцизиране на империята. Младотурският конгрес през октомври 1910 г. очертава задачите на организацията в серия от секретни Резолюции. Акцентът е поставен върху създаването на мюсюлманско мнозинство в Европейска Турция. За тази цел се създават условия за масово заселване на турци и мюсюлмани и се провокира чрез репресии постепенното изселване на християнското население, състоящо се предимно от българи (116).

Младотурците не само не дават свобода на българите в Македония и Тракия, но и извършват същински кланета, което заедно със задкулисите интриги на масоните в България и извън

нея са повод за започване на Балканската война (1912 - 1913 г.) и последвалата я Междусъюзническа война, която по същество е война за Македония.

М. Варшавски подробно анализира задкулисите ходове на масоните и евреите на Балканите и пагубните за България и българите резултати от тези интриги и заговори. Според него основните действащи лица са масоните Блументал* (председател на софийската юдейска община), цар Фердинанд Сакскобургготски (Кобург-Кохари*), братята Бюкенен (английски дипломати) и руският министър на външните работи Сазонов, както и масонът Алкалай*. Според Варшавски „Задкулиската кампания се води от опитни стратегии и всъщност България се разпродава изцяло или по отделно на търг и този търг се ръководи от Блументал*, получил неограничени пълномощия от всички балкански юдейски тайни общества..." (30).

Съществува огромно количество документи, които доказват, че Геноцидът и Холокостът над българите и арменците е бил внимателно планиран и провеждан изключително методично. На много от тези документи обаче не се дава гласност, а някои се „редактират" или направо изчезват от обществените библиотеки. Така например в българското издание на Джон Киракосян „Младотурците пред съда на историята" (74) от глава IV „Младотурците на власт" (1908-1914 г.) е изваден разделът „Ционистите и младотурското движение". В учебниците по история в Израел е забранено да се споменава за арменския Геноцид, **защото неговите организатори са евреи (111)!**

Първото действие на младотурците е клането на арменци в Адана (Киликия) през 1909 г., когато са избити 30 000 души от редовна турска войска. Английският автор Бенсън нарекъл клането в Адана „експериментално", т.е. пробно в политиката на младотурците. Организатори на клането естествено били дъонмета - губернаторът на Адана Джавид (Давид) бей* и военачалникът Рамзи бей*. От някои източници става ясно, че в планирането на клането са участвали също така солунските ционисти (74). Този „тест" показал на юдео-масоните, че дисциплинира

ните редовни войски, добре инструктирани, са много по-ефикасни от башибозука и фанатизираните мюсюлмански банди, използвани в кланетата преди това. По-нататъшните действия на младотурците и наличните документи доказват, че кланетата се вършели според предварително изработена програма, в която били посочени местата, моментът, народностната принадлежност на жертвите и дори начинът на убийствата и грабежите (124).

Така дошъл редът (за кой ли път?!?) и на българите в Тракия и Мала Азия. Избухването на двете войни - Балканската и Междусъюзническата (1912-1913 г.), улеснили замисъла или по-скоро послужили за прикритие на турско-еврейските злодеяния спрямо мирното български население; гърците също активно участвали. Свидетелствата на проф. Любимир Милетич и разказите на оцелелите от кланетата очевидци са красноречиви:

- На 9 юли 1913 г. Енвер паша* влязъл и реокупирал Одрин с турска войска. Българското население е обезоръжено, а затворите са напълнени с българи. На площад „Абаджиларбаши“ турци, гърци и евреи държали речи и описвали българските „варварства“. След това поголовно са избити много българи, а други умират след нечовешки мъчения (бой с железни пръчки, насилия, сечене с ножове и други). Жените и децата са отведени в една гора по пътя към Хибибчево и в продължение на три дни са верски изнасилвани. Според свидетели в двата затвора на Одрин били вкарани над 500 българи, голяма част от които са обесени, а другите изпратени на заточение (98).

- На 7 юли 1913 г. турски войски блокират село Булгарьой (Кешанско) и с измама събират част от населението - около 350 мъже, жени, деца и селския свещеник Павел. По заповед турския комендант ги събират на куп и ги разстрелват с два залпа. Ранените били доубивани хладнокръвно с щикове и ножове. Само 8 души българи успели да избягат от това клане и да се спасят. Част от останалото население българи - около 1500 души, избягали преди това, преживели невъобразими страдания (насилия, грабежи, глад и т.н.). Турците ограбили напълно селото, включително добитъка и покъщнината и ги опожа-

рили. От избягалите една част са убити от хайките, всички жени са изнасилени; 18 души, заловени в гората, са избити от войниците с щикове, а други 20 са застреляни. Около 1300 жители са отвлечени в Чанаккале (Мала Азия). По думите на очевидци най-много загинали били деца; много от майките в ужаса си и да се спасят от кланетата, бягайки, изхвърляли малките си деца. Смята се че общо загиналите от Булгаркьой са не по-малко от 1100 души (98).

- След погрома в Булгаркьой същият отряд турци удря селата Лезгар, Пишман, Харлагюн и други, като една част от жителите им успяват да избягат от клането. Опустошено било всичко българско в Кешанско, Малгарско и Узункюприйско. Опожарени и ограбени били също селата Чопкьой, Търново и Ерменикьой, където станали много убийства и насилия. По-богатите българи били измъчвани, за да се откупят с пари, и мнозина били погубени. Жените и момите били отделени на страна от мъжете и били мъчени и изнасилвани. В село Залъф, свирепият Галиполски отряд на Енвер паша* избил 687 християни и ограбил богатствата им. Напредвайки към Одрин, отрядът изгорил селата Чомлекьой, Ново село и други. Българите от село Татарлъ, бягайки, били пресрещнати от турска кавалерия на 6 километра от селото и съсечени в движение. Над 20 души били хванати и клани като овце. Според очевидци изнасилването на жени и момичета, от които също има избити, било страшно. От село Османли всичките жени били обезчестени. Това станало на 11 юли 1913 г. (98).

- На 10 юли турците влезли в Мустафа паша (Свиленград). Жителите, които не успели да избягат, били събрани след тежки мъчения в салханата (кланицата) до брега на река Марица. Под ръководството на прочутия със своята кръвожадност турчин Карагьоз Али били наредени в колона по един, клани като животни и хвърляни в реката. Баба Господиновика, която била в града и останала жива, разказвала, че садистът Карагьоз Али се наслаждавал бавно, един по един да коли нещастните жертви, които трябвало да гледат това и да чакат реда си. Един младеж по име Александър Шопов постоянно се молил по-скоро да го погубят,

Убит български свещеник в червката на с. Хохла, Ортакьойск
(по Милетич)

Изгорени трупове на българи в училището на с. Покриван –
доказателство за Геноцида и Холокоста (по Милетич)

за да не гледа тия ужаси, а Карагьоз Али, пушейки цигарата си му думал: „Бъди спокоен чоджум; яваш, яваш (бавно, бавно), и на теб редът ще дойде!..." (98). Учителят дядо Въгляров бил убит на чаршията и няколко дена главата му били разнасяна по улиците на Свиленград. Майката на свещеника Слав била обезглавена, а някои други били първо скалпирани, а след това убити и обезглавени. Показателно е, че гърците от Мустафа паша също се включили в кланетата и грабежите. Турците изсекли всички дървета в околността и запалили и разрушили града, след като разбрали, че след войната той ще остане в българските предели. Освен Мустафа паша са изгорени селата Аладаг, Ения, Мезек, Куртулен, Деведере, Чермен и Караагач (98).

- В село Деведере башибозук ограбва добитъка и започва да ограбва населението. След това идва редовна турска войска около 400 души и обгражда селото. Турците събират жените и децата в църквата, както и известен брой заловени мъже, общо около 80 души, които били мъчени, изнасилвани и накрая убивани. Една част убили в църквата, а другите изкарали извън селото и убили с щикове и ножове. Друга част от селяните, около 20 души, заловили в гората и ги избили. Според свидетели насилията над жените и децата в църквата продължили 3-4 дни, като **някои от жените били изнасилвани от по 40 души!** Тодор Костов - учител в Деведере, свидетелства, че двете му дъщери - Вълкана на 10 години и Кера на 6 години, били в църквата и останали живи, но третото му дете - Злата на 16 години, била изчезнала. Намерили ги захвърлени и изтощени в гората и понеже не могли да ходят от изнасилванията, ги носели на гръб. Гърците от съседното село Яйладжик взели дейно участие в плячкосването и изгарянето на село Деведере (98).

- В Лозенградско българските селища били най-многочислени и богати. Около 25 селища били разграбени и подложени на погроми, палеж и убийства. В село Енидже на 8 юли турската войска блокирала селото и започнали убийства и грабежи. Турците иззели около 3000 глави едър рогат добитък, 30 000 кокошки и пуйки, 10 000 цариградски кила жито, 11 000 кози и овце,

Оцелели от Армаганската сеч – Христо Дамянов от с. Съчанли и Комна Момчилова със сина си от с. Аткьой (по Милетич)

Оцелели от кланетата в с. Булгаркьой (по Милетич)

всичкото налично брашно, 300 ездитни коне, 8000 оки вълна и цялата нова реколта жито. Ограбили всички ценности и пари от селяните; след това измъчвали жестоко една част от селяните и ги убили, а другите, боси и голи, изгонили към България. Всичко се е извършвало по предварителен строг план, който се е следвал от турските военни. Същото се случило в българските селища: Скоме, Евренезово, Караеврен, Дингизово, Каланлъдере, Пирот, Каракоч, Кадиево, Ериклер, Раклица, Кулата, Куюндере, Тас-тепе, Терзидере, Аламджик, Карахамза, Ядига и други. Много от тях били опожарени, част от населението - избито, а останалите живи - прокудени само с по една дреха на гърба. През следващата тежка зима много от тези нещастници просто умрели от глад и болести (98).

- По същия начин турците постъпили във Визенско и Мидийско - грабеж, бой, мъчения, убийства и прогонване на населението (98).

- По думите на очевидци, записани от професор Любомир Милетич, същата планирана процедура се повторила в десетки български селищата в Бунархисарско, Люлебургаско, Бабаескийско, Малкотърновско, Василиковско и Ортакьойско (98).

- В Ортакьойско Илияз бей въоръжил гърците и изпратил такива чети като „автономна милиция“ по българските села с изричната заповед **„да ги горят и да унищожават българите“**. Големите жестокости, които се извършвали в околията, станали по негова инициатива. Свидетелят Атанас Божинов видял, когато с турците заминавали от Ортакьой и около 40 души гърци против българското село Хохла, където гърците взели участие в безчинствата. Това участие на гърците в кланета на българи е потвърдено и от множество други свидетелства (98).

- В село Гьокчебунар (Ортакьойско) турците и гръцките колаборационисти окупирали и ограбват селото и натъпкват част от жителите му в читалището, където ги изгарят живи - около 40 души. 400 жени и деца са затворени в църквата, където ги изнасилват 4-5 дни. Селото е опожарено, в резултат на което изгарят около 160 къщи. В клането участват турски войски и ба-

шибозук, около 800 души. Част от избягалите жители са избити цо-късно в планината от хайките. Някои от жените и децата, около 10 души, също били изгорени и убити (98).

- В село Покриван (Ортакьойско) турска войска и гръцки четници (андарти) избиват около 20 души с щикове в гората, а в училището и на други места още 45 души са разстреляни. Жените и децата ги затварят в три големи къщи и цяла нощ гърците ги изнасилват и мъчат за пари. След кланетата и насилията църквата, училището с труповете на убитите и ограбените къщи са запалени (98).

- В село Хохла турци и гърци убиват 42 души, от които и една жена. Мъжете един по един ги вкарват в една къща и ги убиват с щикове, а после ги прострелват. Гръцките терористи убиват с ножове селския свещеник в двора на църквата. Селото е изгорено, а църквата взривена с бомби (98).

- В село Горно Ибриюрен на 13 септември 1913 г. редовна турска войска от 270 души ограбва селото и добитъка и избива 52 души; няколко старци са изгорени живи, а селото е опожарено (28).

- В село Арнауткьой са избити по най-дивашки начин 75 души - мъже, жени и деца. Повечето жени били съсечени, а 13 от убитите деца били на възраст от 1 до 9 години (98).

- Същата зловеща участ постига и селата Попово (Папаскьой), Нова махала, Дутли, Дробишна, Долно Суванли, Горно Суванли, където турците избиват няколкостотин българи (98).

- В Димотишко и Софлийско гърци и турци заедно измъчвали българското население, плячкосвали, убивали и изнасилвали бременни жени. Разорени били българските села Башклисе, Караклисе, Малък Дервин, Голям Дервин, Каяджик, Тене, Мерхамли, Янурен, Кутруджа, Кадънкьой, Крушово, а жителите им - изгонени от родните си домове. В село Едекьой било извършено клане подобно на Баташкото. Гърци събрали около 900 жени, Деца, старци и някой по-млади мъже, които не били избягали, и ги изклали поголовно с ножове. Населението на Едекьой се състояло от помаци (българо-мохамедани) и турци. В град Софлу,

щом се върнало турското управление, гръцките андарты образували една чета от около 40 души, която нападала българските села и вършела насилия, убийства и грабежи. Много жени били изнасилвани брутално и от гърци, и от турци. В Янурен гърците дори **разрушили българските гробища, за да не се познава, че е българско**. В село Башклисе редовна турска войска избила останалите българи, ограбили селото и го запалили. По същия начин постъпили и със съседното село Караклисе. Някои хора били застрелвани, а други промушвани с щикове. В село Каяджик помаци избили 39 българи, като ги посичали с брадви, а жените и момичетата няколко дни били изнасилвани; още 16 души били убити по друг начин, а един старец бил обесен в църквата (98).

- В с. Кутруджа гръцка чета (андарты) избили 46 души мъже и ги изгорили в селското кафене, по време на този Холокост някои били само ранени! Терористите ограбили селото и извършват гнусни насилия над жените и децата. Нападението станало на 28 юли 1913 г. (98).

- По същия начин турската редовна войска, подкрепена от гръцки чети и башибозук, съсипала българските села Пишман, Мерхамли, Теке, Тахтаджик, Окуф, Балъкьой и град Фере, който палят три пъти подред. Избити били мъжете и насилвани жените, като разграбили цялото имущество, стоки и добитък. Български чети от доброволци и опълченци, като тази на войводите Русе Славов, Димитър Маджаров и други организирали защитата на населението и спасили много хора, но това било капка в морето в сравнение с огромните жертви, дадени от българите. В Дедеагачско и Гюмюрджинско стават страшни кланета и обири. Само в Гюмюрджийската кааза живели 18 000 българи и 5000 помаци, разпръснати в десетки села, които станали цел на настъпващите турци. Турците нападнали бежанските колонии в полето и ги изклали безмилостно. В полето близо до град Гюмюрджина били открити разхвърляните трупове на стотици убити българи - мъже, жени и деца. Според свидетелствата на Милетич: „Зверствата, които са извършили тогава, са страшни: вадили са очи на живи хора; хвър-

*Войводата Димитър Маджаров пред останките на двама другари,
загинали в сражението при гр. Фере (по Милетич)*

*Останки на убити бебета пеленачета в Армаганската долина (по
Милетич)*

ляли са ги полумъртви в кладенци; женската челяд тъй също е изтеглила най-ужасни поругания..." (28).

- Едни от най-големите кланета на българи стават около Дедеагач и гр. Фере. Българите били предупредени от австрийския консул, че **турците (всъщност дъонметата юдеи) са взели решение да унищожат всички българи по селата и в областта.** Имало заповед от Енвер паша* редовната войска да се преоблече като башибозук, за да не прави впечатление и да не се свързват кланетата и Геноцидът с централната власт. Подобен подход бил приложен по-късно при арменските кланета в Мала Азия. Свидетели твърдят, че турците били специално тежко въоръжени с най-новите образци пушки (маузерови и манлихери) и всеки войник разполагал с по 500-600 патрона. Тези военни пратки били доставени чрез Парвус*. В Дедеагач пристигнали около 600 души редовна войска и били мобилизирани до 10 000 башибозуци (или преоблечени като тях!). В града се събрали около 12 000 българи бежанци от околните села, които войската с насилия и убийства подгонила към Фере. Българинът Мавер Калоянов от село Дуганхисар свидетелства, че в Дедеагач преди клането имало нарочен митинг, на който не допуснали българи, а само турци, гърци и евреи. Командирът на войската държал реч и казал, че тук автономията се устроява от трите народа: „ислям ве рум, ве израил" (мюсюлмани, гърци и евреи). За българите ни думал Чух че извика: „**булгармилет кьор олсун!**" („**българският народ да опустее!**"), на което всички ръкопляскаха. **Имаше много евреи...**" (98). Убийствата на българските бежанци започнали още в Дедеагач. Турците подкарали с бърз марш колоната от 12 000 бежанци към река Марица, с намерение по пътя да избият колкото се може повече хора, а останалите да прогонят оттатък границата в България. Близо до град Фере в полето били избити много хора. Тогава на помощ на бежанците се притичват две малобройни български чети на войводите Русе Славов и Димитър Маджаров, които спасяват много българи. Турците изклали много хора от колоната в полето, паниката сред бежанците била огромна, тъй

щото някои от жените и момичетата умрели от страх или се побъркали от насилията. Клането край Фере станало на 23 септември 1913 г. Сред турците имало и гръцки андарты, които също участвали в кръвопролитията. Евреи преки участници не се забелязвали - както обикновено те действали като подстрекатели, организатори и шпиони, а после посредничели при разпродаването на откраднатите имущества и добитък и реализирали огромни печалби от това (те винаги работят по схемата „Разделяй и владей!“ и „Да убиеш с чужд нож...“). Турците колели българите и навързани хвърляли трупове и ранените в река Марица. Много жени и деца в паника се удавили в реката. Бежанците преминали в България през река Арда и там дали най-много жертви. Част от изостаналите от колоната били избити до крак от турците, които ги следвали неотлъчно, задържащи от около 120 четници, които обаче били крайно недостатъчни срещу огромната турска войска и башибозуци. В ужаса си много майки изхвърляли багажа и малките си деца, които ставали лесна плячка на ятаганите на турците. Някои от децата били хващани за краката и разбивали главите им в камъните!... При преминаването на река Арда, поради липса на бродове много жени и деца се удавили. През това време башибозукът стрелял масирано в тълпата. Така загинали около 2000 души (98).

- В Армаганската долина турците избили около 800 души бежанци, главно жени и деца, които са прострелвани, клани, посичани и мушкани с щикове. Документални снимки от това клане прилагаме и тук (98).

Геноцидът и Холокостът на българите в Тракия от 1913 г. е надлежно описан от професор Любомир Милетич в книгата му „Разорението на тракийските българи през 1913 г.“ (98). Там се съдържат точни данни за населението, свидетелства на оцелели от кланетата и документи. Друг важен документ е „Меморандум адресиран до Обществото на народите и конференцията на посланиците“ (от 1921 г.) (97). Множество документи по въпроса има също в книгите на Разбойникови - баща и син (118, 119), архивите на Съюза на тракийските дружества в България, така

наречената „Карнегиева анкета" (10, 11, 78, 91, 146) и Ангорския договор (73).

Обобщавайки тези данни, стигаме до точния мащаб на пораженията, които нанася турско-еврейския пъклен план за изстреблението на българите в Тракия през 1913 г., а и след това по времето на арменския Геноцид:

Статистиката от турските данъчни регистри само за мъжкото население (нуфузи) от 1873 г. дава следните данни за българското население в Източна и Западна Тракия (91):

Вилает Одрин	- 219 198 българи;
Вилает Монастир (Битоля)	- 152 534 българи;
Вилает Солун	- 216 895 българи;
	- 22 573 българо-мохамедани (помаци).

Към тази бройка следва да се добавят жените, децата и старците, като според доцент Йордан Йорданов общата бройка на това население българи е не по-малко от 2 000 000 души. Според мен обаче Йорданов си противоречи, тъй като той споменава формулата - броят на мъжете да се умножава по 6 (във всяко семейство има средно 1 жена, 2 старци и поне 3 деца). Макар че често децата са били повече, ако приемем горната формула; българското населението в Тракия и Македония по това време е най-малко 3,5 милиона души!

Като се има предвид времето на събитията, данните са приблизителни при отделните автори. Затова ще ги представим всички:

Одрински вилает (по Т. Карайовев) - 332 884 българи мъже (1912 г.) (98).

Одрински вилает (по Л. Милетич) - 298 726 българи мъже (1913 г.) (98).

Одрински вилает (официална статистика) - 219 198 българи мъже (1873 г.) (91).

Дори ако приемем по-малкото число за мъжкото население (по Милетич) според неговите изчисления 30% от цялото население българи са избити от турците, което прави най-малко 300 000 души!

Българи от селата Горно Суванли (Ортакьойско), с. Малък Дервент (Софлийско), оцелели от Геноцида и Холокоста (по Милетич)

Проф. Трайков посочва 150 000 убити българи и 200 000 бежанци (144). Александър Тимев посочва - прокудени, избити и продадени в робство 350 000 българи (140). Само в Малгарската и Хайреболската кааза според Карнегиевата анкета турците избиват 15 960 души, а каазите са 16. Както и да ги изчисляваме, избитите са не по-малко от 300 000 души, а бежанците са около 210 000 души. Според Милетич от бежанците вследствие глад, болести и лоши атмосферни условия измират около 30% или още 63 000 души! (98).

Статистиката също показва, че загубите за България в Балканската и Междусъюзническата война са още 96 000 убити войници (97).

Така че след Геноцида и Холокоста в Тракия, към 1921 г. остават едва 16 835 българи (97). Изгорени са 108 села и градове с над 10 934 къщи и са заграбени имоти за 11 милиарда долара към днешна дата, които Турция дължи на България съгласно Ангорския договор (73).

Меморандумът от 1921 г. посочва, че за периода 1801-1920 г. бежанците от Тракия са 641 980 души (97).

Официалната турска статистика показва, че през 1890 г. в Турция е имало 2 500 000 българи; през 1912 г. те са били 1 200 000, а през 1968 г. - само 55 000 души. **Сега в Турция българи няма! Логично е да си зададем въпроса къде са „изчезнали“ тези хора?!**

Освен за присвоените имуществата и земя (11 милиарда щатски долара) Турция, Гърция, **САЩ** (където са се изселили евреите) и Израел трябва да платят и „кръвнина“ на България за проведения Геноцид и Холокост и избитите стотици хиляди българи. Тази кръвнина трябва да е пропорционална на обезщетенията, които евреите взеха от Германия и други страни затова, че са работили в трудови лагери с повишена смъртност и са дали не повече от 350 000 жертви (по данни на Международния Червен кръст и независимата Шведска комисия). Разликата между тях 0 българите е, че първите умряха преди всичко от тифни епиде-

*Трупът на Георги Седмаков от с. Съчанли, убит в Армаганската долина
(по Милетич)*

*Останки от две изнасилени и убити момичета при Сарджова колиба (по
Милетич)*

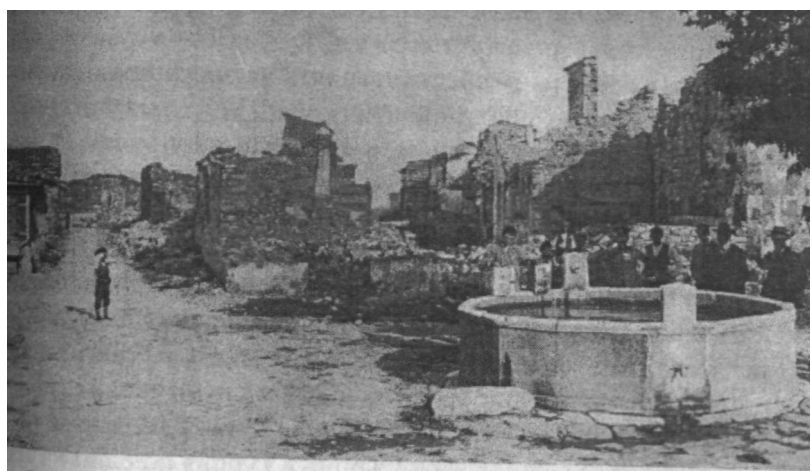
мии, докато българите бяха разстрелвани и колени с ятагани и ножове като животни!...

Международните еврейски организации също трябва да платят обезщетение за тези кланета, защото именно те ги организираха и прибраха откраднатото имущество на избитите българи и арменци!!!!

От редица източници става ясно, че ограбените имущества на българи и арменци след проведения Геноцид и Холокост са разпродадени и обсебени от еврейската мафия. Това важи за цялото движимо и недвижимо имущество. Впоследствие тези огромни капитали са обърнати в конвертируема валута, злато, скъпоценни камъни и ценни книжа и са пренасочени по съответните банкови и други канали в следните направления - Западна Европа (основно Англия, Франция, Германия и Швейцария), САЩ и Палестина. Както изяснихме, с част от тези капитали - около 30-40 милиона долара, е финансирана еврейската Октомврийска революция от 1917 г., която доведе до избиването на 62 милиона руснаци, българи, украинци, кавказци и представители на други националности в Съветския съюз.

Ционистите и младотурците използваха тези награвени от българите богатства за своите престъпни цели в Палестина, създавайки по-късно фалшивата държава Израел. По този въпрос написаното от доктор Теодор Херцел* в „Еврейската държава“ (152) и Дъглас Рид в „Спорът за Цион“ (120) са достатъчно красноречиви и пълни с изобличителни факти.

Криптоюдеите (дъонметата) от младотурското правителство, които издавали сатанинските заповеди за Геноцида и Холокоста, също се обогатили неимоверно много. Джон Каракосян посочва, че при процеса от 1926 г. и разследването на младотурските престъпления се изяснило, че Енвер паша* и други ръководители на младотурското правителство и масонерията са изнесли в Европа брилянти и валута. От награвените от „Интихад ве Тераки“ („Единство и прогрес“) пари 1,5 милиона долара в злато били вложени в швейцарски и холандски банки на името на Бехаеддин Шакир*, Митхад Шукри*, доктор Назъм и друг*

В опожарения и изпепелен от турци и гърци български град Фере (в Беломорска Тракия) не останала нито една здрава къща (по Милетич)

След като те се преместили в Европа, тези пари били поделени между няколко ръководни дейци и вложени в търговски предприятия (74).

М. Г Нерсиан посочва, че по време на разследванията около убийството на Талаат паша* било открито, че масонът - младотурчин и криптоюдеи, имал по сметки на свое име в Германия повече от 10 милиона златни германски марки (68).

В тези грабежи, далавери и банкови операции естествено основна фигура бил и международният аферист и баш мошеник - д-р Израил Гелфанд Парвус*.

След 1913 г. притесненията и Геноцидът над българите в Тракия продължават. Българското правителство допуска и някои сериозни грешки по отношение на административното управление на останалите в българската зона области. Така например за окръжен управител в Одрин през 1915 г. е назначен евреинът Манол Розентал*, а в окръжната постоянна комисия в Одрин се поставя още един евреин Давид Толедо* (146). Не е трудно да си представим, че тези хора са правели всичко възможно да прикриват следите от престъпленията на еврейската мафия.

Непосредствено преди събитията от 1913 г. в Народното събрание в България се появява и фигурата на юриста Йосиф Фаденхехт*. Той бил изключително активен, което личи от Дневниците на заседанията на събранието. По-късно Фаденхехт* влиза в различни важни комисии на Народното събрание (по Вероизповеданията и Министерство на правосъдието), а също така е член на правителството на Александър Малинов (1918 г.). Това става точно по времето, когато се случват някои трагични за България събития. Ясно е за кого е работил и този чифут!

След Букурещкия договор от 28 юли 1913 г., България губи Македония, която се поделя от Сърбия и Гърция по един гнусен хищнически начин, като зад този удар срещу България стои масонерията от Лондон, която поддържа главно Гърция. Последващата Първа световна война (1914 - 1918 г.) и съответната загуба за България проправили пътя към ново хищническо разпокъсване на България. По волята на „великите сили" територията на

нашата държава е отрязана наполовина. М. Варшавски твърди, че решителният за България етап във войната - пробивът при Добро поле на Солунския фронт, става с помощта на шпиони евреи - разложители на българската армия (30). Важен фактор за тази поредна национална катастрофа били и мегаломанските щения на цар Фердинанд Сакскобургготски (Кобург-Кохари*), чиято юдео-масонска алчност била пословична и разрушителна за България. Последвал унищожителният Ньойски диктат, защото това не е никакъв договор, а налагане волята на победителите, между които по неизвестни, а може би и по много известни за тях причини заедно с френската, английската и американската делегации фигурира и такава на Световния еврейски конгрес! Като законен победител! (6).

Деецът на „Българските национални легиони“ Н. Кодов в книгата си „Национализъм и антисемитизъм“ (1931 г.) посочва, че **Ньойският договор (1919 г.) е дело на двама евреи масони: Сасун* - частния секретар на Лойд Джордж, и Мандел* - частен секретар на Клемансо, а автор на договора е евреинът Клоц* - бивш министър...** (55).

Ето, че кръгът се затвори. Ньойският договор поставя нова България на колене и я ограбва тотално, като орязва с еврейския „сатър“ половината от прилежащата ѝ територия; налага огромни и непосилни контрибуции и подлага българското население в окупираните територии на тотален Геноцид (108)! В този процес особено много се открояват многобройните фалшификации на данни от страна на Гърция, която прави всичко възможно да „отхапе по-голямо парче от баницата“ и разширява територията си неимоверно много за сметка на България (78).

След като чрез Ньойския договор Гърция получава „законни права“ над новите територии, населени предимно с българи, там започват кървави саморазправи с българите и директно етническо прочистване в Западна Тракия и Егейска Македония!

Всъщност гръцките кланета над българи в Егейска Македония започват още през Междусъюзническата война 1913 г., което е засвидетелствано още от независимата Карнегиева анкета.

Пожарът на Геноцида и кланетата минава с разрушителен вихър над българските селища от Кукуш и Гевгели, до Зияховско и Драмско. Кукуш и над 50 села са опожарени, а жителите им са избивани и прогонвани. Само в Дойранското село Аканджала (Муриес), Карнегиевите анкетьори установяват, че са избити 356 души българи!

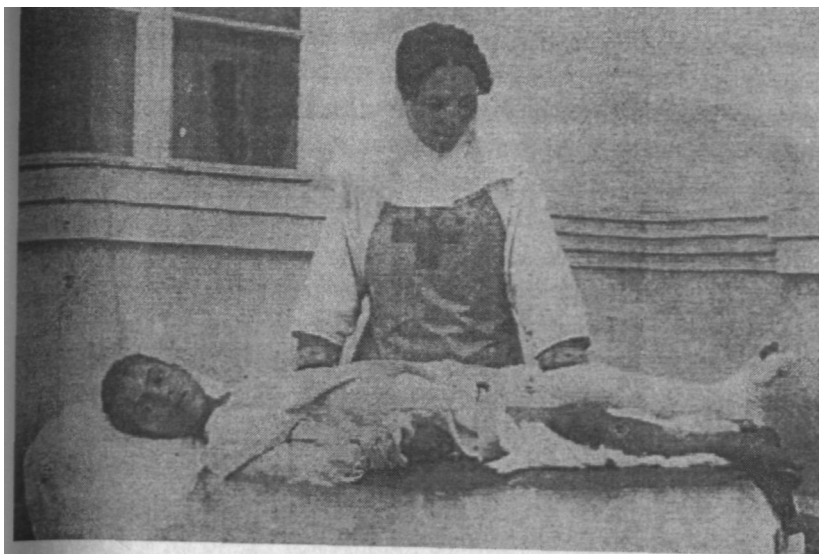
След френската окупация на Западна Тракия започва гръцката от 1920 г. Извършват се погроми и убийства на българа, интерниране, заточение и арести. Много българи са вкарани в затвора в Гюмур джина, а други са заточени на остров Крит и по други острови.

- Тодор И. Сабов от село Доганхисар (Дедеагачко) свидетелства, че от интернираните в Лариса българи умират над 300 души, основно жени и деца, загинали от глад, мизерия и малария; мнозина други са убити по родните си места заради отказа си да бъдат интернирани и изселени. Гърците изпратили от Дедеагач в Доганхисар, уж като помощ, отровно брашно за хляб, от което умрели 71 души (10).

- Гръцката пропаганда правела всичко възможно да промива мозъците на българското население в Тракия и Егейска Македония, като ги убеждавала, че „били най-чисти гърци, говорещи български..." (10).

- В Доганхисарско и Дедеагачко особено се прочул със своите жестокости и убийства Георгиус Куцогеогиос - водач на специалната команда. Много българи били пребити и осакатени от безмилостните гръцки садисти. Целта била с терор да бъдат заставени българите да напуснат родните си огнища (10).

През 1920 г. още около 50 000 български бежанци били принудени да напуснат Тракия и да се преселят в пограничните български области. Голяма част от тези нещастници измират от глад, студове и болести. Останалата част от българите в Тракия и Егейска Македония е подложена на терор от гръцкия режим в нарушение на конвенцията, сключена на 10 август в Севър, относно третирането на малцинствата в окупираните територии (97).

Ранени деца, жертви на кланетата при р. Арда, поставени под грижите на Червения кръст (по Милетич)

Гръцките власти насъсквали и фанатизирали до крайност местните гърци срещу българското население. Комню Стоянов Карастоянов от село Лъджакьой (Дедеагачко) свидетелства, че при заточението на голяма група българи в Лариса през 1924 г. когато оковани във вериги и под военен конвой пристигнали в града, тълпата крещяла: „Тези са българи, те ядат хора! Бийте ги!“. И викали също: „Гамоти вулгарос!“ (гнусна псувня) (10).

През годините 1920-1925 г. в Тракия и Егейска Македония, окупирани от Гърция, вилнее великогръцкият шовинизъм, подплатен от „Мегали идея“ (гръцката мегаломанска „Велика идея“). Започва нечуван терор спрямо българското население, масово са интернирани българи по далечните острови и в стара Гърция, мъжете са мобилизирани в гръцката армия и изпратени на Малоазийския фронт срещу турците като „пушечно месо“. Бежанските колони за България и техните мъки сякаш нямат край. Всичко това е надлежно документирано в книгите на д-р Кирил Бакърджиев и дъщеря му Мария Бакърджиева, самите те тракийски бежанци (10).

Статистиката и изследванията на българското население в Егейска Македония показват, че към 1909 г. там са живели около 356 830 българи (42).

Гръцкото правителство и андартските терористи правят всичко възможно, за да унищожат българите, да прогонят една значителна част от тях, а останалите да претопят и да погърчат. Андартите си поставят за цел да избиват на първо място най-видните и влиятелни българи в Южна (Егейска) Македония. Както изяснихме, и преди техен основен девиз бил „Българин да не остане!“ Фактически гърците постъпвали с българите като истински диваци и примитиви, които нямат нищо общо с античните елини. Всеки, който е гледал известния филм „Зорба гъркът“ с Антъни Куин в главната роля, ще разбере що за животни са гърците, независимо от романтичните клишета, които им се притурят. Дори и в този филм, главният герой грък се хвали „как е убивал българи, как е изнасилвал и така нататък“. В природата на тези хора е алчността, злобата, отмъстителността, подлостта, липсата на морал, умствената тъпотия, лукавството и варварството.

Гръцките зверства в Егейска Македония са надлежно документираны в проникновения труд на професор Георги Даскалов „Българите в Егейска Македония. Мит или реалност“, издадена от Македонския научен институт в София (47). Всеки, който се интересува от проблема, може в детайли да проследи събитията, станали в този район през изминалия XX век. Там е дадена и подробна статистика за населението в различните периоди, от което всеки изследовател може да си направи своите заключения за извършения спрямо българите Геноцид и тоталното унищожение, на което са били подложени българските селища, сега преименувани с гръцки имена (42).

След неуспешната война с Турция в Мала Азия, гръцките войски са изтласкани обратно заедно с гръцкото население. Гърция започва да заселва това население в Западна Тракия и Егейска Македония с цел там да промени етническия състав в полза на гръците и да бъдат претопени българите. Коренното българско население е подложено на масов Геноцид - убийства, грабежи, затвори и терор. Над 25 000 българи са заточени на гръцките острови, където са обречени на сигурна смърт.

На 19 октомври 1925 г. гръцки граничари нарочно предизвикват граничен инцидент на българо-гръцката граница и на 25 октомври нахлуват в България от юг. Обстрелвани са село Марикостиново и селищата по долината на река Струма. Загиват невинни българи, между които и деца от село Петрово, Петрич и Марикостиново. Опожарено е село Новоляхово, населено с бежанци от българското село Ляхово, заграбено от Гърция по Ньойския договор. Гръцката армия прогонва населението и разграбва селата Кулата, Марикостиново и Марно поле, като опожарява Кулата. Населението бяга към Мелник.

Обществото на народите в Женева осъжда Гърция и я задължава в кратък срок за заплати 30 милиона лева за нанесените щети. Това обаче е нищожна сума за огромните поражения, нанесени на българите от Гърция в предишните години. А Геноцидът срещу българите във вътрешността на Гърция продължа-

ва с пълна сила. За отбелязване е, че освен садистичните андартски чети, през 1925 г. се създава специална антибългарска организация, наречена „Гръцки македонски юмрук“, за постоянна борба с ВМРО, срещу която воюват още 15 800 военни и полиция, подпомагани от цялата армия и контрачетите. От 1936 до 1940 г. 5250 българи от Егейска Македония и Западна Тракия са осъдени от гръцки съдилища за това, че са говорили на български език на публични места. Масово са унищожавани надгробни плочи с надписи на български език, български книги и църкви. Само в Беломорска Тракия за периода 1918-1941 г. над 1700 български църкви и манастири са обърнати в гръцки или сръбски и повече от 1450 български училища са затворени (71).

Междувременно в България на власт е диктатурата на БЗНС начело с Александър Стамболийски - човека, който подписа Ньойския договор. Каквото и да се говори за Стамболийски, той не само че е бил диктатор, но и ръководеният от него Земеделски съюз (БЗНС) **е бил комунистически по своята същност!** Освен това режимът наложен от Стамболийски и върхушката около него бил изключително корумпиран. По този въпрос пише секретарят на канцеларията на Швейцарското консулство в София доктор А. Цендер:

„... Накратко казано, от началото на 1922 година, времето когато Стамболийски се развихри напълно, не съществуваше вече никакво разделение на властите, а диктатура на Земеделския съюз. Картината не би била пълна, ако не се спомене корупцията, която владееше във всички учреждения и управления. Превишаване границите на компетентността от страна на чиновниците, неспазване на законите, своеволия във всички клонове на управлението, взимане на подкупи. Нищо вече не можеше да се направи без подкупи, с подкупничество (рушвети) можеше да се постигне всичко. Висшите чиновници вършеха нашироко частни дела с държавни средства, спекулации, далавери и контрабанда, между които и трима министри: Димитров и Атанасов (народно снабдяване) и Турлаков (контрабанда с алкохол). **Самият Стамболийски имаше накрая на своето управление четири милиона**

швейцарски франка в Швейцария; при поемане на властта обаче, той беше беден като църковна мишка..." (168).

В тази корупционна „хранителна среда" великолепно процъфтявала еврейската мафия и спекуланти за сметка на нещастните българи. Затова след падането на Стамболийски от власт, евреите в България, съюзени с комунистите, участват в Септемврийското въстание от 1923 г., чиято цел била въоръжено сваляне на властта и провеждане на революция, подобна на тази в Русия от 1917 г. и дирижирана от там.

Евреите комунисти чрез своя вестник „Братство" започват злостна антибългарска кампания начело с доктор Наим Исаков*, Марко Фридман*, Моис Коеи*, Йосиф Хербст*, и други. В подготовката на самото въстание и в неговото ръководство участват на ключови позиции много евреи, включително и в самото ръководство на Българската комунистическа партия (БКП). Такива са: Хаим Пизанти*, Аврам Яков*, Хенрих Хершкович*, д-р Наим Исаков* - член на Контролната комисия при ЦК на БКП и член на Висшия партийен съвет; Соломон Молхов*, Сами Коеи*, Давид Шабатов Деларея*, Моис Бохор Аслан*, Мойсей Лазаров* - член на революционния комитет в град Фердинанд (Михайловград), Марко Хаим Фридман* - резидент на БКП и връзка с ЦК; Витали Шекерджийски*, Михаил Васерман*, Майер и Исаак Леонови* и много други нелегални и подривни дейци (114). Двама от важните ръководители на комунистическия въоръжен бунт са предателите и палачите на българския народ - Георги Димитров (женен за еврейката Роза Димитрова*) и масонът Васил Коларов, които след потушаването на въстанието избягват в чужбина.

След неуспеха на бунта от 1923 г., комунистическият таен Революционен комитет в София по заповед от еврейския Комунистически интернационал решил да прибегне до масов терор. Наредили да се убие известният запасен генерал К. Георгиев, като очаквали на опелото в църквата да се съберат всички официални лица и правителството, които да бъдат взривени и изби-

ти в църквата. Така се стига до един от най-големите терористични актове в Европа. На 16 април 1925 г. при опелото на убития генерал Георгиев, на което присъстват всички министри; комунистите терористи, ръководени от Марко Хаим Фридман* взривяват купола на църквата „Св. Неделя“ в центъра на София. Освен взрива били поставени и стъкленици със сярна киселина, за да се задушат оцелелите под отломките. Загинали 150 и ранени били над 500 души от цвета на нацията. Виновните били заловени по-късно и обесени, но истинските подстрекатели се скрили в чужбина - главно в Сърбия, Чехия и Съветския съюз (134).

Сред загиналите били: ген. С. Нерезов, ген. К. Найденов, ген. Кр. Златарев, Христо Цанев - депутат, ген. Ив. Т. Попов, ген. П. Лолов, ген. Иван Табаков, полк. Г. Кисъв - столичен градоначалник, полк. Грънчаров, полк. А. Янков, Тота Г. Казанджиева, ген. П. Павлов, полк. Ст. Нойков, Николо Рачев - депутат, ген. Стойнов, ген. Стоян Пушкарров, полк. Ал. Руев, д-р Ст. Станчев, г-жа Елена полк. Кисъова, ген. Ст. Радойнов, генерал-майор Давидов, полк. А. Сарайдаров, полк. Спас Жостов и много други, включително жени и деца.

Чрез този дивашки терористичен акт евреите и комунистите в България показали истинското си лице. Затова не е чудно, че през този период в страната се появяват множество антикомунистически и антиеврейски книги и публикации, разобличаващи антихуманната и антихристиянската идеология на богоборците и пъклените им планове за „Световна революция“ и „Нов световен ред“ (фашизоиден глобализъм). В навечерието на Втората световна война се появяват книгите на М. Варшавски (проф. Вл. Владикин), Петър Гецов, Крум Митаков, Румен Янков, Мусевич-Бориков, Стефан Денев, Р. Лай, Клаус Шикерт, Иван Г. Трендафилов, Хенри Форд, Митко Чиев, Изворов, Н. Кодов, Александър Божилов, Петър Христов Гендович, Иван Белев, Христо Кунчев, Илия Сарафов, Никола Жеков и други (55). Тези автори, чийто произведения еврейската пропаганда обявява за „антисемитски“, „пасквили“, „расистки“, „фашистки“ и прочие, разобличават разрушителната същност на еврейската мафия и юдео-ма-

сонството, както и талмудистката идеология на кръвожадния комунизъм, взели толкова много невинни жертви.

М. Варшавски например цитира един бюлетин на Дирекцията на полицията от 1930 г., в който са посочени поименно 552 евреи, извършили престъпления срещу държавния ред - основно контрабандисти, финансови престъпници, спекуланти, трафиканти на наркотици, сутеньори и така нататък (30).

Друг автор от 1941 г. констатира, че евреите са заграбили търговията в София и че имат 26 пъти по-високи средни доходи от средните българи, а също така, че евреите с нисък морал развращават обществото и 70 процента от проститутките по това време са бивши домашни прислужнички у евреи (55).

За големи спекулации на евреите в кредитно-кооперативното дело между двете световни войни се споменава и в изследването на Нинел Кюсева. Там се споменават акционерните дружества „Цион“, „Авенир“, „Кармел“, „Еврейска популярна банка“, банката „Майер и Афталион“, дружество „Юнион“, банка „Геула“ и множество еврейски кредитни кооперации, които дестабилизираят икономиката на България (87).

Поддривната дейност на комунистите у нас в периода 1941 - 1944 г. е мащабна. Създават се терористични бойни групи в градовете и в провинцията, както и партизански отряди за диверсионна антиправителствена дейност. Тези терористични групи с антибългарска насоченост са командвани и финасирани от Москва, Коминтерна и еврейските тайни организации. Активират се редица еврейски организации като: „Добро бъдеше“, „Съзнание“, „Макаби“, „Цион“, „Шалом“, „Езрат“, ционистката организация „Ви-Цо“, „Мигдал Давид“, „Поале Цион“, „Шуламит“, „Орт“, „Керен Айесод“, „Купат цедака“, „Еврейско библиейско общество“, „Съединение“, „Тошавим“, „Бенеберитска Велика ложа“, Бнай Брит „Кармел“, ложа „Мицпе 466“ и други еврейски масонски ложи. Всички те подкрепят терористичните групи на РМС и БКП (114).

Основната дейност на терористичните формирования, известни като „партизани“, „шумкари“ и градски бойни групи, е диверсия, терор на населението, убийства на видни представи-

тели на властта и лидери на патриотични организации; взривяване на складове, влакови композиции, обири на мандри, отравяне на питейната вода в населените места, шпионаж в полза на чужди държави, подготовка за въоръжен военен преврат (революция) и окупиране на страната от чужди войски с цел налагане на комунистическа диктатура!

В цялата тази престъпна дейност евреите са особено активни. Те са инициатори на множество антибългарски прояви. Малинка Синурска, Стоян Рачев, Дора Донска и Лилия Петрова в своите изследвания, представят цял списък от евреи терористи („антифашисти“), близо 600 души, участвали на различни нива в противодържавна и подривна дейност. Много от тези комунистически палачи са участвали и в партизанските отряди. Тук личат имената на:

Мориц Леви* - член на РМС и политкомисар на кюстендилския партизански отряд; Жак Конфорти* (бойна група на РМС); Алберт Алфандари* (РМС), Тамара Конфорт - Стоянова* (РМС); Насим Аладжем* (РМС); Моше Исак Бераха* (БРП); Жозеф Конфорт Алфандари (Жици*) - ловешки партизански отряд; Емил Шекерджийски* - пълномощник на ЦК на РМС и партизанин в кюстендилския партизански отряд; Исак Францес* („Съзнание“); Бецелел Барух* („Съзнание“); Азаря Алфандари* („Съзнание“); Леон Таджер* (бойна група в Русе); Ана Вентур (Вентура*) - член на Окръжния комитет на БРП в Русе; Мати Рубенова* - член на Околийския комитет на РМС в Ямбол; Йосиф Хаим Бембасат* - партизанин от отряда „Чавдар“ и заместник-командир на четата „Бачо Киро“; Синто Аврам Арама* - партизанин; Арон Аврам Асса*; Давид Яко Барух*; Гавриел Самуилов (Габи) Бенатов*; Буко Менахем Бенбасат*; Моис Йосиф Бенбасат*; Зелма Нисим Бехар*; Леон Давид Бехар* (Любчо) - партизанин; Исак Юда Биджарано*; Бенджамин Елизар Данон*; Ешая Давид Джераси*; Исак Сабитай Джераси*; Йосиф Бохор Ешкенази*; Аврам Йосиф Кало*; Соломон Перец Леви*; Юда Исаков Меламед*; Жак Примо Натан*; Менахем Леон Папо*; Исак Нисим Пардо*; Дора Шемтов Паси*; Санто Биджарано* "

партизанин от отряда „Чавдар“, и стотици други главорези, терористи и асоциални типове (комунисти, анархисти и талмудисти) (114).

Прави впечатление, че много от тези еврейски фамилии се появяват по-късно през комунистическия тоталитарен период 1944 - 1989 г.) по различни етажи на властта, а след „пребоядисването“ и дворцовия преврат през 1989 г. станаха (те или техни деца и внуци) изведнъж „демократи“!... И налага пак „кокала“!...

От редица запазени немски, руски, английски и американски документи от Втората световна война става ясна ролята, която са изпълнявали еврейските организации и евреите в противодържавната и антибългарска дейност в България през периода 1941 - 1944 г. (21).

Един много важен факт обикновено съзнателно се изпуска от историците, а той е, че при започването на Втората световна война международните еврейски организации също обявяват война на Германия. Това явно е направено с цел, независимо че няма държава, евреите да претендират за някакви репарации и компенсации при победа на коалицията срещу оста Рим-Берлин-Токио, което и става. **Според Женевската конвенция обаче това население се определя с всички основания като „вражеско“ и воюващите страни имат право да го депортират и изолират в лагери до края на войната.** Така постъпват например в САЩ, като затварят 350 000 японци - американски граждани, в концлагери. Нещо, за което се мълчи упорито.

В някои от документите се говори, че „...под влиянието на англичаните и евреите, представителите на бившите капиталистически и селски партии подстрекават със своята необуздана пропаганда българския народ срещу интересите на държавата..." (21).

„... Тази подмолна дейност (вражеска пропаганда) се развива главно от еврейски кръгове, които биват все повече възпрепятствани в резултат на издадените напоследък много строги закони против евреите..." (21).

В документите от посочения сборник се дава подробно описание на терористичните актове и методите на комунистическите

бойни групи и партизански отряди. Дадени са също и факти за диверсионните групи парашутисти и подводничари, прехвърлени от Съветския съюз. Сред тях също има евреи. Един от тях е арестуваният и осъден Антон Прудкин* (участник в атентата в църквата Св. Неделя през 1925 г.). Други такива са Йосиф Байер*, Лъчезар Аврамов*, Владимир Чернов (Черни)* и др. (21).

От една записка на разговор между министрите на външните работи на Германия и България - Йохан фон Рибентроп и Иван Попов (1941 г.), става ясно, че по-голямата част от живеещите в България евреи имат унгарско, румънско, испанско или друго поданство!... (21).

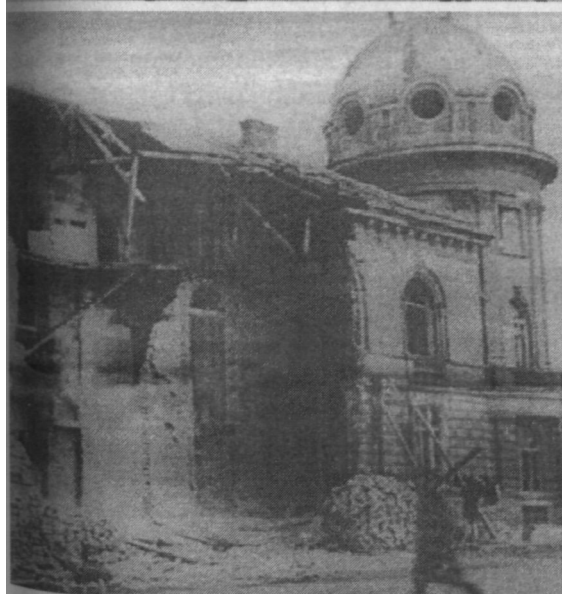
В поверителен доклад на бригаденфюрера Валтер Шеленберг до германското Министерство на външните работи се посочват факти, че редица министри в българското правителство са масони. Такива са Богдан Филев, Добри Божилов, Славчо Загорев, Петър Габровски, Иван Попов, Тошев - директор на Народната банка, архитект Йордан Сегов - съветник на цар Борис III, и други (21).

В документите се говори много и за английския и сръбски шпионин д-р Георги Михайлов Димитров (баща на Анастасия Мозер от БЗНС, чийто съпруг е агент на ЦРУ). Г. М. Димитров е участвал в шпионска и подривна дейност срещу България и е правил опити да отрови питейната вода на София (21).

В поверителен седмичен бюлетин №188 (от 1942 г.) на Дружеството за Югоизточна Европа за борбата на българското правителство срещу съпротивителното движение в страната се съобщава за разкрита „еврейско-комунистическа терористична централа..." (21).

Адолф Хаинц Бекерле - пълномощен министър на Германия в България (1941 - 1944 г.), съобщава, че в заговора за убийството на известния генерал Христо Луков (1887 - 1943 г.)* са участвали комунисти и масони от властта. Във връзка с това се

*Генерал Христо Луков е водач на Българските национални легиони и бивш министър на войната (1935 - 1938 г.); след 1938 г. минава в опозиция на двореца-Убит е от терористи комунисти през 1943 г.

*Поражения от
варварските
бомбардировки над
София (1943-1944 г.),
извършвани от
американската и
английската авиация*

споменават имената на Петър Габровски (1898 - 1945 г.) - министър на вътрешните работи и един от водачите на „Ратник“ , архитект Йордан Сегов - съветник на царя и също в ръководството на „Ратник“. Секретарят на цар Борис III - Станислав Валан, и баща му също били масони. Бекерле подозира в организацията на заговора „Интелиджън сървис“ - тайните служби на Англия. Ето какво казва той в своя дневник за убийството на генерал Христо Луков:

„... Ликвидирана е най-забележителната фигура на националната опозиция... Тъй като правителството виждаше в негово лице своя най-голям враг, аз не поддържах никакви контакти с него. Обаче неговата дейност като министър на войната, когато той изграждаше българската армия, както и уважението, с което се ползваше пред толкова много офицери, даваше основание да се счита, че с неговото убийство от политическия живот на България изчезна една от малкото видни личности..." (60).

В доклада на германското Министерство на външните работи относно убийството на генерал Луков Бекерле пише: „...Луков се смяташе за една от най-силните личности на България като военен и политически деец. Във външнополитическо отношение бе настроен безкомпромисно националистически..." (21).

Мисля, че последното изречение обяснява всичко! Преките убийци на генерал Луков са евреи от бойната група на БКП в София - Виолета Бохор Якова (Иванка)* и Менахем Леон Папо (Мико Папо)* (114).

В други доклади от същия сборник се изтъква, че с отстраняването (интернирането) на евреите по-голяма част от населението разбрало какво бреме представлявали те за него. Моментално се урегулирал пазарът на хранителните продукти, изчезнала „черната борса“, цените спаднали, спряла вражеската пропаганда и терористичните актове, а вражеското разузнаване и осведомителни служби (агентура) претърпели чувствителни загуби... (21).

Интересни са също докладите от Управлението на стратегическите служби във Вашингтон, чийто документи също са да-

Варварските бомбардировки над София причиняват смъртта на над 2000 души цивилно население; ранени и осакатени са десетки хиляди българи, разрушени са 12 000 жилища и сгради

дени в сборника. Прави впечатление подчертано негативната оценка на патриотизма и национално отговорните чувства на българите като цяло, а също и анализът на патриотичните български младежки организации - „Ратник“, „Бранник“, „Съюз на българските национални легиони“ и „Отец Паисий“, определяни от агентурата като „ултранационалистически организации“ (21).

В друг секретен доклад на германското министерство на външните работи от 1943 г. се говори за „обща мобилизация на комунистите“ и че в Стара планина и Родопите върлуват комунистически банди начело със съветски инструктори, прехвърлени зад граница. Според определението на комунистите тези банди били „гръбнак на Червената армия в България“. От достоверни източници става ясно, че съставът на тези банди (партизани) варира между 3000 и 7000 души и че те тероризирали населението и администрацията на страната (21).

Подобен доклад има и от американската страна, където също се говори за **„партизански банди, които осъществяват актове на саботаж и открито разбойничество в цялата страна“** (21).

В един американски меморандум от 1944 г. се посочва американският и английски шпионин Анжело Куямджийски* - бивш български banker, с лични познанства в двореца, армията и правителствените кръгове. Предлага се неговото посредничество за излизане на България от войната, като преговорите се водели в Истанбул. В тези преговори участвали също и масонът архитект Йордан Сегов и българският пълномощен министър в Англия - Никола Балабанов (21).

Населението в България било тероризирано не само от комунистическите банди, но и от безмилостното бомбардиране на американската и английската авиация в градовете и най-вече в София, където нямало никакви военни обекти, а само незащитни граждани, които били убивани от 250-килограмови бомби,

Анджело Куямджиев - евреин, масон, banker, бивш полковник от военното разузнаване на САЩ, сътрудник на ЦРУ резидент и шпионин; от 1940 г. живее във Франция; вербувал е през 1956-1958 г. известния шпионин Иван-Асен Георгиев (осъден на смърт чрез разстрел през 1964 г. в София).

или разстрелвани от пикиращите самолети с картечници. От докладите на „Форин офис“ става ясно, че **целта на тези бомбардировки е именно да се тероризира и избива цивилното население**, за да се доведе до паника и масово бягство от столицата и да се прекъснат комуникациите и снабдяването. Другата цел на този терор (по същество военно престъпление!) била населението да се „настрои враждебно спрямо българските власти и германците и да се създадат добри условия за увеличаване на нелегалната опозиционна дейност, саботажите и партизанските операции..." (21).

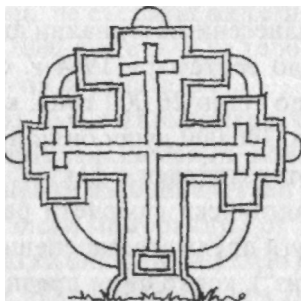
Вследствие на тези варварски бомбардировки са убити над 2000 души, ранени (и осакатени) са десетки хиляди, разрушени са 12 000 сгради и са нанесени материални щети за 22 милиарда лева. От май 1943 г. до септември 1944 г. само над София са изсипани бомби с общо тегло 26 000 тона, като 99 процента от загиналите са цивилни. 300 000 души били принудени да напуснат София. Особено отвратителен е фактът, че заедно с бомбите, американските и английски самолети разпръсквали детски играчки, писалки и други предмети, заредени с взрив (така наречените бомби „сюрприз“), които **били предназначени да осакавят деца и да убиват цивилни граждани**.

„Летящите крепости“ изсипвали смъртоносния си товар по заповед на масоните Франклин Делано Рузвелт (Розенфелд)* и Уинстън Чърчил*. Със същата талмудистка злост по-късно бяха бомбардирани жилищните квартали на Хамбург и Дрезден, а цинистът Хари Соломон Труман* хладнокръвно нареди да хвърлят две атомни бомби в Хирошима и Нагасаки, като по този начин бяха избити 450 хиляди души, предимно цивилни граждани (131). Тези военнопръстъпници никога не бяха осъдени; напротив награди ги с ордени...

За „националните чувства“ на партизаните от комунистическите интернационални банди ясно говори следният позив Разпространяван от бригада „Георги Димитров“ на 8 септември 1944 г.:

„... Громете фашистите! Градете комитети на Отечествения фронт! Изграждайте власт на Отечествения фронт! **Да живеят Англия, Америка и Съветският съюз!...** (121).

Както виждате, няма призив „Да живеят България!“ . За България и за българите, интернационалистите и богоборците от Коминтерна и масоните от Ялта бяха приготвили „комунистически ятаган“, садистично наточен с талмудистка кръвожадност и отмъстителност!...

Пета глава

Геноцидът над българите в Русия и Съветския съюз

През XVI век на територията на днешната Руска федерация (РФ) съществувала голямата българска държава, известна като Волжка България със столица град Казан. Тази българска държава е основана още в VII век от един от синовете на кан Кубрат - кан Котраг. Освен Волжка България на територията на днешна Украйна и днешна Южна Русия съществували и други български общности и държавни формирвания. Това са така наречените „черни българи“ (символично обозначение, а не че са „мургави“) на кан Бат Боян (Баян), балкарците и чеченците; като от трите групи по-късно заедно с част от украинците възникват казаците. Последното е доказано от изследванията на академик Яворницки, професорите М. Артамонов, Светлана Плетньова и други.

Като най-голяма държава Волжка България по площ била почти колкото Руското царство и държала цялата търговия изток-запад (като част от „Пътя на коприната“) и север-юг. Последния търговски път бил разработен именно от българите, като бил дълъг близо 3000 километра и свързвал Багдад с Казан. В Казан имало международно тържище (пазар), голямо два квадратни километра и разположено в близост до лятната резиденция на владетеля. Естествено всички тези успехи и богатствата на българите, били постоянен повод за войни с Русия, която се стремяла да разшири териториите си за сметка на Волжка България и да получи достъп до Сибир с неговите неизчерпаеми Ресурси.

През лятото на 1552 година руският цар Иван IV Грозни (Страшни) нахлул с 200-хилядна войска и кораби по река Волга

във владенията на Волжка България. След дълга и тежка обсада на столицата Казан най-сетне тя падала, след като част от крепостните стени и валове били сринати от топовен огън. Били избити много хора и руснаците подложили града на насилия и грабежи. При шурма на Казан руските войски загубили почти половината от състава си и това ги озлобило допълнително. Била издадена заповед да не се щади никого (63)!

При тази сеч в Казан и околностите му загинали над 100 хиляди българи. Руските войски унищожили десетки хиляди ръкописни исторически и поетически книги, които се съхранявали преди шурма в казанския университет „Мухамад Аламия“. Те отвлекли в Москва последната българска царица Сююмбике, вдовица на кан Сафа-Гирей (1546 - 1549 г.). В известната „Казанска история“ (1565 г.) на сибирския хан Тахтагул се описва покъртителната епопея на напускането на Казан от Сююмбике. Първо тя сваля своята висока златна царска шапка - корона, подобна на папска тиара, и се сбогува в мавзолея с покойния си съпруг Сафа-Гирей... „Досега аз бях канска съпруга - ридае тя! Вече не мога и да плача - сълзите ми изсъхнаха, очите ми ослепяха и гласът ми изчезна!“ Летописецът съобщава, че богатствата на Сююмбике били натоварени на дванадесет огромни кораба на река Волга - пълни със злато и сребро, сребърни и златни съдове, пари, царски корони, с разнообразни царски дрехи, оръжие и други. На 2 октомври 1552 г. Казанският ренесанс загива под бруталния ботуш на цар Иван Грозни (165).

Борбата на българите обаче продължила, макар Волжка България да била погълната от разширяващата се руска държава, която скоро се превърнала в империя. В „Казанска история“ се споменава, че в тези унищожителни за българите войни загинали близо 700 хиляди волжки българи! Откраднатите от Казан богатства и досега могат да се видят в хранилищата на „Ермитажа“ и „Оръжейната палата“ в Кремъл. След 1917 г. някои от тях били изнесени в чужбина.

За да пречупят българската съпротива, руснаците тероризирали населението по всякакъв начин и провеждали открит ге-

ноцид. В хрониката „Джагфар тарихъ“ (1680 г.) се казва, че през зимата на 1553 г. руснаците прогонили 100 хиляди българи - основно старци, жени и деца в тайгата и ги оставили да замръзват без храна и дрехи! За да си осигурят спокойствие, руските власти назначили за васален владетел на Волжка България тяхна марионетка - Шейх Гали. Източната част на Волжка България - Башкирия, била покорена едва към 1584 г., като последната българска независима столица бил град Уфа. След това територията на Волжка България била окончателно анексирана и включена в състава на Руската империя. Така руснаците сложили ръка на българските богатства, завладели търговските пътища, идващи от Азия и Персия, и започнали да колонизират необятните пространства на Сибир и Далечния Изток (63).

Падането на Волжко България под властта на Русия съвпада и с разширяването на Руската империя на юг към Черно море. Иван IV Грозни подчинил североизточната част на Кавказ и на река Терек построил няколко руски крепости. Черкезките и кабардино-балкарските князе с казациите започнали да постъпват на служба при руския цар като погранична охранителна войска. По-късно, към средата на XVII век, кримският хан Менгли Гирай сключил договор с руския цар, който му обещал да не воюва с него. От това време казациите започнали да минават на служба при руския цар като наемници. Присъединяването на Украйна към Руската империя поставило под руски ботуш и българите (в това число и казациите), живеещи там и на Кавказ. Така Руската империя, а след това и Съветският съюз се превръщат в „тюрмата (затвора) на народите“. Това до голяма степен е валидно и за днешната Руска федерация.

Историята на волжките българи в състава на Руската империя е забележителна с непрекъснатата верига от национално-освободителни войни. Руските летописи до XVIII век са пълни със съобщения от типа: **„окаяните българи отново въстанаха“**. Ето какво пише в „Български летописен сборник“ (1864 г.) на Нур-Мухамед по повод потушаването на Килмак-Акаевското въстание на българите башкири през 1735 - 1741 г.:

„... През пролетта башкирите се разбраха за деня и мястото на тръгване. Всички се събраха на река Кнали... Между тях се намериха предатели, които се занимават с шпионаж и доноса сред руската войска за местата на сбирания им... На изток от река Кнали има рекичка, наречена Сазлъ-Елган, и друга рекичка, наречена Кеше-Къргълан, защото в нея загинали много башкири...

Руснаците докарали през нощта своите оръдия, а на сутринта започнаха да стрелят. Без да разберат от къде иде стрелбата, бедните башкири се разбягаха на разни страни: много жени се хвърлиха в реката с децата си. Ранените също погинаха в реката. От трупите им през Сазлъ-Елган се образува мост. Старците бяха избивани като кучета, с камъни и дървета, пеленачетата посичаха със саби, разпаряха коремите на бедните жени, а младите хора просто убиваха... Телата им оставиха на враните и на лисиците. И днес костите на тези хора могат да се видят там... Не оставиха никого жив из башкирските села и по пътя за Казан останаха малко хора. Но и останалите бяха по двама-трима. По това време на десетина души се падаше по една шуба и на десет двора по една брадва... Беше тежко да се живее, нямаше за ядене нищо и гладът беше толкова голям, че - разказваха някои - яли човешко месо. В тези тежки дни се записваха от нужда за роби на дворяните. В Мензелинск бяха докарани много башкири, оковани във вериги, и хвърлиха всички в затвора, а воювалите джигити заточиха в подземни затвори. В края на града построиха шестоъгълно здание и на всеки ъгъл поставиха железен кол. Около единия кол, който беше в средата, изковаха високи бесилки. След това под музика доведоха башкири и руснаците започнаха да вършат работата си (наказанията). Отначало онзи, който пръв е участвал в боя, го побиха върху средния кол, а неговите помощници побиха около него. Коловете стигаха до плещите им, но тия от тях, които се показваха герои, биваха насичани на парчета и накрая отсичаха главите им. А други убиваха с камъни. Пощада нямаше за никого. Освен това се говореше, че към град Мензелинск построили мнозина в редици и ги избивали с оръ-

дията си. Загина такова множество хора, че хвърляха трупове им като на животни. Разчупиха леда на река Мензелинск и от всички четиридесет души тридесет и девет хвърлиха в дупката. Трупове им задръстиха реката. Такива ужасни неща правеха, че не могат да се опишат с човешки език. Тук се казва само стотната от това, което беше.

Останалите башкири, оковани един о друг с верига предшиите, ги подгониха към Казан. Които не можаха да стигнат до Казан, прогониха из пътя от глад и жажда. Стражата посече със сабите си падналите. На всяка верста падаха по десет и повече човека. Без да ги пушат по реката, тях ги докарваха в Казан и ги убиваха. В едно руска село стражата, като се настани в една къща, вкара башкирите, закова вратите ѝ и я подпали, и всички погинаха там в огъня. След това руснаците издадоха заповед всеки оживял башкирец да им даде по един кон. И всеки, който им даваше кон, получаваеше бележка, в която неизвестно защо пишеше, че и изменник бунтар. Който от башкирите държеше страната на руснаците, беше наричан „верен башкирец“ (в бележката). Който от степните башкири нямаше бележка, че е дал кон, него го хващаха без никаква пощада. Те изгинаха. Ако някой башкирец минеше по улица на руснаци, то малки и големи го биеха или го замеряха с камъни..." (49).

Спрямо волжките българи и тези от Украйна били прилагани и други по-изтънчени наказания, особено по времето, когато в царска Русия за един период били забранени смъртните наказания. Тогава осъденият бил наказван с „по-мекото“ наказание бой с камшик (с бич от волски сухожилия или тежка нагайка с метални топчета и кукички накрая) или „бой в шпалир“. При първото наказание бичът нарязвал или откъсвал от гърба на нещастника Цели ивици кожа или парчета месо. При второто наказание осъденият трябвало да мине в шпалир през строени войници, като обикновено получавал от 500 до 2000 удара с пръчка или тояга. И в двата случая нещастникът умираше в адски мъки за 2 - 3 дни след приключване на наказанието (тоест смъртта се отчитала като „нещастен случай“, или „усложнение“)!

Друго голямо въстание, в което участвали българи от Украйна и Поволжието, е селското въстание на Степан Разин през 1670 г. В него се включили казаците от Слободска Украйна, Запорожието и селищата по поречието на Волга. И това въстание било потушено от руснаците с подобаваща жестокост и казашките отряди били разбити. Водачът на въстанието Степан Разин и брат му Фрол били подло предадени от руски шпиони и обезглавени със секири.

В състава на Руската империя българите били разпокъсани в различни общности като: казаци, балкарци (кабардино-балкарци), чуваша, чеченци, татари, българи, башкири, алани и други, които царизмът често противопоставял умишлено едни на други, използвайки най-често верските различия и политически интриги

Българите в Русия изповядвали различни религии: християнство (православни, староверци и католици), тангризъм, ислям, ламаизъм (вид тибетски будизъм) и други. От тях най-онеправдани били мюсюлманите (по същество повечето от волжките българи, наричани подигравателно „татари“, без да имат нищо общо с историческите татари, избити още в XIII век от Чингизхан). Руските власти по никакъв начин не искали да смятат мюсюлманите за хора, равни на християните. Българите мюсюлмани плащали по-големи данъци и нямали право да строят джамии, забранявали им да издават книги; давали по-голям набор конници за войници и избирателните им права били силно ограничени. До 1917 г. те били предпочитани жертви на царизма, а след като властта била взета от юдеизираните болшевики (талмудисти), дошъл жертвеният ред на българите християни и казаците, които също минали „под ножа“.

След болшевишката Октомврийска революция от 1917 г., която се ръководела изключително от евреи, започват мероприятия по „прочистване“ на територията на цяла Русия и Украйна, като са избити милиони хора, в това число и много българи. През ноември 1917 г. донските казаци (българи) обявили Украйна за независима от Съветска Русия територия! Казашкото въс-

тание на Дон през 1919 г. било сериозна заплаха за съветското правителство и оказало голямо влияние върху хода на гражданската война. Ленин (Бланк)* и болшевиките непрекъснато провеждали мероприятия за овладяване на казашката контрареволюция и казашките антисъветски метежи и съпротива. Те се изразявали в тотално физическо изстребление и етническо прочистване в окупираните територии. Болшевишката политика на „разулачване“ (физическо унищожение, геноцид и грабежи) продължили и през Сталинския период. Фактически по този начин еврейската върхушка на болшевиките си отмъщавала на казаците, украинците и българите за активното им участие във въстанието на хетман Богдан Хмелницки (в 1648 г.) срещу Полша, когато евреите били изгонени от Украйна.

Особено много пострадали българите по времето на Сталинските репресии през 30-те години на XX век. В книгата си „Заговорът на масоните“, авторът Жан Бойе посочва, че кървавият диктатор Йосиф Висарионович Джугашвили* (с прякори Сталин - „Стоманения“, или Коба) не е грузинец, а грузински еврейин. Трите му съпруги: Катерина Сванидзе*, Надежда Алилуева* (убита от Сталин през 1932 г. заради любовни връзки с друг еврейин Глейзер*) и Роза Каганович* са също еврейки. Последната е сестра на основния задкулисен играч на болшевиките и връзка със Синедриона - Лазар Мойсеевич Каганович*, който бил възплъщение на абсолютното зло. В същия източник се твърди, че дъщерята на Сталин от Роза Каганович* е Наина Йосифовна* по-късно съпруга на друг криптоюдеин - алкохоликът Борис Елцин (Барух Елия)* (15).

Ето какво пише за този съдбоносен за българите период в Съветския съюз д-р Емил Антонов:

„... По заповед на ЧК житото насилствено се събира, като част от него се изнася от страната, а останалото се оставя да изгние под строгата охрана на специални подразделения на Държавна сигурност. В резултат на това започва невиджан глад в най-богатите земи на Украйна, който предизвиква смъртта на Милиони хора и обезлюдява цели области... И отново специални

отряди ограждат осъдените на доизстребление прокълнати райони и разстрелват всеки, който се опитва да избяга от там. Страх обхваща цялото население, след което провеждането на колективизацията е вече много лесно.

За всеки случай всички по-заможни и работливи селяни, около 2 милиона, са изпратени заедно с целите си семейства в далечния Север (Сибир) и са оставени на произвола на съдбата. И отново стотици хиляди умират от студ и глад..." (5).

По официални данни през 1928 г. българите в Украйна са били 530 000 души, но това са само по-късни преселници от Дунавска България, главно след втората половина на XVIII век, вследствие на руските войни от 1787-1792 г. (16, 24). Тук следва да добавим и старите българи, населяващи Украйна и Кавказ („черните българи", балкарците, чеченците, казачите, аланите и други). Само казачите към 1917 г. са наброявали 4,5 милиона души! До 1918 г. към Русия се числели и българите от Бесарабия и Молдова, но след това тези области преминали под управлението на Румъния и претърпели аналогични процеси на Геноцид и обезбългаряване. Все пак там Геноцидът бил повече духовен, отколкото физически, въпреки че неблагоприятните условия на живот вършели своето. Фактът, че в българските села в Молдова се образували нелегални революционни групи в периода 1918 - 1940 г. за съпротива срещу румънците е доста показателен. Например в българското село Селиоглу през 20-те години действа „Съюз на революционните селяни". Някои от българите, участници в тези групи, са разстреляни от румънските власти, други са принудени да емигрират в чужбина - в Бразилия, Уругвай, Аржентина и САЩ. По някои данни само за Бразилия по това време заминават над 10 000 бесарабски българи (40).

В средата на 30-те години на XX век в Съветския съюз (СССР) започват масови политически репресии, от които страдат стотици хиляди българи, главно поради провежданата от Сталин* болшевишка политика на обезличаване на нациите и увърждаване на несъществуващата съветска националност. В специфичната дейност по обезбългаряването съдействат и двамата

предатели и палачи на българския народ - Георги Димитров и Васил Коларов. Още през 1934 г. съветският гражданин Георги Димитров заявява: „... Няма българска нация. Има тракийска, мизийска, македонска..." По същата логика в СССР няма българи, има само съветски граждани! Такова гнусно национално предателство от никого не е било демонстрирано!...

Георги Димитров и Васил Коларов, съгласувано с вождата Сталин*, разпореждат от Москва кои и кога да бъдат разстреляни, обесени и репресирани. Много от българските политемигранти са били предадени от тях, а за местните жители българи въобще да не говорим. Хиляди българи загиват в ужасните условия на концентрационните лагери в Сибир (ГУЛАГ), добре описани от бившия лагерист и затворник Александър Солженицин в книгите му „Един ден на Иван Денисович" и „Архипелагът ГУЛАГ". За тези отвратителни лагери на смъртта съществуват огромен брой документи и книги (28, 48, 127, 131). Съществена подробност е че решението да се създадат тези лагери е взето от евреи, а техните коменданتي и управа също са били такива! Ето някои от техните имена:

Йосиф Висарионович Джугашвили - Сталин* - генерален секретар ЦК на ВКП (б);

Лазар Мойсеевич Каганович* - член на ЦК на ВКП (б) и народен комисар на пощите и съобщенията;

Захар Мойсеевич Белински* - председател на комисията по съветски контрол;

Агранов-Соренсон* - помощник-комисар (ОГПУ);

Беленски* - началник на Главното управление на милицията (МВД);

Берман* - началник на Главното управление на лагерите и изследванията (ГУЛАГ);

Коган* - началник на Беломорските лагери;

Яков Рапопорт* - зам.-началник на ГУЛАГ;

Фирин* - началник на Беломорско-балтийските лагери;

Апетер* - началник на Главното управление на затворите.

Всички началници на управленията на НКВД по места и главните шефове на ЧК, ОГПУ НКВД, а после и КГБ са евреи (127, 131).

Авторът на книгата „Глобалното зло“ - Янко Бъчваров, изтъква фактът, че **„комунизмът е еврейски и, че евреи от САЩ и другаде финансираха Октомврийската революция от 1917 г. и това винаги е било световна тайна номер едно“** (28). Само, че цензурата, налагана по този въпрос от ционистите, пред последните години започна да се пропуква и много хора разбраха истината...

Английския депутат Ло Сиденнам през 1923 г. в Камарата на лордовете казва следното: **„Повече от 30 милиона християни са били унищожени по време на руската революция чрез глад и мъчения, под контрола на евреите. Това беше най-ужасното престъпление в цялата история!“** (28)

В съветските концлагери в Сибир и Казакстан и преди и след Втората световна война са избити не по-малко от 1 000 000 българи! По-късно комунистите твърдят, че те били загинали през войната, но фактите говорят друго.

След 1934 г. започват жестоки репресии и гонения на българите в Украйна и Крим, където има много български селища - богати и процъфтяващи до 1917 г. Тече физически и духовен Геноцид налаган от комунистите. Изкореняват се вековни обичаи, традиции и обреди на българското население, обявени за буржоазни и религиозни отживелици. Преди всичко се разрушават основите, върху които се гради духовността и нравствеността - религията и църквата. Тъкмо тогава са срутени всички църкви в българските селища в Украйна и Крим; свещениците са лишени от енориите си и възможността да се придържат към предишните нравствени ценности в живота... В началото на Втората световна война от Бесарабия насилствено са изселени в Сибир всички, които се смятат за потенциални политически противници. Сред тях са българите, учителствали в румънско време, активистите на политическите партии, а също и борците за национално развитие на бесарабските българи (40).

Едновременно с това комунистите репресират и други групи българи - казаци, волжки българи (чуваши, башкири и „татари“), кабардино-балкарци, чеченци, българи от вътрешността на СССР и други кавказки националности. Това рефлектира върху тяхната позиция по време на войната и много от тях се присъединяват на страната на германците за освобождението на окупираните си земи от руснаците и безбожния (талмудистки) комунистически кървав режим.

В Украйна и Молдова германските войски били посрещнати като освободители от комунистическия гнет. Много българи от всички споменати групи се записват в така наречените Източни легиони на Третия райх и армията на генерал Власов, казашките формирования на Вермахта, СС дивизията „Галиция“ и други германски части, съставени от българи, украинци, азербайджанци, казаци, кримски татари, волжки българи, чеченци и други с обща численост 1 200 000 души (50).

В края на войната повечето от тези формирования се намират в Южна Австрия, Северна Италия и Франция и правят всичко възможно да се предадат на съюзниците англичани и американци, а не на руснаците. В тези формирования имало и един танкоизтребителен полк на СС (SS - Pz. Zerstörer Rgt. - bulgarisches №1) - български №1, състоящ се от 700 души доброволци (прогермански настроени войници и офицери и членове на патриотичните организации „Бранник“ и „Съюз на българските национални легиони“) от България. Последните се изтеглят с усилен марш на скок в Чехословакия и се предават на американците. И едните, и другите, особено казашките формирования от българи (които били изключително боеспособни и добре въоръжени), слагат оръжие пред съюзниците при единственото условие да останат в английската и американската зона. Те обаче биват вероломно измамени!

Тези нещастници били принесени в жертва на отвратителната талмудистка еврейска отмъстителност и злост. Те не могли да знаят, че тяхната съдба била решена още в Ялта между „тримата големи“ - Сталин*, Рузвелт* и Чърчил*. Още тогава, вди-

гайки тост, червеният палач Сталин* предложил като „забавление“ след края на войната да бъдат разстреляни без съд и присада поне 50 000 германски офицери и така да се ознаменува победата. Жертвите не са могли да знаят за плана „Моргентау“ за унищожение на Германия след войната и избиването на няколко милиона германци в концлагери (след войната са избити 2 милиона германски военнопленници!). Този пъклен план за унищожение както и договорената със Сталин операция „Килхоул“ (вид смъртна присъда), е бил замислен от ционистките съветници на Рузвелт*: Хенри Моргентау*, Хари Декстер Уайт*, Франк Коен*, Хари Гласер*, Алджер Хис* и други „евреи - предатели в полза на комунизма“, както точно ги определя Янко Бъчваров (28).

Разсекретените английски и американски документи от Втората световна война, отнасящи се до избиването на милиони от Сталин* по внушение на Англия и САЩ, е отразено в редица документални книги на Бъчваров (28), Дойчинов (48), Дробязко и Карашук (50), Рид (120), Ифандиев (68) и други.

Бъчваров цитира в книгата си и данните на канадския писател Джеймс Баскуе, който дава подробни сведения за операция „Килхоул“ проведена от американците и англичаните спрямо германските пленници и съюзниците им на служба. Това е описано в книгата „Други загуби“ (28). Според документите предателството, което решило съдбата на милиони християнски бежанци от Съветския съюз и Източна Европа и военнопленниците от съюзниците на германска служба (казаки, българи и прочие) било извършено от Уинстън Чърчил*, лорд Авон (Антъни Идън) - външен министър на Англия, и Харолд Макмилан - министър-председател. На 10 октомври 1944 г. Антъни Идън се срещнал със Сталин* в Москва и там се договарли всяка заловена личност със съветско гражданство, също поляци, балтийци и българи, да бъдат връщани в руската зона, независимо от това дали искат, или не. Така съдбата на тези хора била решена (28).

Тук трябва да споменем, че с казачите и другите формирования била голяма част от техните семейства заедно с имуществата си. До есента на 1944 г. над 4 милиона руснаци, украинци.

Група казаци от частите на Вермахта на южния участък на Източния фронт, януари 1943 г. (по Дробязко и Карацук)

Казашки офицери от частите на Вермахте (по Дробязко и Карацук)

българи, казаци и други напуснали страната си заради резкия на Сталин и навлезли, изтегляйки се с немските войски, в Западна Европа, където да търсят спасение. Съюзниците събират съгласно споразумението тези бежанци и военнопленници в концлагери в Германия, Австрия, Италия и Франция. Ето какво пише за тяхното предаване Бъчваров:

„...Когато денят за депортирането на тези нещастни хора наближил, в лагерите били изпратени агенти, които да заблудят емигрантите, че щели да бъдат преместени в по-големи и удобни места... Създадената обстановка в лагерите станала причина хората да започнат да се съмняват и инстинктите им да подсказват, че са предадени от върховните господари - лидери на западната либерална демокрация, и са обречени на унищожение и смърт! Това им станало ясно, когато американски и английски пехотни роти* с бойни снаряжения и подкрепени от танкове започнали да заобикалят лагерите. Започнали масови молитви. Хиляди кръстове и молитвени книги били размахвани за последна прошка. При навлизането на войниците в лагерите с поставени вече щикове, хората започнали да викат и искат смърт вместо депортиране. Започнали масови самоубийства. **Според очевидци това било най-голямото и ужасно самоубийство, запечатано в западната история.** Много хора се хвърляли под веригите на танковете - със стотици. Други, мъже и жени се самоубивали по двойки с ножове, счупени стъкла и други, с които си прорязвали гърлата. За изпълнението на тази брутална заповед, свързана с депортирането, както американските, така и английските войски се налагало да използват щикове, приклади, палки, вериги и други, като много мъже, жени и деца, които не се качвали в камионите и упорствали, били застрелвани, както и ония, които се опитвали да бягат. Хиляди предпочели бърза смърт, там на място, отколкото да изпаднат в ръцете на садистката секретна полиция (НКВД). Тези, които са останали, около 2 700 000, мъже,

*По-късно се изяснява, че тези подразделения са били съставени предимно от евреи (руски и полски) (120).

г. (по Дробязко и Каращук)

Генерал-лейтенант Х. Гелмих инспектира легиона на волжките българи към Вермахта, лятото на 1943 г. (по Дробязко и Каращук)

жени и деца, били извозени до съветската зона като животни - според кореспондента Дъглас Рид. Уместно е тук да споменем и за избиването на 200 000 югославски антикомунисти, които са намерили убежище в Австрия, като са вярвали, че ще бъдат на сигурно място под контрола на англичаните. И те се излъгали. Един ден внезапно започнали да ги товарят във вагони за добитък, в които ги заключвали и транспортирали до другата страна на планината, където бивали избивани с картечен огън и ръчни гранати. Трупове им били хвърляни в големи и дълбоки ями..." (28). Сред тях имало много българи, хървати, черногорци и босненци!

Дойчинов описва подробно съдбата на казациите и войниците от армията на генерал Власов - РОА (Руска освободителна армия). „Казашкият стан" включвал множество казашки полкове, казашката група „Савоя", корпуса „Походен атаман", парашутно-снайперистка школа и други с обща численост 31 463 души, в това число 1575 офицери, 592 чиновници, 16 485 унтер-офицери и редови, 6304 нестроеваци (негодни за служба поради раняване и възраст), 4222 жени, 2094 деца на възраст до 14 години и 358 младежи на възраст от 14 до 17 години. От общата численост на Стана 1430 казаци били от старата емиграция, а останалите - съветски граждани (154). По други данни броят на казациите в Южна Австрия през май 1945 г. бил около 50 000 души; в това число бил и 15-ти казашки корпус в състав 19 000 души, който се изтеглил от Югославия в постоянен бой с партизаните на Йосиф Броз Тито* (48). Общият брой на казациите, участвали на немска страна, бил над 70 000 души.

Те се предавали на англичаните, които били под командването на фелдмаршал Александър, като очаквали от него джентълменско отношение; е, получили го. Ето как Дойчинов описва предателството на английските дьонмета и масони:

„... С цел да протекат нещата по-спокойно англичаните отначало внушават на казациите, че се очаква решение от по-горно началство къде евентуално да бъдат изпратени на Запад. След седмица се отнема тежкото въоръжение, доколкото го има, и се оставя само личното оръжие на казациите, основно хладното. На

Група казаци свързочници от 2-ри Сибирски полк на 1-ва Казашка кавалерийска дивизия към Вермахта, 1943-1944 г.

Казаци от личния конвой на ген. фон Паннвица от казашките части на Вермахта, 1944-1945 г. (по Дробязко и Каращук)

28 май 1945 г. с явна лъжа се събират всички казашки офицери под предлог, че ще се проведе среща с фелдмаршал Александър в близкия австрийски град Юденбург*. В този град наистина се провежда среща, но в сградите на близкия металургичен завод с представители на НКВД, където всички офицери са избити. Останали без своите водачи, редовите казаци чрез бой, стрелба и дори използване на огнепръскачки са качени насила в товарни камиони и са откарани до близката железопътна гара и оттам следите им се губят в Сталинските лагери. При насилствената репатриация загиват или се самоубиват неколкостотин души... (48).

След изселниците остава маса лично имущество, около 200 000 долара в общата казашка каса и не по-малко от 5000 ездитни елитни казашки коне. Всичко това е откраднато от англичаните и чифутите!

По-голяма част от офицерите на тези подразделения са незабавно разстреляни от „черните батальони“ на НКВД, а бежанците и войниците са изпратени в Сибирските лагери на смъртта, където също голяма част загиват. Точната бройка на тези репресирани, сред които има и много българи, е трудно да се установи. По данни от съветските архиви и докладите на Галиков до Сталин* става ясно, че германците през войната „насила са отвели“ на своя територия 6 810 547 съветски граждани. От тях 4 794 087 са граждански лица и 2 016 460 военнопленници. Всичко 5 236 130 човека обаче са репатрирани на територията на СССР, а за останалите 1 574 417 души няма данни и могат да се смятат основно за загинали, както посочва Дойчинов (48). Според мен тези „изгубили се в списъците“ нещастници са унищожени още в момента на преминаването им в руската зона; останалите също на 2/3 са ликвидирани в Сибир.

По данни на списание „Икономист“ от 2000 г.; **цивилните лица, избити от правителството на Съветския съюз извън войните в периода 1917 - 1991 г. наброяват 62 милиона души!** (131)- В тази сума трябва да търсим и избитите от комунистите българи от всички посочени по-горе групи.

* Какво многозначително име!

Един от активните участници в операцията „Килхоул“ по ликвидиране на казациите и другите военнопленници и бежанци е американският генерал Дуайт Давид Айзенхауер*, който е с еврейски произход. Той е син на Давид Якоб (Яков)* и Ида Стовер* (28). На неговата съвест тежи и ликвидирането на около 2 000 000 германски военнопленници, които съгласно зловещия план „Моргентау“ били затворени в концлагери, **администрирали от евреи!** Планът според известни документи е предвиждал чрез глад, болести и финансов крах да бъдат ликвидирани още 20 милиона цивилни лица в Германия! (28).

Още по време на войната, през 1944 г. след освобождаването (окупирането) на Крим, комунистите предприемат масови репресии над българското кримско население и кавказките българи. На 9 май специални части от автоматчици на НКВД блокират българските селища и започва депортацията. Операцията започва в 4 часа сутринта; извергите влизат по къщите и извикват: „В името на съветската власт! За измяна на родината вие се изселвате в други райони на Съветския съюз!“. На депортираните се дава срок само няколко часа, за да съберат ръчния си багаж, и биват натоварени като животни в камионите. Който се съпротивлявал, е разстрелван на място, без оглед на пол и възраст. Ето какво споделя преди смъртта си един от войниците, участвали в тази антихуманна операция:

„... Сама по себе си операцията беше безнравствена, но дори на нейния фон се откриха някои отвратителни сцени: старичка, обезумяла от мъка и изненада, се спусна да бяга в степта и беше покосена от картечен откос; безкрак инвалид, току-що завърнал се от болница, бе повлечен към камиона и хвърлен в каросерията като чувал с картофи. В 12 часа през нощта всички еталони с изселници напуснаха пределите на Крим. Имуществото и добитъкът бяха захвърлени на произвола на съдбата... Изселванията по начина, по който бяха извършвани, бяха до такава степен гнусни, а по физическите и моралните мъки на изселваните - несравними с нищо. Само този, който през живота си не

е бил подлаган на това, не би могъл да си представи достатъчно ясно целия трагизъм..." (32).

По данни на българските изселнически организации само тогава от Крим са изселени повече от 13 000 българи, които са откарани в концлагери и трудови колонии в Казахската, Узбекската, Таджишката република и други части на РСФСР (40). Това обаче е само една незначителна част от депортираните в лагери българи, чийто точен брой едва ли някога ще се узнае.

Заедно с тези българи по същото време насилствено се изселват и кримските татари (преименувани българи мюсюлмани)* - 238 500 души; чеченци и ингуши - 500 000 души; кабардинци и балкарци (българи) - 37 713 души, и други. По официални данни около 50% от всички тях измират по пътя и в лагерите (вследствие на тежките условия, глад, болести и разстрели) още в първата година от заточението!... За тази велика заслуга, главният организатор на операцията генерал-полковник Иван Серов от НКВД е награден от Сталин* с пълководческия орден „Суворов“, а по-късно „Златна звезда“, 6 ордена „Ленин“, 4 „Червено знаме“; последния си орден „Кутузов“ - I степен, този заслужил главорез получава на 18 декември 1956 г., защото удавя в кръв народната революция в Унгария!

Наскоро Казахстан разсекрети архивите си за съветските концлагери, които са се намирали на територията на републиката по времето на СССР Става въпрос за една огромна лагерна система в степите на Казахстан, така наречения „Карлаг“; тя се е разпростирала на площ голяма почти колкото Дания. Запазени са досиета и документи за 800 000 концлагеристи, които в момента се проучват от историци и специалисти. 45 000 документа съдържат информация за затворниците и техните надзиратели, както и документи за загиналите над 70 000 души. Периодът обхваща 1931 - 1957 г., като до 95% от загиналите от болести, изтощение или разстрел са през първите три години от

*Голяма част от българите мюсюлмани в Русия е наричана издевателски от руснаците „татари“, без да имат нищо общо с историческите татари и монголци-

задържането им. Затворниците са били с присъди от 5 до 10 години, но по усмотрение на началството са получавали и допълнителни „вътрешни присъди“. Към повечето досиета има снимки и е посочена националността. Има данни за много българи ("татари"), чувашки, башкири и други. Отбелязваме, че тук става въпрос само за един лагер и много документи още не са проучени и анализирани (164). В Казахстан и досега живеят над 60 000 българи, останали там след Сталинските репресии. Дълго време не само там, но и на други места в Съветския съюз, след освобождаването им от лагерите българите не са имали лични паспорти и не са могли да напускат селището, в което са били регистрирани. Издаван им бил така нареченият „вълчи билет“ (вид удостоверение за самоличност), с който много трудно могли да си намерят каквато и да е работа.

Тези крути мерки спрямо българите обаче се видели недостатъчни на комунистите. Затова през есента на 1946 г. от българските села в Бесарабия и Южна Украйна се изнемва насилствено всичкото зърно, което предизвиква невероятен глад, при който умират над 70 000 българи! Например в село Пандаклии, Болградски район, от 1200 жители живи остават само 200 души (16). Според мен броят на умрелите българи вследствие на тази целенасочена акция е в пъти по-голям, защото по разбираеми причини липсва точна статистика. Ето какво пишат Грек и Червенков по този въпрос:

„... Броят на умрелите е толкова голям, че не успяват да ги откриват, регистрират и погребват. Трупове се събират в мазета, тавани и други студени помещения, където те престояват по няколко дни. Понякога не се обявяват смъртните случаи, за да се запази продоволствената дажба. В Комратски, Конгаски и Друпи райони има случаи на човекоядство. Един от тогавашните Ръководители на МССР, министър В. Шнирков, описвайки този ужас в докладна записка, отбелязва: „Изяждането на трупове придобива масов характер, като това се съпровожда с чудовишна Религиозна пропаганда (умиращите старци молят своите деца и внуци да изядат трупа им, като проповядват, че това ще им за-

пази живота, ще им опрости греховете и ще им донесе спасение)... Но броят на умрелите е значителен, особено на децата - от 30 до 50 процента..." (40).

Нещата в Украйна през 1946 г. дотолкова били излезли от нормалното си русло, че се стигнало дотам на някои пазари да се предлага като стока за храна човешко месо. Понеже това звучи невероятно, тук прилагаме фотодокументи от ужасяващата колекция на големия френски фотограф Мартин Монасие, които доказват казаното по-горе. За отбелязване е, че по същото това време в Симферопол е изяден от човекоядци и братът на световно известния по-късно масов убиец и канибал Андрей Чикатило; убил и изял частично 53 души. Очевидно е, че по време именно на този период от живота му се е формирала извратената му психика, превърнала го по-късно в безмилостен убиец - садист и канибал!...

Според по-късни проучвания на украински учени след 1989 г., по време на изкуствено предизвикания глад от комунистите през 1946-1947 г. в Украйна са умрели между 3 и 7 милиона души. По същата схема е предизвикан и гладът в Поволжието в началото на 20-те години на XX в., където също измират някъде между 1 и 2 милиона души, предимно от български произход!...

Справка на „Отдела за спецзаселванията“ при НКВД на СССР за спецзаселените (концлагеристи от ГУЛАГ) към октомври 1946 г., показва, че голяма част от останалите живи българи са били натикани в концлагери, където вследствие на репресиите много от тях загиват. В посочения документ, подписан от началника на 3-о Управление на Народния комисариат за държавна безопасност на СССР - Милщайн*, откриваме следните групи с български произход:

1. чеченци и ингуши - 400 478 (мъже - 97 441, жени - 110 818, деца до 16 г. - 191 919);
2. карачаевци - 60 139 (мъже - 10 595, жени - 16 860, деца до 16 г. - 32 557);
3. балкарци - 32 817 (мъже - 6147, жени - 10 284, деца до 16 г. - 16 386);

Зловещи кадри от
колекцията на френския
фотограф Мартин Монасие.
На пазарите в селища в
Украйна през големия глад в
1946 г. се продавало
за храна и човешко месо.
Истинските канибали обаче
били кръволюците евреи,
избили 62 милиона души
в Съветския съюз.

4. кримски „татари“, българи и гърци - 193 959 (мъже - 43 135, жени - 68 343, деца до 16 г. - 82 481);

5. бивши кулаци - 577 121 (мъже - 165 519, жени - 203 893 деца до 16 г. - 208 309);

6. немски помощници - 3185 (мъже - 335, жени - 1557, деца до 16 г. - 1093);

7. власовци от РОА - 95 386 души.

Това е само част от целия документ, където подробно се посочват данни за депортирането, видът ешелони, броят им, лагерите и областите за вторично настаняване, срокът на наказанието и така нататък. Тези документи са от ЦГАОР (Централния държавен архив на Октомврийската революция) и много от тях носят подписа на гнусния чифут и садист, братовчед на Каганович* - Лаврентий Берия* (142).

За това как са протичали срещите на лагерниците и затворниците българи с техните палачи може да ви стане ясно от архивите:

„Всека седмица дясната ръка на Берия* генерал-полковник Виктор Семьонович Абакумов* правеше показан инструктаж как трябва да се превъзпитават „нищожествата“. Подготовката започваше от сутринта, като огромният кабинет на Абакумов* се покриваше с мушам и гумиран брезент, за да не му се цапат скъпите килими и стените от кръвта. След това строяваше офицерите от НКВД покрай стената и заповядваше да доведат някое „нищожество“ (обикновено интелигент-дисидент). Върху униформата си Абакумов* обличаше гумиран гащеризон и при ритуала на „инструктиране“ си служеше с две бухалки (малка и голяма), издялани грубо от сибирски дрян. Първо започваше с малката бухалка, като затворникът биваше бит методично в продължение минимум на един час, докато месата му посинееха и започваха да се накъсват и отлепят от костите. След това следваше процедурата по строшаване на ставите с удар (лакти, рамене, колене и прочие). Накрая инструктажът приключваше, като с един-два удара на голямата бухалка генералът пръсваше черепа на затворника. По време на боя и заключителния етап.

по лицата и дрехите на строените офицери пръскаше кръв и парченца мозък от бития. Ако някой от тях не издържеше на гледката или припаднеше - изпращаха го като мекушав и негоден за работа в НКВД, - в някой лагер в Сибир!..."

Броят на комунистическите лагери на смъртта в Сибир достигал до неколкостотин. Те продължили да съществуват дълго след смъртта на Сталин през 1953 г., а **шефовете им в повечето случаи били евреи.** В един такъв лагер, наричан „Железния град“, през 1974 г. попада и българката от Хасково - Мария Христовова, която тогава била студентка в първи курс на литературния институт „Максим Горки“ в Москва. Христовова попада в женската затворническа колония без съд и присъда, след един запой в бар с колеги - грузински студенти, които били арестувани от милицията. Свидетелствата на Мария, която по чудо остава жива след близо 2 години в лагера, са потресаващи. Жените били изнасилвани с неописуем садизъм от пияните надзиратели в лагера, начело с коменданта; карали ги също да играят на истинска „руска рулетка“, от която някои полудявали, а други умирали с пръснат череп. Изнасилват ги анално с отверки, ключове, лъжици и други случайно попаднали предмети. Умрелите от „руската рулетка“ били вписвани като „самоубийци“ и всичко се потуляло, а и никой от началниците в Москва не се интересувал от това какво става в лагера. Друго гадно мъчение, завършващо със смърт, било обреченият да бъде завързан гол в тайгата, където за половин час огромни рояци от комари изпиват кръвта на жертвата, без да има видими следи от насилие. Най-зловещото наказание за жените (измислено от някой болен мозък) било изнасилване, като офицерът поставял на члена си топчица от ситно нарязана еленова козина. На пръв поглед безобидно, но по думите на Христовова:

„... От тая по-жестока смърт няма. Двете (наказани момичета заради бягство) умираха три месеца в адски мъки. Космите предизвикаха възпаление в матката. В лагера нямаше лекар. А и никой не искаше да ги лекува. Половите органи на момичетата

загниха и те викаха по цели нощи от болка. Накрая умряха. И тях ги писаха самоубийки..." (151).

А ето и един документ, отразяващ 140-годишната история на войните на българи срещу руското имперско иго:

КРАТКА ХРОНИКА НА ОСВОБОДИТЕЛНОТО ДВИЖЕНИЕ НА ВОЛЖКИТЕ БЪЛГАРИ (ОТ КРАЯ НА XIX ВЕК ДО НАШИ ДНИ)

1862 г. - Образуване на първата (след 1552 г.) легална Община на волжките българи в Казан начело с Багаутдин Ваисов, получила също наименованието „Ваисовка" (по фамилията на ръководителя си). В общината влизат, отказвайки се от руските си паспорти и получавайки общински паспорти със запис „ал-булгари" („българ" на арабски) 330 000 волжки българи мюсюлмани.

1884 г. - Арестуван е Б. Ваисов и принудително е затворен в Казанската психиатрична болница от властите на Царска Русия.

1893 - 1894 г. - Убит е Б. Ваисов.

1894 г. - Руските власти арестуват новия ръководител на общината на волжките българи - сина на Б. Ваисов. Сардар Гайнан Ваисов (1878-1918 г.) - и го изпращат в каторга на остров Сахалин.

90-те години на XIX век - Руските власти депортират няколко хиляди волжки българи ваисовци в Сибир.

1906 г. - С. Ваисов се завръща от Сахалинската каторга. Ръководената от него политическа партия на волжките българи „Фиркаи Наджия" („Партия на Избавлението"), бореща се за възстановяването на Волжката Българска държава, наброява 60 000 членове.

1909 г. - С. Ваисов се среща с великия руски писател Л. Н. Толстой в Ясна Поляна. От тая година Л. Н. Толстой и дъщеря му Татьяна Львовна оказват материална помощ на Общината на волжките българи.

1818 г. - Партията „Фиркаи Наджия" решава да образува на 28 март 1918 г. Волго-Българска република.

28 февруари 1918 г. - С. Ваисов и други ръководители на Волго-Българската републиката са убити (от „татарски нацио-

налисти" и тайни агенти на болшевишките специални служби), в резултат на което се проваля провъзгласяването на Волго-Българската република.

февруари - март 1920 г. - „Вилната война" - въстание на волжките българи от Казанска и Уфимска губерния срещу опитите на болшевишкото ръководство за образуване на територията на Волжка България на „Република Татарстан" (по това време волжките българи наброяват 1 300 000 души, а „татарите" - 300 000), което е жестоко потушено от чекистите и Червената армия.

25 юни 1920 г. - Болшевишкото ръководство по проект на Сталин образува „Република Татарстан" на територията на Волжка България.

1923 г. - Сталинското ръководство на Русия забранява общината на волжките българи и партията „Фиркаи Наджия" и изпраща ръководителя на общината и партията Газизан Ваисов (брат на С. Ваисов) в най-страшната каторга от ГУЛЛАГ - „Соловки". Волжките българи стават първият репресиран народ на Съветския съюз.

Средата на 30-те години на XX век - Синът на С. Ваисов, Мидхад Ваисов, е арестуван и изпратен в Сталински концентрационен лагер.

1939 г. - Руските чекисти зверски избиват Гайян Ваисов (брат на С. Ваисов, ръководител на общината на волжките българи в Полша) и цялото му семейство (чекистите първо изнасилили дъщеря му, а след това я обесили в затворническата килия).

1920-1940 г. - Руските чекисти и войски унищожават повече от 50 000 активисти на забранената Община на волжките българи и членовете на техните семейства.

1957 г. - Газизан Ваисов е освободен от затвора.

1963 г. - Умира Газизан Ваисов.

1957-1986 г. - Неуспешни опити на новия ръководител на общината на волжките българи М. Ваисов (освободен от затвора за участието му във „Великата отечествена война") за получаване на официална реабилитация на Общината на волжките българи и на партията „Фиркаи Наджия".

1968 г. - Безрезултатно обръщение на Фаргат Гадул-Хамитович Нурутдинов към ръководителите на най-големите държави с призив за слагане на край на дискриминацията на волжките българи в Русия, Ф. Г.-Х. Нурутдинов е изключен от Казанския университет по искане на КГБ (година по-късно Нурутдинов - при негласната поддръжка на тогавашния ръководител на Република Татарстан Ф. А. Табеев - успява отново да стане студент в университета).

1978 г. - Организира се нелегално ръководство на Казанската община на волжките българи начело с Ф. Нурутдинов.

1979 г. - Кремълското ръководство сваля Ф. А. Табеев (организатор на строителството на КамАЗ в гр. Набережние Челни) от поста ръководител на Република Татарстан заради съчувствието му към идеята за възраждане на историческото име на Волжка България и реабилитация на Общината на волжките българи. Разгърнатата от руските власти и „татарските националисти“ антибългарска кампания довежда Г В. Юсупов до умопомрачение, а Х. Г Гимади - до самоубийство. Те са двамата най-големи волжко-български учени хуманитаристи. Властите забраняват на последния оцелял волжко-български учен Ф. Х. Валеев да живее и работи в родината си.

1986 г. - Умира водачът на волго-българската община в Русия М. С. Ваисов. За нов водач на волго-българското освободително движение е избран Ф. Нурутдинов.

Август 1988 г. - Г А. Хабибуллин и Ф. Нурутдинов създават Казански клуб на любителите на българската история и култура „Булгар ал-Джадид“ („Нови Болгар“) - първата легална организация на Общината на волжките българи след 1923 г.

17 септември 1988 г. - Първи (след 1918 г.) политически митинг на волжките българи от град Казан, проведен пред казанския музей „Г Тукай“.

24 септември 1988 г. - Първи всеруски митинг на волжките българи на казанския Централен стадион в защита на своите национални и граждански права (присъствуват представители на волжките българи от Набережние Челни, Башкортостан, Са-

мара, Москва, С. Петербург, Сибир, а също и от Украйна, Казахстан, Азербайджан, Узбекистан, Туркменистан, Киргизия).

Януари 1989 г. - Преброяване на населението на СССР по време на което преброителите (по заповед на властите) отказват да записват волжки българи като „българи“ и ги пишат „руси“ и „татари“. Преброителят-татарин заплашва члена на волжко-българската община Раушание Галеева: „Ако вие не се съгласите да ви запиша като „татарка“, ще дойдат хора, които ще изгорят вашата къща заедно с вашия парализиран мъж!“...

2 юли 1989 г. - Общината на волжките българи открива паметник на С. Ваисов в Казан (скулпторът е ръководителят на Киевската община на волжките българи Т. Абдуллин).

Април 1990 г. - Първият брой на вестника „Булгар иле“ („България“) на Общината на волжките българи излиза на бял вят в тираж 40 000. Създава се организацията Български национален конгрес.

9 юни 1990 г. - Открит е Първият джиен (събор) на представителите на волжко-българските организации в Казан.

1993 г. - Враговете на българския народ убиват Г. А. Хабиуллин - виден деец на волжко-българското движение и директор на Казанския музей Т. Тукай" (преди това убийците изнасилат малолетната му дъщеря и тя загубва ума си). Убийците и насилниците остават ненаказани - така както и убийците на Бааутдин, Сардар и Гайян Ваисови. Редица организации на Общината на волжките българи поради ожесточени преследвания от страна на властите принудително прекъсват легалната си дей-

25 юни 1994 г. - Откриване на Втория джиен на представителите на волжко-българските организации в Казан.

1994 г. - Водачът на Казанската община на волжките българи Х. Г. Габдрахманов спечелва двугодишното съдебно дело за правото си официално да се нарича българин и получава паспорт със запис на своята националност „болгар“ (на руски "булгар"). Генералната прокуратура на Русия по молба на Тарстан отменя справедливото решение на съда, но Х. Г. Габд-

рахманов отказва да върне паспорта си със скъпия за него запис „болгар“.

1994 г. - Оренбургският издателски център на общината на волжките българи - редакцията на вестник „Булгар иле“- публикува първия и втория том на сборника от волжко-български летописи „Джагфар тарихъ“, след което „неизвестни лица“ напълно разрушават този център. Волжките българи са лишени от единствената възможност да печатат своите книги.

Юли 1995 г. - Среща на ръководителите на общините на дунавските и волжките българи от различни страни в Казахстан, в подножието на величествената планина Кан Тенгри - „Царят на Вселената-Тангра“. От тая планина хунорските предци на българите са тръгнали да завладяват Европа.

Декември 1995 г. - Властите на Република Татарстан забраняват първия след 1917 г. учебник по история на волжките българи - „Родинознание“ на Ф. Нурутдинов.

1995-1996 г. - Татарските националисти и татарските вестници и списания тормозят видния учен-българовед, академик на АН на Татарстан М. З. Закиев и Ф. Нурутдинов.

1997 г. - Свикан е Световният конгрес на волжките българи в Казан. Политическо убийство на Раил Шарипов - издател на летописите „Джагфар тарихъ“ в Оренбург.

1999 г. - Регистрация на „Българската община“ в гр. Казан

2000 г. - Върховният съд на Русия (РФ) отхвърля съдебния иск на „Българския национален конгрес“ в лицето на неговия председател Гусман Халилов за промяна на името „Татарстан“ с „България“.

2002 г. - През август се провежда Третият световен конгрес на Казанските татари (Казанските българи), на който има участници и от България, а на една от сесиите взима участие и президентът на Русия - Владимир Путин.

Спете спокойно, българи!

(Данните са от сп. „Един завет“, бр. 3/1998 г.)

Шеста глава

Извършеният от комунистите Геноцид и Холокост над българската нация (1944-1989 г.)

Данните за тази глава по разбираеми причини не са пълни и точни, тъй като все още архивите на БКП и бившата ДС не са отворени и разсекретени, въпреки че са минали над 60 години от кървавия преврат на 9 септември 1944 г. Независимо от това обаче съществуват множество други документи (държавни, съдебни, на МВР и прочие), както и свидетелства на останалите живи жертви на комунистическия терор и техни роднини. Всичко това дава възможност да се сглоби една обща картина за извършените от комунистите престъпления през посочения период. Тук трябва да отчитаме също така, че много документи са умишлено унищожени, а много не са надлежно проучени - например военните архиви и други по-периферни архиви и документи от Централния държавен архив (ЦДА).

Понеже за жертвите е писано доста, тук акцент ще сложим върху имената на палачите, техните сътрудници и помагачи и извършеното от тях.

Под диктовката на Москва на 26 август 1944 г. ЦК на БКП (БРП) издава окръжно №4, което призовава комунистите, Отечествения фронт (ОФ), народните маси (разбирай лумпените) заедно с армията „да се вдигнат на смела и решителна борба за незабавно скъсване съюза с хитлеристка Германия, за изгонване на войските ѝ от България, за общи действия с другите балкански народи срещу завоевателите, за демократична власт...”

По същество това е сигнал на комунистите за извършване на въоръжен преврат срещу законната власт в България, подкрепен от окупационната 200-хилядна съветска армия! На 8 сеп-

тември сутринта Червената съветска армия нахлува в България а на 9 септември 1944 г. правителството е свалено, налага се комунистическа диктатура (наричана „народна демокрация“) и започва поредната голяма касапница над българите!...

Комунистическите историци в България наричат този престъпен акт „Деветосептемврийско въстание“ и „начало на българската социалистическа революция“. Нека видим как протича това „светло начало“.

Новото правителство на Отечествения Фронт (ОФ) е оглавно от професионалния превратаджия Кимон Георгиев*. Веднага са свалени регентите Н.Ц.В. Кирил Княз Преславски и генерал-лейтенант Никола Михов. На тяхно място са поставени проф. Венелин Ганев, Цвятко Бобошевски и Тодор Павлов. Новото измежарско правителство под диктовката на Москва веднага обявява война на доскорошния си съюзник Германия и българската армия е пратена да гине за чужди интереси, вместо да укрепи българската власт в Беломорието и Македония. Изтеглянето на българските войски от двата района оставя незащитно българското население, подложено на зверства, грабеж и убийства от страна на гръцките андарты, сръбските и албанските ултранационалисти и комунисти. Единствено в Скопие един български батальон излиза срещу албанците и спасява града от погроми, но след това много от бойците на този батальон са разстреляни от генерал Темпо заради отказа им да воюват с германците и предложението им да се завземе Солун (81).

Комунистите изпращат на фронта срещу германците елита на армията - офицери, подофицери и войници, в по-голямата си част членове на патриотични организации. Те биват пратени на първа бойна линия, а партизани, доброволци и политкомисари стрелят зад тях. Така абсолютно безсмислено България дава 35 000 убити и хиляди инвалиди. Целенасочено по този начин е унищожена част от цвета на нацията, а страната окончателно загуби Беломорска Тракия, Македония и Западните покрайнини, освен това е заставена да изплаща огромни репарации (129).

* Кимо Георгиевски - Габриел*, масон 33 степен.

Непосредствено след преврата започват чистки, масови убийства на политически противници и чисто криминални престъпления, извършвани от комунистическите партизански банди; руската окупационна армия и касапите от НКВД, дошли специално за целта.

От Москва Сталин* давал указания „как трябва да се проведе революцията в България и че за да стане както трябва, е необходимо да се пусне повече кръв"... Палачите: Кимон Георгиев* - министър-председател; Антон Югов - министър на вътрешните работи и член на Политбюро на ЦК на БРК(к); Георги Петров - член на Политбюро на ЦК на БРК(к); Трайчо Костов; Никола Гаврилов; Петко Кунин; Минчо Нейчев; Георги Чанков; Владимир Димчев; Върбан Ангелов; Добри Терпешев; Георги Димитров; Васил Коларов; Цола Драгойчева; Александър Оббов; Адам Трънка*; Димитър Ганев; Вълчо Червенков; Титко Черноколев; Менахем Файонов*; генерал-лейтенант Добри Терпешев; д-р Любен Герасимов; д-р Иван Пашов; Стефан Тончев; д-р Михаил Геновски; Иван Харизанов; Георги Кулишев; Васил Юруков; генерал Мархолов; Здравко Митовски; Димитър Братанов; Иван Попов; Райко Дамянов; Георги Дамянов; Владимир Поптомов и други подписвали директивите и решенията на ОФ, ЦК на БРП(к); БЗНС, Народен съюз „Звено" и БРСДП (155). Тези и други ръководители и членове на репресивния апарат на тоталитарната комунистическа диктатура са провеждали геноцидната антибългарска политика, диктувана от Москва.

Започва невиждан кръвав терор, като без съд и присъда са избити десетки хиляди хора. На първо място според указанията на комунистите това са хора от интелигенцията и управляващите до 1944 г. - учители, кметове, полицаи, висши офицери, търговци, адвокати, съдии, по-богати българи, членове на патриотични организации (легионери, бранници и др.), свещеници и други. Непосредствените извършители на престъпленията са lumpени от комунистическите партизански банди, евреи - ционисти и комунисти от бойните групи на БРП(к) и РМС, пълномощници на руското НКВД, криминални елементи, освободени

от затворите, и хора от утайката на обществото, жадни за мъст и примитивен реваншизъм.

Ето какво пише в своите „Спомени“ за този период вдовстващата царица Йоана Савойска:

„... Започнаха веднага арестите. Бяха освободени от затворите политически затворници, но също и обикновени престъпници, които бяха рекрутирани в Народната милиция, заела мястото на полицията. Бяха задържани незабавно всички министри от правителствата, следвани едно след друго по време на войната, включително и тези, които бяха обявили война на Германия; всички журналисти от всички партии; много от офицерите, с изключение на членовете на Отечествения фронт. Полицията бе унищожена за кратко време, нападнати бяха магазините и складовете; започнаха нощните извеждания от къщите. Никой не знаеше дали на следващия ден щеше да бъде жив и в дома си, както е правилото на всяка „народна демокрация“.

За да подържат постоянна атмосфера на ужас, руснаците бяха разположили батареи от оръдия в парковете на столицата, които на различни интервали даваха халостни изстрели. В продължение на три дни не получих известие от Кирил и регентите, които бяха задържани под арест в същия Царски дворец, от където малко след това изчезнаха. Техните следи се губят чак до процеса пред Народния съд. Аз не успях да установя никакъв контакт с тях. Вероятно са били отведени в Русия, за да бъдат „обработени“ за това, което би трябвало да отговарят на народните съдии, които щяха - все едно - да ги осъдят на смърт.

„Кървавата баня“ се развиваше в грандиозни мащаби в цяла България. **Официалната цифра, съобщена от правителствените власти няколко години по-късно, бе 138 000 души за една страна от седем милиона жители. Но действителните цифри са по-високи.** След като затвориха границите, започна „масовата чистка...” (157).

В следващите 3-4 месеца след 9 септември 1944 г. са извършени най-големите престъпления от страна на комунистите. Във всички села и градове - училища, затвори и казарми били пре-

пълнени с арестувани хора, към които били отправени абсурдни обвинения от типа на: „отговорен за катастрофата“, „отявлен фашист“, „народен враг“, „капиталист“ и така нататък. След като били извършени тези масови арести, в продължение на много дни арестуваните били подложени на нечовешки мъчения, бой, душене, пускане на ток и други. След това дошла кодирана заповед от София, която гласяла: **„Докарайте арестуваните в София!“— Това била паролата на комунистите всички арестувани да бъдат избити и разстреляни без съд и присъда!**

В дневника на д-р Найдено Найденов (съратник на Иван Багрянов) има един доста показателен епизод, който описва точно как комунистическите лумпенизирани банди са се държали с хората по време на „революцията“ на 9 септември 1944 г.:

„... Из града се движат на групи младежи с шмайзери в ръка, надавайки дивашки викове. По „Пиротска“ срещнахме няколко такива групи. Баща ти поиска да се върнем веднага в къщи, но аз настоях и отворихме магазина, аз поставих на нашия триколюрното знаме... В това време откъм църквата „Св. Никола“ се зададе голяма група младежи, между които имаше и няколко цигани. Те надаваха някакви зверски викове и размахваха над главите си шмайзери и ножове. Като дойдоха пред нашия магазин, забелязали триколюра, спряха се и започнаха да се нахвърлят върху мен (майката на доктор Найденов) с ругатни. Някои извикаха: „Къде ви е червеното знаме? Веднага да свалите този буржоазен парцал!“

Не се уплаших! Напротив, много спокойно им отговорих, че това не е никакъв парцал, а националното знаме, символът на България. Казаното от мен ги озвери и те се нахвърлиха още по-стръвно. От групата се отдели един висок циганин, откачи знамето, начупи пръта му, разкъса плата на парчета и го захвърли на средата на улицата. Младежите нададоха тържествуващ вик и замачкаха с крака знамето.

- Какъв позор, сине! Циганин свали националния триколюр и се гаври с него!...

Когато зверовете се наситиха да мачкат народната светиня продължиха пътя си, надавайки истерични дивашки викове. Насред улицата остана знамето разкъсано, измачкано, осквернено. Взех парчетата, изгупах ги и ето - тука са!

Мама разви пакетчето, което държеше в ръцете си. Знамето бе нарязано на парчета и замърсено. С какво чувство на преклонение тя погали тези останки! И с гняв и възмущение каза:

- Престъпници! Дадоха импулс на най-долните, башибозушки инстинкти. Циганин да къса националната светиня!..." (103).

9-ти септември 1944 г. не минава и без някои курioзи, които ако не беше трагедията на българския народ - биха звучали комично:

В Бургас съветските войски правят десант и настървените гладни войници намират на гарата една цистерна с метилов алкохол. Собственикът ги предупреждава, че спиртът е за промишлени цели и е отровен, но бива разстрелян като „капиталист и саботьор“; в резултат 200 войници и офицери умират от отравяне с метиловия алкохол, а много ослепяват...

В Стара Загора комендантският патрул от НКВД залавя и разстрелва на място пияни руски войници, грабили и изнасилвали българи.

И в двата града по-късно комунистическата угодническа власт издига паметници на безславно загиналите по този начин съветски войници, където пише: „Тук са погребани съветски войници, геройски загинали в Отечествена война, в борба срещу фашизма и капитализма“. Тия паметници стоят и до днес!...

Избиванията в страната и столицата се извършвали по предварително изготвени от комунистите списъци (от местните организации), в които са посочени водачите на българския народ, представителите на властта и интелигенцията, както и членовете на патриотични и националистически организации.

В репресиите и избиванията се включват особено активно лица, като: Антон Югов - министър на вътрешните работи; Давид Елазар* - партизанин от бригада „Чавдар“; Тодор Живков - тогавашен служител в МВР; Лев Главинчев* - по-късно пол-

ковник в МВР (собственоръчно убил над 250 души!); Хенрих Коен* - следовател от ДС; Бачи Зеев* (Изидор Леви*) - агент на Берия* и ръководител на следствието към ДС; майор Аврам Михов* - офицер от ДС, бивш политкомисар от врачанския партизански отряд „Гаврил Генов“; Рако Аврамов* - партийен секретар на БРП (БКП) в Коларовград (Шумен); полковник Валери Таджер*; Исак Елизер Франсис*, Матю Кербел*, Жак Натан Примо* (по-късно член на ЦК на БКП); Давид Буко Коен* - служител в МВР (ДС); Ешуа Кемалов Декало*; Анжел Вагенщайн*; Георги Боков (баща на Филип Боков от БСП); Премянов-старши (баща на Красимир Премянов от БСП); Гео Зайков Пирински (баща на Георги Пирински* от БСП - понастоящем председател на Народното събрание); Панайот Каракачанов (баща на Красимир Каракачанов от фалшивото ВМРО); Давид Овадия* - партизанин-терорист; Раймонд Вагенщайн*; Изидор Соломонов*; Димитър Насимов Аврамов* (Давид Насим Авраам*) - инспектор и главен палач в РО-2; партизанинът Санто Биджерано* (баща на Лидия Шулева* от НДСВ - бивш министър и вицепремиер в правителството на Симеон Сакскобургготски-Кохари*, понастоящем депутат от парламентарната група на НДСВ и български наблюдател в Европейския парламент); Мирчо Спасов - по-късно генерал от МВР; майор Стефан Китов - началник на затвора в „Дома на слепите“ в София, началник на концлагера „Персин“, и редица други гадове (за по-пълнен списък на палачите виж - 23, 55, 114, 131, 160). Членове на еврейското ОФ били: полковник Валери Таджер* - председател, Изидор Соломонов*, Давид Елазар*, д-р Йосиф Аструков*, Давид Бенвенисти*, ст. н. с. Давид Коен и други. Всички гореизброени лица били членове на БРП (к), по-късно преименувана в БКП.

За това с какво са се занимавали горепосочените комунистически лумпени, палачи и садисти споменава един от сътрудниците на Лев Главинчев*:

„... В началото арестувахме само офицери, министри, бивши управници, търговци - изобщо богати хора. Министър на МВР беше Антон Югов, партизаните станаха началници, полит-

затворниците - също, а криминалните станахме обикновени „гвардейци". Главният щаб на „гвардията" бе хотел „Славянска беседа" - бивш щаб на германските войски. Аз бях пряко подчинен на Лев Главинчев*, един от най-жестоките убийци по онова време. Отделът, ръководен от него, беше от 29 души, които се разделяха на групи от двама или трима, като при акция за арестуване вземаха и войници от дадените за охрана на военното министерство. Освен със „Славянска беседа" „гвардията" разполагаше и с „Дома на слепите", затвора, ареста на Съдебната палата, сградата на „Московска" № 5, както и някои други сгради, една от които на улица „Княз Александър I" - по-късно тя стана банка.

Още на 9 септември към обяд докараха двама от регентите - принц Кирил и генерал Михов. Докараха ги с лека кола, а ги откараха към затвора с жандармерийски черен автобус с дълги седалки от стена до стена. Пак в „Славянска беседа" доведоха генерал Петър Цанков, началник на Школата за запасни офицери (ШЗО). Наши „гвардейци" го убиха с чук в главата и хвърлиха трупа му от петия етаж - уж се е самоубил. Бяха убити и други хора, имената не им помня, а и никой не ми ги е казвал. „Гвардейците" ходехме на различни адреси, арестувахме хора, ала имаше случаи, ако в къщата, дето извършвахме ареста, нямаше други и ако беше вечер, да убиваме арестуваните още там. **Убиването ставаше с чук или заколване с права лопата.**

Още на втория ден се отвратих от себе си. Като се върнехме в „Славянска беседа", където спяхме, пиехме ракия, вино, коняк и се напивахме; но страшните картини от убийствата, извършени от нас, не изчезваха. Не зная до тогава колко души съм убил - аз или общо нашата „ударна група", ръководена от Лев Главинчев*. Освен нашата имаше още десетина „ударни групи". Когато отивахме да арестуваме, правехме обиск и намерехме ли ценни неща - злато, диаманти, украшения, пари, пълнехме първо джобовете си; след това се правеше протокол за останалото, което не беше в нашите джобове. Арестуваният обикновено не протестираше. Но ако протестира, го убивахме. Имаше такъв

случай - човекът беше много богат, живееше на площад „Славейков“ и улица „Солунска“. От касата извадихме над 20 килограма злато, диаманти, златни часовници, пръстени, пари. Жена му започна да вика: „Грабители, разбойници!“ Главинчев* я застреля, а след като видя, че човекът мълчи, свалил глава на гърдите, написа протокол, в който отбеляза, че е намерил 10 милиона лева, а те бяха повече, и не вписа нищо друго, накара човека да го подпише и го застреля. После си напълнихме джобовете - кой колкото може да вземе. Главинчев* сложи останалото в едно куфарче, а пък 10-те милиона отброи и постави в пакет, който даде на Коце Испанеца да ги предаде в Дирекцията на милицията. След това заключихме апартамента и си излязохме. Едва късно вечерта са изнесли трупове.

Арестувахме хора навсякъде - в София, в Баня, в Бояна, в провинцията. Може би от всеки 10 души убивахме по 6 или 7. Някъде през ноември 1944 г. ни пратиха на фронта да арестуваме офицери...

После дойде 1946 г. Ние, милиционерите, започнахме да бием и избиваме представители на опозицията и през 1947 г., когато беше забранена със закон, опозицията беше всъщност унищожена изцяло. Всеки набеден, че е от опозицията го арестувахме и го пращаха на лагер или в затвора. Беше ми станало отвратително. Но как да пожалиш някого? Моите началници узнаеха ли, щяха ли да ме пощадят?...

Най-сетне всичко мина. Аз се уволних от милицията и станал началник на пласмента в един голям завод. Но нощем сънувах хората, които бях убил. Това са страшни кошмари..." (148).

Подобни са и спомените на Жеко Кашеров* - секретар на РК на БРП (к) от Свиленград, който разказва как след 9 септември 1944 г. са се взимали партийни решения за избиване на политически противници и „врагове на народа“ (Държавен архив - Хасково, ЧП - №318, л. 6, 7). В мемоарната книга на комуниста Теню Стоянов - „Шпионаж, преврати, процеси, убийства“ (ИК „Пеликан - Алфа“, София, 1993 г.) се споменава и за така наречената „екзекутивна група“, действала под ръководството на

Трайчо Костов. В нея влизали Мирчо Спасов, Тодор Живков д-р Владимир Бонев, Раденко Видински и други. По думите на Стоянов „непосредствено след 9 септември „екзекутивната група“ се разправяше безмилостно с всички контрареволуционни и антиотечественофронтовски сили... Ние узнавахме (в редакцията на вестник „Работническо дело“), че без каквото и да е разследване са били залавяни и незабавно екзекутирани познати или посочени видни царски реакционери, фашистки и немски, уличени като агенти...”

От изложените свидетелства става ясно, че това са били **комунистически терористични групи, които са избивали по свое усмотрение невинни хора, без съд и присъда!**

Споменатият по-горе Лев Главинчев* (македонски евреин) бил изключителен садист; според някои показания на политически затворници собственоръчно убил близо 250 души! Някои от тях удушавал с голи ръце за няколко минути. Жертвите му били предимно македонци, свързани с ВМРО. Една от жертвите на убиеца Главинчев* е Манчо Димитров - виден адвокат и съдия в апелативния съд в София. Димитров бил удушен още в камионетката на път за Дирекцията на милицията на „Лъвов мост“. Той имал лошия шанс да бъде съдия в един наказателен процес преди 1944 г., където Лев Главинчев* бил осъден за криминално деяние - убийството на една жена (23).

Полковник Лев Главинчев* се ползвал с голямо доверие от страна на комунистическото ръководство. Било му поверено да извърши екзекуцията на регентите - принц Кирил и генерал Михов. По-късно Главинчев ръководи групата, изровила гроба на цар Борис III в Рилския манастир, а през 1946 г. директорът на милицията Руси Христов и Димо Дичев (от ЦК на БРП) му нареждат да проведе акцията по избиването без съд и присъда на десетки дейци на ВМРО, преживели предишните чистки. Сред тях са Вл. Куртев, Ж. Настев, Стр. Развигоров, К. Дрангов и други.

Царица Йоана в своите „Спомени“ посочва, че комунистическият терор след 9 септември 1944 г. достигнал чудовишни измерения:

„... Арестите следваха ден и нощ: селяни от селата, държавни чиновници без вина, богати търговци, професори, офицери на служба или в оставка, журналисти, свещеници, представителите на всякакви идейни течения и така нататък. Някои плащаха значителни суми, за да получат свобода, но биваха залавяни отново след няколко дни и ликвидирани.

Заплахата, че можеш да излезеш от къщи и да не се върнеш за доста време (тоест да бъдеш арестуван на улицата) беше така разпространена и поради това, както загатнах, бе установила една любопитна привичка: хората носеха винаги със себе си чорапи и кърпи за смяна и не забравяха никога палтото. Много пъти, за да бъдат арестувани, беше достатъчен някакъв израз на лицето, ненавременен смях, признак на радост, които минаваха лесно за антикомунистически изяви. Дори униформата на „стария режим“ можеше да послужи като мотив за осъждане на смърт. Бяха разстреляни много регулировчици, виновни единствено, че са носели униформата на Софийското кметство. Храбрият командир на столичните пожарникари Захарчук се самоуби, когато разбра за предстоящия му арест..." (157).

Ето и някои от по-главните действащи лица в управлението на страната тогава:

1. Кимон Георгиев* („Звено“) - министър-председател;
2. Добри Терпешев (БРП) - министър без портфейл;
3. Антон Югов (БРП) - министър на вътрешните работи;
4. д-р Минчо Нейчев (БРП) - министър на правосъдието;
5. полковник Дамян Велчев - министър на войната;
6. Димо Казасов* („независим“) - министър на пропагандата;
7. Никола Петков (БЗНС) - министър без портфейл;
8. проф. Петко Стайнов („Звено“) - министър на външните работи;
9. проф. Станчо Чолаков („Звено“) - министър на народното просвещение;
10. проф. Петко Стоянов („независим“) - министър на финансите;

11. Димитър Нейков (СДП) - министър на търговията, промишлеността и труда;

12. Асен Павлов (БЗНС) - министър на земеделието и държавните имоти;

13. Борис Бумбаров (БЗНС) - министър на обществените сгради, пътищата и благоустройството;

14. Ангел Держански (БЗНС) - министър на железниците, пощите и телеграфите;

15. Григор Чешмеджиев (СДП) - министър на социалната политика.

Това престъпно и незаконно правителство на ОФ с указ №13 разпуска XXV-тото Обикновено народно събрание, освобождава регентите и подготвя Геноцида, извършен над българския народ, като приема редица антиконституционни наредби - закони и актове в режим на комунистическа военна диктатура (155).

По време на арестите много български патриоти и военни от висшите чинове предпочитат да се самоубият, отколкото да попаднат в ръцете на комунистическите изверги и сатанинските изчадия от НКВД. Сред тях са: поручик Петър Добрев Петров от Шуменския гарнизон; офицер от запаса полковник Славейко Василев - министър от кабинета на Иван Багрянов; генерал Кочо Стоянов - командир на 5-а армия, и съпругата му; полковник Сава Куцаров - директор на полицията; Паскалев - началник на Софийското полицейско училище; капитан Радев от Военното комендантство и други.

Други са убити по най-зверски и подъл начин без съд и присъда:

- На 10.09.1944 г. в село Долни Лозен, Софийско, войнишки комунистически комитет сваля от пилона националния трикоълор и издига червено знаме. Батарейният командир поручик Георги Дървингов заповядва да се свалят комунистическия флаг и издигне отново трибагреникът. Разстрелян е на място.

- На 12.09.1944 г. командирът на 4-та армия генерал-лейтенант Атанас Стефанов, пътувайки се от София за Плевен, подло е убит от комунистката-партизанка Митка Гръбчева. По-късно

нейната дъщеря Иванка Гръбчева като режисьор прави филма "Черните ангели", в който са пресъздадени епизоди от дейността на терористичните комунистически бойни групи в София и „великите подвизи“ на майка ѝ.

- Много жертви дава Съюзът на българските национални легиони (СБНЛ), който по това време наброява близо 300 000 членове. Христо Недев - водач на легиона във Варна, пребит от бой, е завлечен в Морската градина и обесен на едно дърво. Иван Йотов - водач на легиона в Пазарджик, и Стамен Лазов - водач на легиона в Пловдив, са извлечени от домовете им през нощта и са убити. Генчо Генев - водач на легиона в Габрово, е убит и заровен някъде в местността Узана. Марко Димитров - водач на легиона в град Бяла Слатина, и още 30 легионери са арестувани, изведени извън града и разстреляни. В местността Деволя край Веслец около 100 легионери, събрани от околните села, са избити най-жестоко, като са им отрязани главите и насечени с брадви телата. В местността Бутово край Враца са избити около 100 легионери. Арестуваните водачи на легиона в град Вин - йеромонах Паладий и Валентин Шутилов, заедно с много техни другари легионери са простреляни като мишени пред погледите на другите, очакващи смъртта си. На йеромонах Паладий най-напред му извадили очите, след което го убили. Местността Бутово е гробницата на легионерите. Там са били отрязвани легионерите от околните селища и масово избивани, един от най-ярките примери за комунистическите зверства е избиването на 200 ученици легионери в мазето на училището в град Оряхово (129).

- В село Козаревец (Горнооряховско) в гората Мешето след 5.09.1944 г. всяка вечер в продължение на близо месец разстелват и избиват с колове и мотики десетки хора. Отначало ги огребвали полуживи и местните хора чували как стенат в позаритите гробове. После започнали да ги палят (Холокост), за да заличават следите. Избитите са от Велико Търново, Горна Оряховица, Долна Оряховица и околните села. „Безследно изчезнали“ 274 души, предимно интелектуалци - учители, адво-

кати, лекари, търговци, свещеници, банкови и кооперативни дейатели и богати селяни. При ексхумацията на масовия гроб след 1989 г. се установява, че някои са простреляни в главата (по образец на екзекуция на НКВД), на други са отрязвани главите и камион е прегазвал трупите (9).

- На 08.09.1944 г. е убит генерал-лейтенант Никола Христов - командир на 3-та армия; на 10.09.1944 г. е убит генерал-майор Асен Карев, командир на 12-та пехотна дивизия; на 14.09.1944 г. е убит генерал-майор Антон Ганев, командир на трудови войски; на 01.09.1944 г. е убит офицерът от запаса генерал-майор Кючуков, бивш командир на 7-ма Рилска дивизия; на 27.09.1944 г. е убит офицерът от запаса генерал-майор Георги Тенковски, бивш командир на конницата.

- На 23.09.1944 г. безследно изчезва (убит без съд и присъда) архимандрит Иреней (1910 - 1944 г.), доктор по философия от Римския университет, протосингел на Софийската митрополия, председател на Духовния съд. По същия начин в различни части на България по заповед на комунистите-талмудисти (антихристи и атеисти) са убити над 150 български свещеници с различни санове.

На 25 септември 1944 г. вестник „Работническо дело“ (орган на комунистическата партия - БРП), в уводна статия, озаглавена „Отмъщение“, отправя следния призив към комунистите и членовете на **ОФ**: **„Стреляйте верно, забивайте ножа по-дълбоко! Дръжте здраво пушките в ръцете си! Крачете смело срещу врага! Унищожавайте го безпощадно! Той не заслужава никаква милост - дори и оная към едно пребито куче!“**...

Така бе благословен, поощрен и инспириран жестокият терор, залял с кръв България след окупацията на съветската армия и въоръжения преврат на комунистите.

Различни източници посочват, че в периода 1944-1945 г. комунистите избиват без съд и присъда между 25 000-35 000 души, които са цветът на нацията. Съюз „Истина“ разполага с документи и свидетелства за около 25 000 избити след 9 септември 1944 г. и около 250 000 репресирани в лагери и затвори,

където има данни за убити още над 1000 души, и то по най-зверски начин. Между 1946 и 1985 г. 339 души са убити в района на границите на НРБ при опит да напуснат нелегално страната. Тези числа обаче според мен са силно занижени (може да се каже, че много документи липсват и са унищожени!). В своите „Спомени“ царица Йоана твърди, че официалната статистика посочва 138 000 избити българи след 9 септември 1944 г. Някои дори говорят за 300 000 убити, но явно в това число се посочват и репресираните. Всъщност последното твърдение не е лишено от логика, тъй като преминалите през комунистическите концлагери и затвори (86 концлагера и 29 затвора!) бяха смачкани от физическия и психически терор. Над тях беше извършен духовен Геноцид и повечето бяха унищожени като личности и доведени до пълна деградация и унижение!... Много от тези хора не доживяха спокойно края на дните си и умряха преждевременно от болести, глад, безработица, влошено здравословно състояние и мизерия (23, 160).

На 30 септември 1944 г. правителството на ОФ приема „Наредба-закон за съдене от народен съд виновниците за въвлечане на България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея“. Съгласно този „закон“ виновниците се наказват с временен или доживотен строг тъмничен затвор или със смърт и глоба до 5 000 000 лева. Много интересен е чл. 4 на този псевдозакон, където пише:

„...Смъртта на лице, извършило деяние по този закон, настъпила преди или след възбуждане на обвинението срещу него, не пречи да се започне или привърши преследването и да се издаде присъда съгласно „предшествуващата алинея...“ („Държавен вестник“, № 219, 06.10.1944 г.) (155).

Горното е лесно обяснимо като се има предвид печалния факт, че много от осъдените са убити предварително и в протоколите пишело „отсъстващ по време на делото“... Целта обаче била допълнително да се ударят близките на осъдените и да се конфискува имуществото им (движимо и недвижимо) в полза на държавата (т.е. в полза на комунистите).

С учредяването на „народния съд“ се създават 68 съдебни състава в цялата страна – 4 върховни и 64 областни. С тези фарсови процеси в стил „ала Вишински“ комунистическата власт на ОФ цели да узакони предварително извършените убийства и грабежи на имущество.

В периода декември 1944 – април 1945 г. „народният съд“ образува 135 процеса (13 в София, а останалите в провинцията). От произнесените 11 122 присъди (толкова са осъдените), 2730 са смъртни, 1305 – на доживотен затвор, 1782 – на строг тъмничен затвор от 10 до 20 години и т.н. Най-тежкото наказание получават бившите регенти, дворцовите съветници, министрите от кабинетите на Богдан Филов, Добри Божилов и Иван Багрянов, много от депутатите на XXV ОНС и други видни представители на управляващите среди в България до 9 септември 1944 г.

Редица документи, още преди процесите да се проведат, доказват, че присъдите за главните подсъдими са предreshени от комунистите и под диктовката на Москва!

Някои от арестуваните, като бившите регенти княз Кирил, проф. Богдан Филов, ген. Никола Михов, бившият министър-председател Добри Божилов и министърът на вътрешните работи Петър Габровски, преди процесите са отведени тайно в Москва, където са разпитвани от специалисти на НКВД и обработвани психологически.

Много съвременни историци и политолози отчитат факта, че **никоя друга страна от участвувалите във Втората световна война не е ликвидирала по такъв драстичен начин всички ръководители от старата власт. За сравнение, от Нюрнбергския процес в Германия на смърт са осъдени само 11 души!**

В случая с България, която не е била активна страна по време на войната, масонът Кимон Георгиев* заявява цинично следното: „**България е виновна, че не е воювала с никого!**“ (157). Въз основа на тази логика имуществата на гражданите бяха конфискувани, религиозното обучение бе премахнато, духовенството принудено да съдейства на правителството на ОФ; класата на дребната и средна буржоазия, градска и селска – подложена на

безмилостно изстребване! Всъщност „другарят“ Кимон Георгиев* е прав по отношение на мотива защо е наказана и ударена по такъв жесток начин България; защото нейните ръководители не се подчиниха на юдео-масонската схема на „поръчителите“ на войната, които извлякоха най-голяма печалба от нея, предизвиквайки разрушения и погроми на цели държави и континенти и избивайки над 50 милиона души! България трябваше да бъде наказана и за това, че спаси 50 000 евреи от депортация в Германия да работят и с това обърка планове на ционистите, но това е друга тема. Точно тези обаче 50 000 евреи (повечето комунисти, ционисти, талмудисти и бандити-гешефтери) запаха България, ограбиха и избиха цвета на българската нация - 138 000 души!....

Съдилищата на т.нар. „народен съд“ бяха съставени от юрист-комунист, обществен обвинител, съдебни заседатели от народни елементи (разбирай лумпени), избрани сред работници, разни чиновничета и изпаднали адвокати от провинцията, записали се набързо в партията (БРП или ОФ). В съдебната зала съгласно класическата формула присъстват постоянно платени клакьори - мъже и жени, викащи периодически и „спонтанно“ едно единствено искане за присъда: „Смърт“! Някои от жените, специално докарани от селата, са облечени с чисто нови дрехи в черно и се представят, че са един вид вдовици в траур на „избитите им семейства“ от „виновниците за катастрофата“ - пълен фарс и лош третокласен „провинциален театър“, запомнящ се с фалшивия патос на актьорите и марионетките (157).

Нека видим кои бяха „народните съдии“:

1. Богдан Саздов Шулев - председател (роднина на бившия вицепремиер от НДСВ Лидия Шулева (Биджерано)*);
2. Стефан Манов - член на съда, заместник-председател;
3. Вяра Начева - член на съда;
4. Тодор Милев Божилов - член на съда;
5. Давид Николов* - съдия от Апелативния съд;
6. Йордан Шумков - военен съдия;
7. Рада Тодорова - член на съда;

8. Васил Хр. Гърбов - член на съда;
9. Райна Тодорова Петкова - член на съда;
10. Димитър М. Тошев - член на съда;
11. Крум М. Михайлов - член на съда;
12. Мишо Димитров Мишев - член на съда;
13. Сергей Златанов - член на съда;
14. Георги Петров - главен обвинител;
15. Никола Гавраилов - обществен обвинител;
16. Атанас Армянов - обществен обвинител; (забележка: това е съставът на „народния съд“, съдил регентите, министрите и царските съветници) (103).

Първи състав на „народния съд“:

17. Манчо Рахамимов Мошев* (1902 - 1986 г.) - обществен обвинител в 7-ми състав на „народния съд“;
18. Исак Елизар Франсез* - съдия;
19. Пепо Менахем Коен* - съдия (баща на Леа Коен* - бивша посланичка в Швейцария, от СДС, член на „Билдербергите“);
20. Еми Барух* - съдия;
21. Йосиф Кутев* - съдия;
22. Исак Данон* - съдия;
23. проф. д-р Насим Юда Меворах* - съдия;
24. д-р Израел Моше Калми* (1885 - 1968 г.) - съдия;
25. д-р Самуил Борисов Шейнин* - съдия;
26. д-р Израел Бохор Леви* - съдия;
27. д-р Шаул Хаим Романо* - съдия;
28. д-р Йосиф Максимов Фаденхехт* - съдия (роднина на артиста Йосиф Сърчаджиев*, активист на СДС и ДСБ, бивш член на НСРТ);
29. д-р Елизар Якоб Вентура* - съдия;
30. д-р Марчел Калев* - член на съда;
31. д-р Яко Исак Арис* - член на съда;
32. д-р Александър Клайн* - член на съда (роднина на Едуард Клайн*, депутат от СДС);
33. д-р Нисим Рахамим Леви* - член на съда;
34. Йосиф Яшаров* (1894 - 1971 г.) - адвокат в „народния

съд" (член на масонските еврейски ложи „Бнай Брит", „Общите ционисти") и други (55).

35. Светослав Гираджиев (председател на 2-ри състав на "народния съд");

36. Владимир Димчев (прокурор на 2-ри състав);

37. Борис Лозанов (председател на 3-ти състав);

38. Димитър Вапцаров (прокурор на 3-ти състав); и други.

Почти всички членове, съдии и обвинители в „народния съд" са комунисти. Тъй нареченият народен съд в България не е само антиконституционен (в нарушение на членове 8, 67, 73, 75, 155, 157 и 158 от Търновската конституция; той е и прецедент, съперническ само с френския масонски конвент по броя на издадените смъртни присъди - 2730, и общо осъдени 11 122 души! **„Народният съд" издава също така смъртни присъди над предварително избити неколкостотин души, което е уникално в историята на правораздаването!** С конфискацията на имуществото на осъдените и избитите, този „съд" обезнаследява неоспоримо не виновни хора - техните наследници. „Народните съдии", назначавани от ОФ-комитетите и провеждащи класово-партийно съдопроизводство, сами създават „класата на фашистите" в България - хора лишени от имот, право на работа, право на образование и квалификация, право на пенсия, право на пътуване в чужбина и така нататък. За „фашисти" са обявени всички, които не симпатизират и не поддържат ужасния и тираничен комунистически режим и тоталитарната диктатура, която властва от 1944 до 1989 г. (103).

Някои от осъдените от „народния съд" по нареждане на главния обществен обвинител Георги Петров са съдени допълнително и от „народните обвинители" на местните съдилища, които се явяват по-нисша инстанция. От древността до днес няма такъв юридически казус - по-нисш съд да съди хора, осъдени вече веднъж от по-висша инстанция! И още една юридическа неграмотност: когато са осъдени народните представители, те са били с депутатски имунитет (абсолютен прецедент!).

На 2 февруари 1945 г. след полунощ към Централните софийски гробища потеглят пет камиона с 91 осъдени на смърт от Първи и Втори състав на тъй наречения „народен съд“ - регенти, царски съветници, министри и народни представители. Те са вкарани в ями, изровени от въздушните бомбардировки над София, и разстреляни от четири страни с картечници (160). Според друга версия осъдените са убивани на групи или един по един, като след всяка група лекар от самите осъдени (проф. д-р Станишев) е трябвало да ги проверява дали е настъпила смъртта. Последен е разстрелян лекарят (157). Според някои източници ръководители на тази зловеща екзекуция са двама евреи от ДС - полковник Лев Главинчев* и палачът следовател Бачи Зеев* (Изидор Леви*) - специални агент на Лаврентий Берия* от болшевишкото НКВД!... (14, 131, 160).

Мястото на екзекуцията е известно на столичани и на тъй наречените „демократи“ след 1989 г., но досега никой не е инициирал да се извърши ексхумация с експертиза от вещи лица, за да се уточни как е извършено престъплението и убитите да бъдат погребани както следва. Причините да не се извърши това, както и защо още не е отхвърлен със закон „народният съд“ и все още комунизмът не е осъден официално - ще разберете в следващата глава.

В редица периодични издания (в. „Про & АНТИ“, в. „Прелом“, в. „Демокрация“, в. „Легионер“, в. „Истина“, сп. „Борба“, сп. „Един завет“, сп. „Авитохол“, в. „Български глас“ и други) както и в много книги, издадени след 1989 г., излязоха редица данни и документи, както и свидетелства за стотици и хиляди достойни българи, избити без съд и присъда след 9 септември 1944 г. Публикувани бяха материали и за осъдените от „народния съд“ и хилядите репресирани в концлагери и затвори, за техните мъки и страдания. Част от тези материали са използвани и в настоящето издание с акцент върху убийците и палачите на българския народ. На „Черната стена“ до параклиса на НДК стоят над 8000 имена на избити от комунистите българи от всички краища на страната; това обаче е само една малка част от жер-

твите на „червения терор“, направляван от Москва и не по-малко поощряван от Запада (главно Англия и САЩ) - нещо, което не трябва да се забравя!...

На 20 декември 1944 г. престъпното правителство на Отечествения фронт (ОФ) приема два закона, с които се поставя началото на широкомащабни репресии спрямо населението и изпращането на българите в концлагери. Двата „закона“ са: „Наредба-закон за трудововъзпитателните общежития“ и „Наредба-закон за трудововъзпитателните общежития за политически опасни лица“. С това се слага началото на комунистическите концлагери в България - 86 на брой, наричани цинично „Трудово-възпитателни общежития“ (ТВО). Най-зловещите концлагери са: Куциан, Ножарево, Бобов дол, Скравена, Зеленодол, Росица, Белене (остров Персин), Слънчев бряг (до Ловеч), село Борил (сега Вайкал), Макаренко, Кофалджа, Босна, Богданов дол, Гонда вода, Заград, Николаево, Янко Забуново, Биримирци, Александрово, Карьерата, Красно градище, Подлее, Чернево, Дебелт, Тръстина...

На 26 януари 1945 г. е приета „Наредба-закон за защита на народната власт“, а преди това на 15 януари 1945 г. регентите проф. Венелин Ганев, Цвятко Бобошевски и проф. Тодор Д. Павлов по предложение на министъра на вътрешните работи Антон Югов приемат Указ №8 на МВР за създаване и работа на ТВО. Една от особеностите е, че в комунистическите концлагери са изпращани хора предимно без съд и присъда. В допълнение на това са функционирали с максималния си капацитет и 29 затвора. През тези концлагери и затвори в периода 1944-1989 г. са преминали и са били репресирани близо 300 000 души. Това са предимно роднини на осъдени от „народния съд“, дисидент-интелектуалци, хора, свързани с бившата власт, царски офицери, членове на патриотични организации, бивши народни представители, министри, хора, несимпатизиращи на ОФ-властта и комунизма, и случайни граждани (например разказващи политически вицове).

Целта на комунистическите концлагери в България не е била „превъзпитание“ (ТВО), както са ги афиширали в обществото

тогава, а активен терор срещу инакомислещите. Те са били изградени по съветски образец, подобно на тези в Сибир.

В началото на 1945 г. по указания на Георги Димитров и Трайчо Костов се изпращат български групи за обучение в НКВД в Москва. През юли 1945 г. по настояване на Георги Димитров от Москва за София заминават трима полковници: Стружников, Глубенко и Зеленски в качеството си на съветници при министъра на вътрешните работи Антон Югов. При отпътуването им лично Георги Димитров се среща с тях, „за да ги инструктира" (38).

По-късно в репресивния апарат се включват и други съветски специалисти, предаващи на българските комунисти своя опит в терора и убийствата по същия начин както обучаваха през 30-те години немските специалисти от „Гестапо" и „СС" - факт, който и до сега се крие от историците! Сред специалните агенти на Лаврентий Берия Гогоберидзе* и Сталин* в България могат да се посочат имената на: генерал Атанас Атанасов (бивш служител от съветското армейско контраразузнаване), генерал А. Филатов, генерал Сергей Бирюзов, Бачи Зеев (Изидор Леви*) - началник служба в Първи отдел на ДС, генерал Черипанов - от съюзническата контролна комисия, генерал Чернов* (Черни или Шварц), полковник Иван Крекманов (бивш служител на НКВД), генерал В. Емелянов (главен съветник към МВР и МНО) и полковник Л. Мишчербековски (съветник към българската главна следствена служба). В разпореждане на тези палачи специалисти били още неколкостотин помощници и съветници от НКВД и „Смерш", които действали по места!...

Тези професионални инквизитори заедно с българските комунисти изграждат концлагерите и ги напълват с хора.

Преди да бъдат изпратени в лагерите и затворите, жертвите били изтезавани по нечовешки начин със седмици в подземията на държавна сигурност (ДС). Сред следователите и биячите-палачи имало и много евреи.

Ето какво пише във връзка с това концлагеристът д-р Найденов, съратник на министър Иван Багрянов:

„... Още на втората вечер ме подложиха на жесток побой,

Националният предател Георги Димитров (вдясно) подписва продажен договор с касапина от Югославия Йосиф Броз Тито*, Евксиноград, 1947 г.

Националните предатели и палачи на българския народ Георги Димитров, масонът Васил Коларов и Трайчо Костов на митинг в София, 1948 г.

принуждавах ме да говоря за вражеската си дейност. Въпреки побоя аз твърдах, че нямам никаква вражеска дейност. Цяла седмица наред, всяка вечер изтезанието продължаваше. Една вечер инспекторът Бенбасат* (евреин), биейки ме, викаше:

- Кажи какви саботажни си вършил и как ги прикриваше с лъжливи документи!...

Една вечер евреинът инспектор ми нанесе жесток побой. Удари ме с едно дърво по главата. Усетих, че ми става лошо... Когато отворих очи и се огледах, лежах на легло в една стая...

В продължение на десетина дни, след довеждането на Младенов в килията, не бях извеждан на разпит. Но една вечер вратата се отвори и аз се отзовах при инспектора, чиято физиономия издаваше еврейския му произход. По-късно разбрах, че се казва майор Тершанов*. Още с влизането си при него, той се нахвърли върху ми с юмруци и ритници... Така продължиха въпросите до сутринта. От време на време инспекторът ставаше, удряше ми няколко плесници или юмруци, мушкаше ме в корема с ръка и пак сядаше на стола си. След три поредни вечери разпит, и като не постигна резултат, евреинът ме наказва да стоя на един крак 24 часа. При мен стоеше милиционер и щом се опитвах да стъпя на двете си ходила, той ме шибаше с тънка пръчка по краката, голи до глезените.

На следната вечер бях отново на разпит, който приключи пак със същия резултат и с наказание - „три денонощия на един крак“. С падане, с бой, изтърпях и Това наказание.

Пак разпит и пак наказание: три дена без храна, подпрян на стената само на палците на краката и на показалците на ръката, непозволяване да спя през деня и какво ли още не. Разбира се, винаги отговарях: „Нямам какво да кажа“ или „Нямам вражеска дейност!“ Тия „занимания“ продължиха около 20 дни.

Една вечер обаче бях подложен на жесток побой. Съблякоха ме гол, накараха ме да легна на пода по корем и инспекторът майор Тершанов* и едно съвсем младо момче почнаха да ме налагат с пръчки по задника, гърба и краката, докато ми прилоша и загубих съзнание. Когато се събудих, бях в килията. Цялото

тяло ме болеше, не можех да се помръдна. Главата ме болеше така, че не можех да гледам от болка. Дрехите ми бяха изцапани с кръв. Тези „занимания“ продължиха през 2 - 3 вечери и траяха почти цял месец, докато отпаднах толкова, че няха сили да се изправя на крака.

Една вечер, не ходеш, а почти влачен от двама милиционери, бях представен на майор Тершанов*, който с мазна подигравателна усмивка ме запита:

- Ти като че ли не си добре? То е вероятно от много лежане. Нищо, ще ти мине като на куче... Тая вечер ще кажеш всичко, иначе ще те изпратя при вашия свети Петър. Говори за вражеската си дейност!... Тук ще мреш, куче недно. Докато не кажеш какво гласите, няма да те оставя. На парчета ще те направя, косъм по косъм ще те скубя, зъбите ще ти избия, но всичко ще кажеш! Казвай, говедо (гой)!..." (103).

Вследствие на тези жестоки инквизиции и на други, на които е подложен в концлагера в „Белене“ през 1953 г. д-р Найденов получава гангрена на стъпалата на двата крака и те са ампутирани до глезените. По-късно той заболява от левкемия и умира преждевременно през 1965 г. на 63 години. Неговите спомени, записани в публикувания от дъщеря му дневник „Спомени с Иван Багрянов“ (103), са важен изобличителен документ за комунистическите концлагери и садистите евреи от ДС!... За тях пише и о.з. генерал Марко Иванов във връзка с комунистическата истерия по повод Военния съюз 1945-1946 г. и съдебния процес срещу Никола Петков и опозицията:

„... Една вечер на разпит при Бачи Зеев* (истинското му име е Изидор Леви* - следовател от ДС) заварих коменданта на столичната милиция Веселин Георгиев и един генерал, по-късно разбрах, че бил от Вътрешното министерство, генерал Цанков. Те започнаха с груб разпит и като не получаваха исканите отговори, започнаха да ме бият на кого както му падне, безжалостно, да ме ритат и псуват. Бивах повален от ударите им и подмятан между бюрата, канапето и столовете с истински садизъм, до положение едвам да си поемам дъх...

Началник на отдела РО беше новопроизведеният комунистически генерал Петър Вранчев, а за началник на това отделение беше един човек с майорски дрехи - Кирил Косев; следовател Краю Владов; един от инспекторите и същевременно главен бияч беше новопокръстеният евреин Димитър Нисимов Аврамов (Давид Насим Авраам*) - типичен садист, който биеше най-жестоко и усърдно, с ехидна усмивка на лицето...

Закараха ме на разпит при следователите. Там е тарторът - биячът садист Димитър Нисимов Аврамов*. Увисват ме на лост между два стола, така че ходилата на краката ми да стърчат нагоре и той с едно оплетено въже бие по стъпалата с все сила. Ударите следват един след друг, с все сила, жестоко, с уста превързана до задушаване, за да не се чуват писъците и стенанията на жертвите им. Над главата ми се хили ехидната усмивка на садиста Димитър Нисимов Аврамов (Давид Насим Авраам*), зет на Гео Милев, жесток и коварен тип..." (160).

Това са само част от гаврите и нечовешките изтезания, на които са подложени няколко поколения българи в концлагери, затвори, ТВО и други. Роднините на репресираните и осъдените също са подложени на Геноцид. Те са изселвани в провинцията, отнема им се жителството и биват изгонвани от работа.

Преминалите през затворите и лагерите над 300 000 души, след изтърпяване на наказанието им е забранено да упражняват професията си. На тях по негласна разпоредба им е разрешено да полагат само тежък физически труд.

Според официалната статистика в лагерите са умрели само 150 души. Това, разбира се, въобще не е вярно; действителните данни варират между 500 и няколко хиляди души, без да се броят осакатените и умрелите от болести в лагерите или наскоро след освобождаването им.

Според свидетелствата на д-р Найденов и други лагеристи от Белене само на остров Магарец са погребани неколкокостотин лагеристи и лагеристки, но лагерите са били 86. А убитите в затворите, а умрелите от побоищата и така нататък, и така нататък...

Вероятно истинският брой на убитите в лагерите и затворите ще бъде изяснен след пълното разсекретяване на архивите на ДС, МВР и военните архиви и събиране и анализиране на цялата информация от неправителствени организации и свидетелствата на оцелелите репресирани и техни близки. При всички случаи обаче броят им е огромен, става въпрос за хиляди убити, извън споменатите 138 хиляди избити непосредствено след 9 септември 1944 г. Тези жертви обхващат периода 1944-1989 г., когато тоталитарният комунистически режим беше на власт.

Убийствата в концлагерите (ТВО) и затворите са се извършвали по най-дивашки и садистичен начин; при това целенасочено, систематично и с „научен подход“, с цел тотален физически и психически терор над задържаните. Освен обикновените разстрели се прилагали също: бой с дрянова тояга, обкована с гвоздеи (няколко удара били достатъчни за да бъде убит човек!); убиване с чук по главата (така е убит Никола Петков); удушаване (така е убит Кръстьо Пастухов); насичане с брадва, удавяне, убиване от медицински персонал с инжекция, поливане със студена вода зимно време до замръзване, невъобразими условия на карцер, мъчения с насъскани озверели кучета; убиване чрез удар с тояга в слънчевия възел и други подобни методи!

Според свидетелствата на лагериста Божидар Петров само по време на неговия престой (1961-1962 г.) в концлагера „Слънчев бряг“ (Ловеч) са били убити неколкостотин души, а общата бройка убити в този концлагер надхвърля 1000!

Има много данни и за убитите в другите концлагери. Някои от лагеристите, особено жени и такива с по-чувствителна психика, просто полудявали, а други се самоубивали. Според редица свидетелства в женските колонии, жените били редовно изнасилвани и измъчвани от милиционерите и охраната на лагерите (23).

Всички тези ужасни престъпления на комунистите са описани в детайли в книгите на Найден Найденов (103), Колю Кондов (76), Диньо Шарланов (160), Константин Бакалов (9), сборника „Българския Гулаг. Свидетели“ (23) и редица документал-

ни публикации и разкази на свидетели в периодичния печат след 1989 г. От тези свидетелства става ясно, че много от милиционерите и бригадирите биячи в лагерите били цигани и специално подбрани криминални престъпници, които били много усърдни и старателни пред началството. Понякога граничарите на Беле-не и съседните острови отвличали лагеристи до граничната по-лоса и там ги разстрелвали, за да получат 15 дена домашен от-пуск. В други случаи милиционерите убивали просто за удовол-ствие или по „нареждане от горе“. Най-много убийства и изде-вателства ставали след посещение в лагерите на някой голям началник от МВР или БКП, които идвали уж да инспектират за „извращения“, а всъщност информирали партийните вождове от ЦК на БКП как функционира „машината за унищожение на народните врагове“.

Пряко свързани с дейността на концлагерите са Антон Югов, Вълко Червенков, д-р Минчо Нейчев, Тодор Живков и съветниците му акад. Яраслав Радев и ген. Мирчо Спасов, а също и Борис Велчев - шеф на комисията на ЦК на БКП за лагерите (роднина на бившия министър на финансите Милен Велчев* в коалиционното правителство НДСВ-ДПС, с министър-предсе-дател Симеон Саскобургготски-Кохари* и кандидат за кмет на София през 2005 г.). Отговорност носят също Георги Димитров, масонът Васил Коларов*, Трайчо Костов и целият състав на ЦК на БКП, както и стотиците комунистически прокурори, следо-ватели, руски „съветници“, служители и сътрудници на ДС и МВР, милиционери, партийни секретари, активисти на ОФ и членове на еврейски организации и масонски ложи.

Ето още имена на палачи и убийци:

*Според думите на личния секретар на цар Борис III - Станислав Балан, Васил Коларов бил член на масонската ложа „Велика ложа България“. В същата ложа членували той и баща му академик Александър Тодоров-Балан, който бил главен майстор - шеф на ложата. Именно той отменя чрез Васил Коларов смърт-ната присъда на сина си, произнесена от „народния съд“. След година и половина (при доживотна присъда!) Балан-младши е освободен от затвора от Георги Димит-ров (**Петър Япов**. „Трайчо Костов и Никола Гешев: съдебните процеси през 1942 и 1949г.“, издателство „Изток - Запад“, София, 2003г.)

1. Майор Стефан Китов - началник на затвора в „Дома на слепите“ в София; началник на концлагера „Персин“ (Белене);
2. Капитан Остап Гершанов* - комендант на концлагера „Джерман“; началник на лагера „Богданов дол“; действал е и в концлагера „Куциян“; абсолютен убиец-садист;
3. Нешев - началник на концлагера „Джерман“;
4. Петър Петрински - наричан „страшилището за реакция-та“ и „българският А. Вишински“; прокурор, зареден с „револю-ционна ярост“;
5. Руси Христозов - директор на милицията и директор на ДС (1947 г.); зам.-министър на МВР (1948 г.); отговорник за кон-цлагерите;
6. Дочо Колев - „отговорен другар“ от БКП, отговарял за концлагера „Белене“;
7. капитан Кондов - комендант на концлагера „Биримирци“;
8. Георги Атанасов - началник на ТВО „Ножарово“ (до село Богданово);
9. майор Страхинов - шеф на концлагера „Богданов дол“;
10. Борис Митов - служител на ДС в концлагера „Персин“ (Белене);
11. ген. Бурачев - зам.-министър на МВР;
12. Стефан Богданов - началник на отделение „Б“ в ДС (при разследване през 1956 г. в касата му е открита цяла камара зла-то, откраднато от убити хора!) (160);
13. Димо Дичев - началник на ДС (1945 г.);
14. Ген. Петър Вранчев - началник на Разузнавателния от-дел (РО) при Генералния щаб на МНО;
15. Георги Ст. Ганев - началник на отделение „А“ за борба с „реакцията и фашизма“ при ДС (1944 - 1949 г.) въвеждал „науч-ни подходи“ при разпитите на задържаните (разпит най-малко 12 часа през денонощието!) (160);
16. полк. Никола Дворянов - инспектор в отделение „А“ на ДС; по-късно зам.-началник „Следствие“;
17. Георги Веселинов - следовател от ДС; според него има една формула „Шпионин, провокатор, вредител. Едно от тези

ако липсва, значи си лош следовател. Ти трябва да имаш резултат, и то не какъв да е, а обезателно за провокатор, шпионин и вредител..." (160);

18. Андрей Алипиев - следовател от ДС (1946 г.), въвежда съветски „научни методи“ на следствие, целта на които е да се разбие нервната система на арестанта (160);

19. Антон Кирилов - следовател от ДС;

20. Радослав Миларов - следовател от ДС;

21. Георги Давидов* (Графа) - началник на милицията в Горна Джумая (1945 г.) участвал в избиването на дейци на ВМРО;

22. полк. Лев Главинчив* - служител на МВР и надзирател в концлагера „Белене“; патологичен убиец садист;

23. полк. Георги Дамянов - завеждащ Военния отдел на ЦК на БРП(к) (1945г.);

24. майор Кирил Косев - следовател от РО към МНО;

25. Любомир Пинтиев - следовател от РО към МНО;

26. Димитър Нисимов Аврамов* (Давид Нисим Авраам*) - инспектор от РО и главен бияч-садист; патологичен изверг и палач (160);

27. Бачи Зеев* (Изидор Леви*) - следовател от ДС и завеждащ следствието; инквизитор и патологичен убиец (160);

28. Бенбасат* - инспектор и палач от ДС в София (103); типичен дегенерат-садист;

29. майор Тершанов* - инспектор, инквизитор и палач-садист от ДС в София (103);

30. полк. Александър Починков - началник на РО - 2 при ГЩ на МНО;

31. Васил Живков - главен инспектор в ДС (1947 г.);

32. Радой Вълков - главен инспектор в ДС;

33. Стефан Митев - инспектор в ДС;

34. Тодор Георгиев - инспектор в ДС;

35. Петър Райков - Софийски прокурор (1947 г.);

36. Илия Попниколов - агентурна група „Х - 11“ към РО на ГЩ на войската;

37. Бачо Петров - инспектор следствен отдел на ДС в София (1948 г.);

38. Рудалф Мармур* - оперативен работник от следствено-то отделение на ДС (1948 г.);

39. Исак Леви* - оперативен работник от следственото отделение на ДС (1948 г.); дегенерат-садист;

40. Хенрих Кoen* - следовател от ДС-Пловдив (1948 г.), разследвал нелегалната организация „Национал-християнски кръст“;

41. Давид Овадия* (1929 - 1995 г.) - партизанин-терорист, „червен шаман“, член на БКП; убеден според собствените му думи, че „историята се пише с кръв“ и, че „омразата не бива да угасва“! Типичен палач-комунист, цензор в Съюза на българските писатели. За него Радой Ралин създава епиграмата: „Защо е жив страхливият подлец? - По съпротивата да бъде спец“;

42. Аркадий Ваксберг* - резидент на КГБ в България по времето на Тодор Живков, сътрудник и съветник в ДС, член на ЦК на БКП;

43. ген. Александър Гетман* - служител на ДС и МВР участва в избиването на много хора; назначен е по-късно за директор на Народната опера, за да следи и контролира интелектуалците. Попитан от журналистите в чужбина как е възможно генерал да бъде директор на опера, той отговаря арогантно: „Вие какво искате, полковник ли да бъде?...“;

44. полк. Емил Кало* - служител в ДС, сътрудник на съветника на Тодор Живков - Нико Мойсей Яхиел*, сталинист и ярос-тен комунист; понастоящем председател на ционистката еврейска организация „Шалом“, агент на МОСАД;

45. д-р Христо Кунчев - лекар „експериментатор“ от конц-лагера „Белене“ (българският „д-р Менгеле“);

46. полк. Исак Франсез* - следовател от Столичното управление на МВР ДНМ (1961 г.); типичен садист-дегенерат, инк-визитор;

47. кап. Любен Данов - политически началник на концлагера „Кофалджа“; зам.-началник на концлагера „Белене“ (1952 г.);

48. полк. Ханджийски - началник на концлагера „Белене“ (1953 г.); престъпен и покварен тип, отявлен комунистически палач; бил е в управата и на лагера „Куциян“ (1948 г.);

49. лейт. Найденов Мишев - отговорник за карцерите и „наказателната група“ в концлагера „Белене“ (1953 г.), инквизитор-

50. кап. Петър Иванов Гогов - началник на концлагерите „Белене“ и „Слънчев бряг“ (Ловеч), садист-убиец;

51. ст. л-т Блажо Пенев - офицер от ДС в концлагера „Белене“;

52. кап. Петров („Червения капитан“) - един от основните палачи в „Белене“;

53. полк. Цвятко Горанов Цвятков - началник на концлагера „Слънчев бряг“ (Ловеч), убиец-садист;

54. Георги Цанков - министър на МВР (1951 - 1962 г.) и зам.-председател на МС;

55. зам.-министри на МВР - Георги Кумбилиев, Апостол Колчев, Мирчо Спасов, Ангел Цонев, Стоян Гюров (1951 г.);

56. Делчо Чакъров - началник на отдела за концлагерите (ТВО) към МВР (1962 г.);

57. Минчо Минчев - главен прокурор на НРБ (1959 г.);

58. генерал-полковник Мирчо Спасов Христов - един от основните отговорници за концлагерите; за убийствата е удостоен със званието „Герой на социалистическия труд“; носител е също на ордените „Георги Димитров“ (1961, 1969, 1971, 1981 г.), „Народна република България“ - 1-ва степен, „9-ти септември 1944 г.“ - 1-ва степен с мечове, „Народна свобода 1941-1944 г.“, съветския орден „Червено знаме“ и други; специализирал „лагерно дело“ в СССР след 1948 г., член на ЦК на БКП, народен представител (1962-1986 г.);

59. съставът на Политбюро на ЦК на БКП, взимал решенията за засилване на репресиите в концлагерите (ТВО) и затворите (1958 г.): Боян Българанов, Димитър Ганев, Райко Дамянов, Тодор Живков, Иван Михайлов, Борис Тасков, Георги Цанков,

Антон Югов, Димитър Димов, Петър Панчевски, Тодор Прахов, Младен Стоянов, Данчо Димитров и Станко Тодоров (женен за еврейката Соня Бакиш*) (23);

60. полк. Кирил Александров Николов - началник на Окръжно управление на МВР в град Ловеч; отговарял е за концлагера „Слънчев бряг“;

61. майор Николай Симеонов Газдов - началник на ДС в концлагера „Слънчев бряг“; един от основните убийци садисти, убивал затворниците по особено жесток начин с дебела дрянова тояга (сопа), обкована с желязо (23);

62. ген. Иван Чуков - началник на отделение „Въдворяване и изселване“ в МВР;

63. Борис Цветков - прокурор на НРБ, завеждащ архивите на концлагера „Слънчев бряг“;

64. Петър Николов Господинов - служител на МВР в концлагера „Белене“, който подписвал смъртните актове на зверски убитите като „обявител“ (актовете естествено се фалшифицирали, че лагерникът е умрял от болест или нещо друго!);

65. подп. Видю Димов - завеждащ отдел „Затвори и ТВО към МВР (1953 г.);

66. д-р Табаков - управител на лагерната болница в „Белене“, сътрудник на ДС; убивал затворници с отровни инжекции (106);

67. Димитър Мурджев - началник на ДС в град Пловдив;

68. майор Ангел Куртев - началник на концлагера „Куциан“ (1948г.);

69. Моис Насим Алфандари* - следовател на ДС в Софийския затвор (1947 г.); дегенерат-садист;

70. Петър Грънчаров - началник на затвора в Кюстендил;

71. ген. Григор Илиев - началник на ВКР;

72. полк. Пенчо Стоилов зам.-началник на ВКР;

73. полк. Иван Райков - зам.-началник на ДС (1949 г.)

74. майор Васил Джананов - следовател в ДС (1949 г.);

75. майор Христо Христов - следовател в ДС (1949 г.);

76. кап. Иван Нейков - следовател в ДС (1949 г.);

77. кап. Христо Русев - следовател в ДС (1949 г.);

78. полк. Георги Ачанов - завеждащ отдел „Следствие" в ДС (1949 г.);

79. Георги Попов - директор на Пазарджишкия затвор (1951 г.); имал извращения навик да уринира в отворените усти на убитите в затвора жертви (76);

80. Пеньо Генов Кирацов - организирай множество убийства след 9 септември 1944 г.; по-късно за заслугите си е издигнат за секретар на ЦК на БКП; след 1989 г. става притежател на медицинска клиника в Либия;

81. Пело Пеловски - участник в „Абашкото клане" (в село Махалата (бивше Пелово), сега град Искър, Плевенско) на 27 септември 1944 г.; бил е първи секретар на БКП в Плевен, а по-късно и министър на търговията;

82. майор Стоян Атанасов - началник на милицията в квартал „Хаджи Димитър" в София; давал нареждания на подчинените си през 1944 г. да колят арестантите и да им отрязват главите в Дирекцията на народната милиция на „Лъвов мост". Така е убит служителят от Министерството на съобщенията Георги Тодоров Танев (след 9 септември 1944 г.);

83. Никола Павлов Колев (Комара) - административен секретар на Политбюро на ЦК на БКП; типичен пример на партиен екзекутор - изпратил над 300 души на разстрел (1956 г.).

Този списък от палачи, сътрудници и служители на ДС и МВР, както и началници и убийци-садисти от концлагерите далеч не е пълен, но той може да бъде допълнен след едно обстойно разследване. Тези лица **трябва да бъдат съдени, макар и задочно (тези, които са умрели) за Геноцид и престъпления срещу човечеството. За такива ужасни престъпления няма давност!...**

Едни от най-гнусните и садистични убийства са били извършвани в двата концлагера „Белене" и „Слънчев бряг" и за тях има най-много данни от оцелели бивши лагерници и затворници. Според свидетелствата на Колю Кондов (76) затворниците с присъди в „Белене" през 1952 г. били около 4000 души (от тях 1800 легионери), а тези без присъди (така наречените „Втори обект") били над 8000 души. Освен тях на остров Щурец имало и

женски лагер с над 300 жени. Лагерниците в „Слънчев бряг“ били над 1500 души и там също имало женски лагер. Тук обръщам внимание, че това е капацитетът на посочените концлагери, но общата бройка на преминалите през тези концлагери и убитите в тях и досега не е известна, тъй като запазените официални отчети са фалшифицирани или унищожени.

В протокол „А“ №101 от заседанието на Политбюро на ЦК на БКП от 5 април 1962 г. относно проверката на режима в ТВО край град Ловеч („Слънчев бряг“) четем следното: „...От създаването на групата (от 170 души, докарани от ТВО - „Белене“) през нея са минали 1200 души. От тях 810 души са пуснати на свобода като неправилно задържани, 150 души са умрели и 223 мъже и 31 жени се намираха в лагерите край Ловеч и село Скравена...“ (23).

На това заседание присъстват: Боян Българанов, Митко Григоров, Райко Дамянов, Тодор Живков, Иван Михайлов, Енчо Стайков, Георги Цанков, Антон Югов, Димитър Димов, Тодор Прахов, Борис Велчев, Тано Цолов и Живко Живков. Констатациите и смешните наказания на „отговорните другари“ са пълен фарс, защото тези хора създават концлагерите, а после заседават и обсъждат „извращенията“ под натиска на общественото мнение и най-вече заради реакциите в чужбина.

Очевидно е, че данните са тотално фалшифицирани, тъй като само убитите в „Слънчев бряг“ са над 1000. Повечето оцелели лагеристи твърдят, че убийства в двата лагера са ставали всеки ден, а по някога са били убивани по 10-15 души на ден, които били слагани в чували зад тоалетните и извозвани и погребавани тайно на остров Магарец близо до „Белене“ и другаде.

Д-р Найденов дава сведения, че на остров „Магарец“ са погребани неколкокостотин убити и умрели от лошите условия в лагерите, но той визира само периода през който е бил там (1951-1954 г.). Колю Кондов споменава, че освен на остров Магарец за погребване на убитите се използвал и остров Малка бързина. Христо Николов - лагерист от „Белене“, свидетелства, че погребения на лагеристи се извършвали и на остров Пре-

дел, където свинете от свинарника изравяли трупове и ги разкъсвали (23). Мисля, че последното е правено умишлено, с цел заличаване на следите... С тази цел са убивани и по-старите затворници, прекарвали по-дълго време в лагерите. Според свидетелствата на лагериста Димитър Сираков на остров Персин в концлагера „Белене“ хиляди българи са намерили смъртта си. Същото твърдят и други оцелели лагеристи (23). Пълната истина за тези престъпления на комунистите може да излезе наяве само ако се направи ексхумация на масовите гробове на островите Магарец, Малка бързина, Предел и на самия Персин и се извърши надлежна съдебномедицинска експертиза на трупове на убитите (убити без съд!)...

За да не бъдем голословни, ще представим някои случаи от живота в комунистическите концлагери и затвори, предадени точно от очевидци:

Колю Кондов („Белене“):

На 5-ти септември 1951 г. 35 млади български патриоти са разстреляни в Старозагорския затвор. По същото време и в Сливенския затвор са екзекутирани двама legionери (76).

По-горе споменах името на директора на Пазарджишкия затвор - Георги Попов. Ден-два преди събитията, започнали на 24-ти април 1952 г. и преди пребиваването ми в директорската стая, бях в карцера. По това време бяха убили един младеж - учител от Хасково. Трупът му беше хвърлен върху въглищата срещу карцера. Късно вечерта през решетките на карцера видях, че дойде директорът изверг. Пиян и псувайки ни, отиде до трупа на убития учител и уринира в отворената уста на жертвата. Жестоки дни на побоища и убийства!..." (76).

„Много често охраната извикваше някой от нас и му нареждаше да отиде (отвъд колчетата с надписи „Стрелба без предупреждение!") и да им отреже пръчка от върбата. Ние знаехме, че този нещастник ще бъде убит..." (76).

„По време на брането на слънчоглед в късното лято на 1952 г. млад 17-годишен затворник заспа на обекта. Събуждайки се, разбрал, че е сам. Започва да тича и да моли за прошка, стре-

мейки се да ни застигне и да се прибере с нас на Първи обект. Милиционерите се върнаха, пресрещнаха го и го убиха с брадви. Този младеж беше от Свищовско..." (76).

„Д-р Никола Грозев беше отговорник на лазарета. Той е необикновен човек - легионер. Много често го вкарваха в карцера, защото отказваше да подпише някой смъртен акт на убит затворник. Имаше случаи, когато престояваше в карцера и 9 месеца..." (76).

„Един ден, работейки на дигата, беше застрелян Драган Колев, защото беше посегнал да откъсне (от глад!) стрък лапад. Уби го милиционер - негов съседнинин. Пред всички ни, хвана го за краката и го завлече в шубрака, казвайки, че искал да бяга. Убийствата бяха почти ежедневни и безпричинни. Никой от нас не знаеше дали ще доживее утрешния ден..." (76).

„На 6 март 1953 г. бяха удавени няколко затворници, които с лодка преминаваха от остров Голяма бързина за остров Персин. Лодката имала пробойна, запушена с парцал. Последният изпаднал и лодката започнала да се пълни с вода. Настава суматоха и боричкане и всички потъват във водата. Само двама от тях успяват да се спасят с плуване..." (76).

Същия ден, когато умря бай Христо Мутафов, умряха още 20 възрастни лагеристи от азиатски грип. Началникът на лагера, полковник Иван Тричков - брат на небезизвестният комунистически герой Владо Тричков, пристигна и каза: „Малко са умрелите! Искам трупове, трупове!..." (76).

Д-р Найдено Найденов („Белене"):

„... Понякога постоянният вятър на острова (остров Персин в „Белене", наричан от лагеристите „Моргата") донасяше провлачена тъжна песен, която напомняше ридание над гроба на скъп човек. Много пъти се чуваше: „Помощ, на... му стана лошо, припадна". А веднага след това стоящият за охрана милиционер циганин подвикваше: „Не викайте, ба! Голяма работа, жа умре една гад..." (103).

Владимир Свинтила („Богданов дол"):

„... Почват първите инквизиции. Те се правят показно - това е „приемът". С един удар е повален някакъв студент - фракту-

ра на черепа, менингит и екзитус (смъртен изход)! Но има и по-страшно. Възстановени са забравените отпреди реформите на Александър II шпицунтери (бой под шпалир). Но това не са шпицунтерите, рисувани от Шевченко. Там те удрят един път и ти продължаваш. Тук върху ти се изсипва град от удари. Но има по-страшно: убийството с удар на тояга в соларния плексус. И тогава хвърлят трупа на свинете..." (23).

„... Не ги гледай никога в очите. Свеждай очи. Правият поглед се наказва със смърт.

Един бе погледнал Остап Гершанов* право в очите. И бе повален - беше му счупен гръбнакът. Въпреки това стоя още една година. И когато излизаше от лагера, излизах и аз и го видях, ходеше на четири крака, влачеше се по корем, Гершанов* му четеше някакви наставления от висотата на ръста си. А бедната човешка жаба гледаше нагоре с разбита уста (Гершанов* го бе ритнал в устата!). Бедната човешка жаба..." (23).

Димитър Сираков („Белене“):

„... На този остров (остров Персин в „Белене“) човекът бе извън закрилата на всеки закон и всеки момент можеше да бъде застрелян с повод или без повод. Хиляди намериха своята смърт. И когато прасетата започнаха да изравят трупове, трябваше да се закрие свинефермата... В деня, в който беше заклано едно куче и вече имаше 60 случая на умрели от глад, на острова пристигна някаква комисия от добре охранени хора от София и със собствените си очи видяха как черния дроб на кучето се обръщаше във врящата тенекия..." (23).

Асен Рашев („Белене“):

„...Отивайки към тоалетната, на 10 крачки от пътеката видях един лагерист, който държеше в дясната си ръка котленка (котленките, които ползвахме за събиране на убитите жаби, змии, и варяхме от ярмата качамак). Беше се хванал за дебелия кавак, а срещу него милиционер с насочен шмайзер викаше и псуваше. Лагеристът с ужас в очите се молеше: „Не ме убивай, не ме убивай!“ Недоизрекъл молбата си за трети път - откос от шмайзе-

ра, и жертвата се строполи на земята. Милиционерът, може би стъписай, изчезна, вероятно да докладва.

Връщайки се обратно, видях жертвата с лице, обляно в кръв. В дясната ръка стискаше котленката, чието съдържание - царевична ярма, се беше изсипало върху тялото му. Явно бе тръгнал към огнището да си вари качамак..." (23).

„... Бай Иван Йондев - анархокомунист от Кюстендил, беше също мой приятел. Добър човек и веселяк беше. Една сутрин, когато колоната се движеше към обекта, той се отклони десетина метра встрани, за да убие с пръчка една жаба (за храна). Изведнъж се чува изстрели и бай Иван се строполи с лице върху земята. Всичко свърши. Той беше мъртъв..." (23).

Иван Делийски („Белене"):

„... Върбите са нещо като гранични стълбове, очертават границата между лагера и.... България. Минеш ли тази линия, Вътрешните войски стрелят без предупреждение. Да, ама като работиш, де ще я видиш върбата и въображаемата линия... По едно време чуваме: пак-пак! так-так! Стрелба, ама не от шмайзер. Дотичва през ливадите и върбалаците Минчо Панов и се бухва в нас. Какво става, бе? Убиха ги, двамата ги убиха! Ония, с които той косил, навлезли, както косят, в „българско" и ги убили на място..." (23).

„... Докато лежах в лазарета, 11 души умряха от глад. Погребваха ги на съседния остров, на запад е от нас - остров Магарец. Няма една тревка там, няма едно храстче. Пясък само. Там са зарити най-малко хиляда трупа, и от Ловеч докарваха мъртви там..." (23).

Теодора П. Калайджиева; Янко К. Кожухаров:

„На 20 април 1990 г. по Радио София бе съобщено за колективен гроб край Благоевград, също създаден в есенните дни на 1944 г., а имаше сведение за жестоко погребение и край Перник, пак по същото време. Там изчезнали адвокатът Владо Йонов от Радомир, председателят на кооперация „Съгласие" в Перник - Тачо Пеев; Цеко Марков, Иван Петров Комитов и много други.

Без съд и присъда, тези хора са били хвърлени живи в 300-метрова шахта..." (53).

Румен Пенков („Кофалджа" - „Мъртвата долина"):

„... На ръце лагеристите донесоха един човек. Оказа се, че е Христо Генов, народен представител на БЗНС „Никола Петков" от Чирпан. Той беше излязъл от болница с кръвоизлив от язва на стомаха. Към обяд пристигна комендантът Стефан Китов, облечен със сталински мундир, и отиде при бай Христо, който легна на земята под една круша. Започна да го рита с подкованите ботуши. Бях на стотина метра и виждах как човекът умира. След това лагеристи го донесоха на ръце в лагера, но казаха, че вече бил мъртъв. Не знам дори дали е погребан..." (23).

Дончо Стоянов („Белене"):

„... Началникът ни - Стефан Китов, беше садист и убиец. Веднъж, помня, влезе в помещението и се заяде ей тъй без причина с анархиста Иван Йондев: „Ти какъв си, бе?" Онзи мълчи, „Човек", казва. „Знаем, че си човек, избухна началникът, но аз съм комунист, а ти какъв си?" Не му изтраяха нервите на нашия и си позволи да отвърне: „Аз за разлика от Вас съм просто човек". На другия ден охраната го застреля. Бяхме на работа на „Носа". Който от лагерниците минаваше покрай мястото, оцапано с кръв, оставяше по шепа лайкучки... Не се церемоняха и със своите хора. Информаторите си сред лагерниците най-често убиваха. Никой не знае къде и как..." (23).

Христо Пеев („Белене"):

„... Понтонът „Ужас" - това име ще му остане в епопеята на „Белене". Тридесет и пет младежи, предимно от забранения Земеделчески младежки съюз, трябва да изтърпят наказание, което трудно би хрумнало на самия Берия*. В началото на януари при минус 10-20-градусов студ те престояват 14 денонощия под открито небе, брулени от вятъра, без да могат да седнат или да излязат от водата, която през нощта замръзва, а през деня едва-едва се размразява. Трудно е за нечие въображение да си представи по-голям кошмар. Малцина остават живи, но осакатяват за цял живот с ампутирани от измръзването крайници..." (23).

Димитър Куманов (Кюстендилски затвор):

„... Системата на безогледен терор беше повсеместна. Тя не отминаваше и затвора-болница - Кюстендилския затвор. В него бяха събрани при сравнително по-лек режим предимно туберкулозни затворници. Един от тях бе Петър Гюров, висок, хубав мъж на около 40 години, приветлив и сериозен човек. Земеделец по убеждения. За негово нещастие управата реши да го вербува за доносник. Гюров възмутен отказал, при което изгървал и някоя по-силна дума. Грабнаха го нанякъде. След няколко седмици върнаха на одеяло една жалка човешка сянка, обезкървена и измъчена до неузнаваемост. Говореше с върховно усилие с много тих и бавен шепот. Почина..." (23).

Христо Николов („Белене"):

„... Между лагеристите имаше и хулигани (криминални рецидивисти). Иван Кантов ми казваше кой от хулиганите е бил натоварен от управата да извършва убийства в лагера на белязани хора. Иван беше на същата длъжност и по-късно, когато идваше молотовката от Ловеч с трупове. Поемаше чувалите (с убитите) и ги товареше на понтонa, а после ги откарваха на остров Предел, където ги закопаваха в шанци, дълбоки 40 - 50 см. Разправяше ми, че свинете от свинарника на острова ги изравяли и разкъсвали...

Иван Кантов спеше при нас, в монтажната работилница... Оставах му пет дни до излизането му от затвора. Започна да си подарява дрехите на нас, които оставахме. Беше лежал вече над 15 г. Но той не излезе. Това, което зная е, че полковник Т го е застрелял с пушка от прозореца на щаба. Премахнаха го, за да заличат част от следите!..." (23).

Христо Рангелов Матев („Слънчев бряг"):

„... Ще споделя само, че бях с вързани ръце и когато казаха „Слизай!", аз не можах да скоча от камиона. „Помогна" ми един изверг с приклад в тила и аз се проснах долу. Биха ме до обезумяване...

За да бъде кратък, ще ви кажа само, че нас ни биеха на ставане, при строяването, при тръгване за кариерите, при връщане

от работа, при проверките и нощем дори... Така много момчета не издържаха и си отидоха... Над 300 души... (1954 г.)" (23).

Иван Иванов („Слънчев бряг"):

„... Според мен убийствата ставаха нощем... опъваха маса и шефовете се настаняваха за поредния запой: майор Гогов - началник на лагера, капитан Баев - началник на милиционерската група, майор Газдов - началник на ДС, и Червения майор (Петров) - най-големия гад и убиец, който после умря като куче. Домакинът на служебния стол - затворникът Дако от Угърчин, ми разправяше, че поглъщали неимоверни количества храна и алкохол. После, пияни-заляни, карали да им водят лагерници да ги мъчат или жени да се гаврят с тях.

Сутрин, когато идвах на работа, съм виждал огромни локви кръв - сякаш са клали добитък! Питал съм, но не са ми отговаряли.

Между жените имаше и красиви, макар че не може да се определи със сигурност - толкова отчайващо запуснати и мръсни бяха, че на човек му се повдигаше, като ги доближи. Милиционерите обаче редовно ги изнасилваха!..." (23).

Васил Вълков („Слънчев бряг"):

„... Най-големите масови убийства ставаха точно тук. Без куршум, без нож, без брадва - само с тояги с железен край. В чувалите някои трупове бяха без мозъци... Ако някой дивак (канибал) хване човек, той ще го изяде, а тук прасетата ни изяждаха..." (23).

Божидар Петров („Слънчев бряг"):

„... След това казаха на един от нас, мъж около петдесетте, че не трябвало да го докарват тук, а още на място да го ликвидират. Той млъкеше (спомням си само, че беше от Пловдив).

Накараха го да легне по очи на снега и започнаха да го удрят с бастуните (сопите). Жертвата им крещеше и молеше за милост, а те удряха по целия гръб и краката, докато в един момент престана да вика. Видях по врата му кръв, някой не беше насочил правилно удара, пък и той се гърчеше и местеше по земята... Някой донесе един чувал, палачите го сложиха вътре,

натиснаха краката му и когато се скри целият, вързаха чувала с тел. Един милиционер доведе двама души с дрехи на райета, те взеха чувала и го понесоха някъде..." (23).

„... Виждал съм чувалите с жертвите, понякога над 15 на ден, оставени до сградата зад тоалетната. Към 2 часа след полунощ идваше кола и ги закарваха нанякъде. Между нас се чуваше, че ги заравяли в „Белене“, но това знаят най-добре палачите и техните ръководители. Различни бяха причините и прийомите да се убие някой. Но основната причина беше нечовешката работа...

Един младеж на около 25 години се хвърли под влака на Голямата кариера, когато правеше маневра. Колелетата му отрязаха и двата крака, но той беше жив. Старшината от охраната попита звеневия Левордашки какво става. Левордашки взе един боен чук, изтеглиха го от релсите и го удари в гърдите. Жертвата издъхна, а старшината одобрително кимна на убиеца. Вечерта на проверката Газдов и Горанов държаха заплашителна реч никой да не смее да се самоубива. Те не искаха да изпуснат удоволствието да ни лишават от живот собственоръчно. Те бяха съдии и палачи..." (23).

Иван Желев Кисъв („Слънчев бряг"):

„... Този боклук от Бургас знае да плямпа на осем езика и е адвокатско синче - извика Газдов и си плю на ръцете. - И вместо да си гледа езиците, ходел в пристанището и предупреждавал чуждестранните моряци кои чейнчаджии били сътрудници на милицията.

Той замахна, че въздухът изпищя, бастунът (сопата) описа дъга и прасна човека в главата. Кръвта рукна като гейзер. Бригадирите се нахвърлиха връз него и тоягите им зачаткаха сякаш трошаха орехи. Прожекторът беше насочен към тила му и светлината струеше към мен, та главата му изглеждаше черна и кръвта шуртеше като мастилена струя. Биха го петнадесетина минути, той спря да мърда. Донесоха чувал и го натъпкаха вътре. На сутринната проверка кръгът стоеше очертан от вечерта. В него беше засъхнало ръждиво петно...

Край лагера растяха някакви жилави храсти - дрян ли беше, друго ли - не знам. Но бяха жилави и след като ги обгаряха на огън, много трудно се чупеха. При силен удар тоягите пукаха черепите като зрели дини. Имало е случаи да влезе някой в кръга и Газдов да замахне по-тежко... по лицата и дрехите ни пръскаше червено-бяло пюре от кръв и мозък: когато беше студено, кръвта димеше като сярна киселина... Убиваха дневно от пет до седем души, а понякога и повече. В началото бяхме 180 лагеристи; за един месец стигнахме до 1000, а към края на първата година чух, че сме били заедно с женския лагер между 1500 и 2000 души. Материал да убиват и милиционерите, и бригадирите имаше в излишък. Камионите непрекъснато докарваха нови и нови хора без присъди, защото нищо не бяха извършили, а отнасяха трупове..." (23).

„... Докараха веднъж един военен, беше полковник. Страшни бяха вечерните проверки, тогава ставаха и най-големите издевателства над лагерниците. С полковника се заяде Горанов, заместник-началникът. В продължение на десет дни го би до припадък всяка вечер, охраната на каменоломната също не го оставяше. Ей, така, профилактично. На десетия ден, по-точно вечерта, го изкара пред строя и каза „Полковник! Ти ще умреш тук, в кръга, още сега. Утре ще докарат сина ти и той също ще умре в кръга!"

Оня нещо му каза и Горанов го уби с един удар. Сложиха го в чувала. Кръвта беше толкова много, че му нахлузиха втори чувал, но и той протече. Синът му дойде на другия ден - снажен, красив мъж, бил артист. На втория ден гърбът му стана кървава каша от бой... Старшина Йозов видя, че артистът не е добре и го задебна. Щом се люшна от мястото си, удари го с тояга и той падна като отсечен. Покрихме го с шинел, но аз видях, че още е жив. Отваряше си устата като риба на сухо. Нямаше да го бъде... Четният Димитър Цветков го видя на плаца и се засили да го удари в гърлото. Артистът или това, което беше останало от него, направи инстинктивно движение, случайно омокоти с ръка удара. Обаче вторият замах му омля гръкляна, обърна очи и умря..." (23).

Описанията на очевидци от концлагерите могат да продължат до безкрайност, но не е нужно; достатъчни са и тези, за да се вдъхне ужасяващата и зловеща атмосфера на комунистическите лагери на смъртта, където са избити без съд и присъда хиляди човешки същества, чиято вина е била, че са били високообразовани, интелигентни, произхождали от аристократични семейства и не симпатизирали на просташкия и кървав комунистически режим. „Клиентите“ на тези концлагери били адвокати, артисти, лекари, инженери, бивши народни представители и министри, свещеници и военни. Те били поставени при ужасни условия да работят като каторжници по 12-16 часа на ден, на границата на физическото оцеляване, и били хранени колкото да не умрат, "но много от тях умрели от глад и изтощение. Схемата да бъдат убивани с тояги, продължителен бой, физически и психически тормоз, не е била измислена случайно. Винаги можело да се каже, че убития е умрял от нещо друго (трудова злополука, сбивания между лагеристи, болест и така нататък). **Тези лагери били замислени от ЦК на БКП като свършена машина за унищожаване на политически противници и терор над останалото население чрез налагане на страх и ужас!** Това е била целта.

Някои, дори от надзирателите в тези концлагери, са твърдели, че те са по-страшни от фашистките концлагери, а аз бих добавил, че са съизмерими единствено със съветските концлагери в Сибир, тъй като са правени по техен образец. **И едните, и другите са измислени от евреи!...**

Репresiите спрямо българите продължават на приливи и отливи при различни акции и инициативи на тоталитарната комунистическа власт в периода 1944-1989 г. При всяка подобна акция концлагерите и затворите се пълнят с невинни хора, като някои от тях попадат по няколко пъти там, след като веднъж са влезли в „черните списъци“. Неудобните на властта хора се премахват понякога тихомълком („безследно изчезнали“ или умрели в лагерите от „настинка“), а също и чрез шумни процеси със смъртни присъди, за сплашване на останалите живи.

Ето някои от тези акции и кампании на комунистите:

1. Чистките на „виновните за катастрофата" и „Народния съд" (1944 - 1945 г.).

2. Създаването с наредба-закон на ТВО - концлагерите (1945 г.).

3. Ликвидиране на опозицията. Процесите срещу ГМ. Димитров, Кръстьо Пастухов, Цвети Иванов, Никола Петков и други (1946 - 1947 г.).

4. Чистките сред армията и „Военния съюз" (1946 - 1947 г.);

5. Процесите срещу ВМРО и михайловистите (1946 г.).

6. Насилствената колективизация в селското стопанство, преследване на „кулаците" и създаването на ТКЗС (1949 - 1950 г.).

7. Търсене на „врага с партийен билет", процесите срещу Трайчо Костов и други видни партийни лица и майстори на инквизицията в ДС (за заличаване на следите) (1949 - 1950 г.).

8. Унищожаване движението на горяните (1948 г.).

9. Чистки сред студентите и академичните среди (1944 - 1950 г.).

10. Закон за трудово мобилизиране на безделниците и празноските (1946 г.);

11. Закони за национализация на индустрията, едрия земеделски машинен инвентар и едрата градска собственост (1947 - 1948 г.);

12. Процесите срещу свещениците - евангелисти и католици (1952 г.).

13. Репресиите по повод Унгарската революция от 1956 г.

14. Репресиите по повод „Прахката пролет" и нахлуването на войски на Варшавския договор в Чехословакия (1968 г.).

При последните две събития органите на МВР и ДС по места са имали подробни списъци на хора, които при нужда (вълнения и бунтове, стачки) е трябвало да бъдат поголовно избити от властите.

Както вече споменахме, избиванията, извършвани от комунистите, били съпроводжани и с ограбване на имуществото на

жертвите. Понякога хората били изпращани в концлагер, защото някой началник е харесал за себе си къщата им или поради друг личен мотив. На убитите в концлагерите мародерите изби-вали златните зъби (които били популярни по това време) и съ-бирали ценния метал (53).

На много от убитите от „народния съд“ жилищата били кон-фискувани и в тях се настанили съответните „отговорни друга-ри“; най-често техните палачи. Създателят на „народния съд“, Минчо Нейков, тогава министър на правосъдието, експроприи-ра дома на осъдения на смърт Димитър Генчев, бивш инспектор на дворците. Политбюровецът Петко Кунин се разполага в жи-лището на индустриалеца Димитър Саръиванов, докато зам.-министърът на вътрешните работи Руси Христов заема къща-та на разстреляния генерал Лукаш. Не остава по-назад и колега-та му Мирчо Спасов - след като изселва фамилията на осъде-ния бивш царски съветник Петър Морфов, той се премества да живее в апартамента му. Същото прави и началникът на ДС То-ма Трайков - прилапва жилището на убития, вероятно лично от него, без съд и присъда Атанас Пашков, деец на македонското движение. Колегата му от ДС Георги Стаменов пък си „заплю-а“ дома на проф. д-р Димитър Атанасов - бивш министър на земеделието и държавните имоти. В къщата на „безследно из-чезналия“ Марко Султанов, бивш околийски управител на Тър-говище, се самонастанява местният партизански бандит Най-ден Младенов, а известният главорез Стою Неделчев-Чочооглу взема дома на старозагорския народен представител Иван Мин-ков, също жертва на „народния съд“. Най-голям удар прави глав-ният народен обвинител Георги Петров, който си присвоява апар-тамент от 143 кв. м, принадлежащ на подполковник Илия Йон-чев, чиято смъртна присъда Петров лично е подписал. Заслужа-ва да се отбележи и името на Цола Драгойчева, „влязла във вла-дение“ на жилището на неznайно къде убития руски белоемиг-рант княз Дмитрий Лобанов-Ростовски и т.н., и т.н. (147).

Освен тези съществуват обаче и много по-крупни грабежи на комунистите, които засягат цялата страна и я връщат десети-

летия назад в своето развитие, разорявайки и ограбвайки труда на няколко поколения българи. От разсекретените архиви става ясно на какъв грабеж и финансово-икономическа разруха е подложена България след 1944 г., което също е важен елемент от Геноцида и Холокоста над българския народ.

Набутването на България във война с Германия струва на страната близо 160 милиарда лева (1945 г.) и 40 000 жертви в жива сила (8337 убити, 9155 изчезнали и 22 958 ранени, осакатени и измръзнали). За сравнение, целият национален доход на България за 1945 г. е 141,8 милиарда лева, а военните разходи за 450-хилядната армия, която комунистите изпращат срещу Германия, надвишават три пъти приходната част на бюджета на България за 1945 г. (43 милиарда лева) (92).

Независимо че България воюва с Германия, на нашата държава е отказан статут на съвоюваща страна и България е обложена с огромни репарации и средства за издръжка на 600 000 души от „освободителната“ (а всъщност окупационна!) съветска войска. Този грабеж възлиза на близо 40 милиарда лева. Това са само част от сумите ограбени от България. Подробно описание на загубите и анализ на процесите са направени в публикацията на проф. Георги Марков във в. „Истина“ (92).

Съветските окупационни власти слагат ръка също на валютните резерви и златния резерв (в кюлчета) на БНБ и ги извозват в Съветския съюз. Те прибират незаконно също и около 1 милиард лева дълг на Германия към България.

Тоталният финансов и материален грабеж продължава и с „драконовските закони“ за национализация, отчуждаване на „едната градска собственост“ и насилствената колективизация в селското стопанство. Тези закони влизат в сила до 1948 г.

В тези процеси на грабеж особено активни са българските евреи - комунисти и ционисти. Но българската история по лесни за обяснение причини е много слабо проучена за периода 1944-1949 г., когато значителна част от българските евреи емигрират по заповед на ционистките организации и масонските ложи в Израел. В това отношение най-пълно до сега е изследването на

Бойка Василева (18), от което се вижда, че евреите и БКП са действали като едно цяло!... Проф. Крум Балтаджиев (14) допълва и разширява това изследване и с един задълбочен анализ доказва, че евреите комунисти са едни от палачите (може би основните) на българския народ след 1944 г. Те избиват и ограбват 138 000 души - елита на българската нация, и извършват редица спекулации с недвижими имоти (тъй наречените „еврейски имоти“), които двойно се осребряват за евреите. Веднъж те ги продават (в повечето случаи без нотариален акт, а само с договор) на богати българи, а след национализацията и конфискацията (чрез закони, измислени от тях), комунистите отново ги прибират и ги „одържавяват“. Към днешна дата потомците на същите тези чифути идват от „на майната си“ с нотариални актове и по закона за реституцията на алкохолика Лучников прибират имоти, които не са техни. Така, с фалшиви документи, почти е приватизиран и реституиран представителният хотел „Рила“, който като поземлена собственост поначало е бил владение на Българската православна църква (съществуват документи за това!)...

В тези мътни дела и незаконно разграбване на ценности и имущества, както и за емигрирането на евреите (което е напълно доброволно и по тяхно желание!) особено активни са: Георги Димитров (женен за еврейката Роза Димитрова*); Жак Натан Примо* (ЦК на БКП); Исак Франсез* (ОФ), д-р Конфино*, Халим Бенадов*, Израел Майер* (ОФ), Фишер*, С. Леви*, С. Перец*, д-р Фархи*, Х. Аструков*, Д. Йерохам*, М. Юлзари*, Я. Яков*, М. Бехаров*, Н. Исакова*, Е. Арие*, И. Аруети*, Раймонд Вагенщайн*, Н. Гринберг*, Д. Асса*, С. Бали*, Л. Рубенов*, Бети Данон*, Исак Москона*, д-р Голдщайн* и други (18). В далаверата участват Консисторията, еврейската банка „Геула“ и почти всички еврейски организации, институти и ложи в България, тясно подкрепяни от БКП и активистите на комунистическата партия.

След заминаването на основната маса евреи за Израел, в България остават около 10 000 от тях, като в повечето случаи се настаняват на ключови места по върховете на властта. Ето ня-

кои от тези лица, които са участвали най-активно в геноцидната антибългарска политика на БКП:

1. Жак Натан Примо* (ЦК на БКП), завършил икономика в Москва, професор;
2. доц. к.ф.н. Соломон Леви* (БКП);
3. Соня Бакиш* (БКП), съпруга на Станко Тодоров - член на ЦК на БКП, бивш министър-председател и председател на Народното събрание;
4. Роза Димитрова* (БКП), съпруга на палача на българския народ и създател на „македонската нация“ - Георги Димитров;
5. майор Аврам Митов* (ДС), член на БКП;
6. Пепо Менахем Коен* - съдия от съставите на „народния съд“ (БКП);
7. Манчо Рахамимов Мошев* - главен обвинител в „народния съд“, член на БКП;
8. Исак Елизар Франсез* - съдия от „народния съд“ (БКП);
9. Исак Соломон Паси* - един от главните идеолози на БКП, участвал в процесите срещу католиците (1952 г.), потомствен масон, цензор на академична литература, баща на „атлантика“ Соломон И. Паси*, бивш министър на външните работи от НДСВ (2001-2005 г.), понастоящем народен представител;
10. Исак Данон* - главорез от съставите на „народния съд“, член на БКП;
11. Паулина Юрай Пиринска* (БКП), майка на Георги Пирински* - понастоящем председател на Народното събрание; преподавателка по английски език в СУ „Климент Охридски“ (от 1953 г.); доцент (от 1973 г.);
12. д-р Ашер Хананел* - главен равин в България (1947 г.);
13. Ели Хаим Ешкенази* (БКП), ст.н.с. в Института за българска история и в Института за балканистика (БАН); председател на Еврейския научен институт; идеолог на БКП;
14. Елизар Ардати* (БКП);
15. Аврам Юда Алфаса* - масон, ръководител на ложата „Кармел“ към „Бней Брит“;
16. Соломон Леви* - масон („Бней Брит“);

17. Давид Беневенисти* - (БКП) идеолог на БКП;
18. Жак Аройо* - (БКП), преподавател по политическа икономика в СУ (1951 г.);
19. Жаклин Бехар* (БКП) - преподавателка по педагогика, правни и държавни науки в СУ „Климент Охридски“ (1953 г.);
20. Жак Меламед* (БКП) - преподавател по правни и държавни науки в СУ (1953 г.);
21. Нисим Яхиел* (БКП) - преподавател по философия в СУ (1954 г.);
22. Леон Леви* (БКП) - преподавател по философия в СУ (1958 г.);
23. Йосиф Барух* (БКП) - преподавател по журналистика в СУ (1958 г.);
24. проф. Насим Сабат Аладжем* (БКП) - преподавател по „марксизъм-ленинизъм“ във Висшия лесотехнически институт в София (1949 г.);
25. Хаския Давидов Несимов* (БКП) - преподавател във Висшия лесотехнически институт в София, доцент и професор (1973 г.);
26. Рубен Аврамов Леви* - секретар на ЦК на БКП (1950 .), директор на обединената школа на Коминтерна в Москва 1941 - 1943 г.); председател на Комитета за наука, изкуство и култура и министър на културата в България (1952 - 1957 г.). Един от идеолозите на БКП и фалшификатор на българската история;
27. Исак Москона* (БКП) - публицист;
28. проф. Насим Меворах* (БКП) - съдия от съставите на „народния съд“; преподавател в Юридическия факултет на СУ; дипломат, представител на България в ООН и посланик в САЩ; баща е на поета комунист Валери Петров* (БКП) - един от „червените шамани“; и двамата са идеолози на БКП;
29. Леон Соломонов Асланов* (БКП) - завършил Висшата партийна школа (1954 г.); специализирал в Москва (1960 - 1961 .), доцент по история, идеолог на БКП и фалшификатор на българската история;

30. Давид Соломон Елазар* (БКП), завършил Висшата партийна школа (1949 г.); завършил Военната академия, директор на Института по история на БКП, идеолог на БКП, „червен шаман“;

31. Берта Якова Калаора* (БКП) - завършила Висшата партийна школа (1954 г.) и история в СУ (1969 г.), профсъюзен деец;

32. Давид Буко Коен* (БКП) - служител на МВР (ДС), завеждащ ЦДИА; ръководител на научния архив на БАН, идеолог на комунистите;

33. Клара Йосиф Пинкас* (БКП) - преподавателка във Висшата партийна школа, старши преподавател в АОНСУ доцент, зам.-директор на Института по марксизъм-ленинизъм (1960 г.), идеолог на БКП;

34. Анжел Вагенщайн* (БКП) - режисьор на филми на комунистическа тематика, идеолог на БКП и троен агент (ДС, КГБ и ЩАЗИ), син на палача Раймонд Вагенщайн*;

35. Йосиф Леви* (БКП) - равин, председател на Централния израелтянски духовен съвет в България; полковник от ДС;

36. Доц. д-р Яко Моис Афар* (БКП) - доцент по биохимия, работил в Централния научноизследователски институт по физическа култура, преподавател в Куба (1968 - 1970 г.); професор; съден е за взимане на подкупи от студентите във ВИФ „Г. Димитров“ (НСА) и е лежал в затвора;

37. Нико (Нисим) Мойсей Яхиел* - член на ЦК на БКП.

Има цял куп от такива „специалисти“ с еврейски произход, които са издигани по партийна линия на ключови длъжности в държавния апарат, репресивните органи на МВР ДС и МНО; преподаватели в университетите и други, които са контролирали живота в страната през черните десетилетия на тоталитаризма. Тогава цяла България бе превърната в гигантски комунистически концлагер, изолиран с „желязна завеса“ от останалия свят. Един период на чудовишни репресии и страх; едно „безвремие“, в което сякаш не сме живели, а само сме съществували и все пак оцелели с цената на много жертви от няколко поколения българи.

Не трябва да забравяме, че основните съветници на диктатора палач Тодор Живков бяха също „богоборци”: Нико (Нисим) Мойсей Яхиел*, п-к Валери Таджер*, Леон Фабрикант*, Жак Натан Примо*, Исак Соломон Паси*, Валери Натан*, Барух Шамлиев*, Андрей Луканов*, Нансен Бехар*, Давид Овадия*, Александър Фол* и други.

Тази „мода" на ключови места в управлението на страната да се поставят евреи - талмудисти и безбожници, идва естествено от Москва. За чии интереси са работили тези люде не е трудно да се досетим. Ето ви един факт за размисъл: секретарят на Тодор Живков - Нико Мойсей Яхиел служил при него близо 30 години, след падането му от власт през 1989 г., веднага „обърна палачинката" и написа книга срещу тоталитаризма. После замина на стари години за Израел, където получаваше пенсия 2000 долара до 2000 г., когато умря. Дали пък пенсията не му е изплащана от „Мосад"?!?!...

Двамата секретари на Сталин* и цялото му правителство също бяха „богоборци", обрязани по всички правила на „Талмуда". Затова през периода на неговото властване в Съветския съюз бяха избити 62 милиона християни! След смъртта на Сталин* властта беше поета от друг криптоюдеин - Никита Хрущов* (истинското му име е Соломон Пеарламутер*). Тези данни са взети от книгата на Жан Бойе „Заговорът на масоните" (15).

По време на тоталитарния период в България освен физически, протича и духовен Геноцид. Той яростно е осъществяван от комунистите и внедрените богоборци, окупирали академичните среди, културата и образованието. Правят се чудовищни фалшификации на българската древна и по-нова история, налагат се грешни кодове и комунистически клишета. Особено много се фалшифицира историята на българите в Македония, за да се влезе в рамките, наложени от Коминтерна, и да се създаде от българите там „македонска нация". С тази цел се измисля и „македонски език", който, както е известно и на световната наука, е просто един западен български диалект. Следвайки препоръките на болшевиките, комунистите в България станаха проводник

на националния нихилизъм и на обезличаващия интернационализъм, трансформирал се днес в космополитизъм и глобализъм.

Особено много вреди бяха нанесени на традиционната ни религия - православното християнство; безбожието (атеизма), налагано от комунистите и „богоборците“, е едно от най-големите престъпления на управляващата върхушка. Атеизмът е представян от неговите апологети като „свободомислие“, „разкрепостяване на духа“, отхвърляне на религиозните догми“, „модерно мислене“ и т.н. Според атеистите „религията е опиум за народите“ и трябва да се унищожи?!...

В някои книги на тази тема от онова време, издавани с пропагандна цел от „Партиздат“, можем да прочетем следните „бисери“:

„... Антирелигиозното достижение на българския народ е сериозен принос в съкровищницата на духовната ни култура. То е и подтик за национално-патриотична възхита!..." (137);

„... Антирелигиозното свободомислие съставлява важен аспект от народния светоглед..." (137);

„... Захари Стоянов на няколко места в своите „Записки“ отбелязва, че измежду апостолите „нямаше хора със строга набожност“. Той непоколебимо поставя Левски на първо място сред безбожниците..." (137). (Само дето тук авторите са пропуснали да посочат, че Захари Стоянов е бил масон - бел. моя, Г В.)

„... Гениалният поет революционер Христо Ботев се издига над традиционния революционно-демократичен атеизъм. Той се доближава до „крайгълния камък“ (Вл. И. Ленин*) на марксисткия атеизъм - идеята за религията като опиум за народите..." (137).

„... Атеизмът е критерий за зрелостта на социалистическото общество, защото, както чудесно е казано от Маркс*, социализмът ще побеждава в такава степен, в каквата изчезва религията. Затова и лозунгът на войнстващите атеисти (юдео-масоните - бел. моя, Г В.) през 30-те години е: „Борбата против религията е борба за социализъм..." (137).

Още през 1925 г. обаче в „Църковен вестник“ българските свещеници пишат следното: „... **Не е възможно човек да стане**

настоящ болшевик, без предварително да е станал безверник и безбожник. Защото болшевизмът е пълно отрицание на всяка религия, на всяка вяра в божество; той е царството на злото, на сатаната..."

Мисля, че този пасаж обяснява всичко и едва ли е нужно да коментираме горната агресивна антихристиянска пропаганда, насочена срещу духовните ценности на българина! Тези сатанински опити за налагане на фалшива ценностна система в България продължават под една или друга форма и днес, но на този важен въпрос ще се спрем в следващата глава.

Паралелно с извършвания от комунистите в България Геноцид и Холокост, тече такъв и спрямо българите в Гърция и Югославия (Западните покрайнини, Македония и други). В Югославия след 1944 г. са избити над 30 000 българи (особено от Македония), а в сръбските затвори и концлагери изгниват над 120 000 българи, най-често за отказа им да ги запишат като „македонци“; над 180 000 се изселват принудително в България, където също са репресирани, а едно не малка част е принудена да емигрира в Европа и Америка.

В Гърция българското население е редовно тероризирано от гръцките андарты. Убити са много лидери и български свещеници. Поломени са имоти, палят се български къщи, сипят се заплахи и побои. В българските села Просечен и Граменица (в Беломорска Тракия) гръците правели бесилки на площада и убивали българите наред. В други селища по най-садистичен начин са убити български свещеници, чийто очи са избодени с ножове и лицата им са обезобразени. Целта на този открит терор е да се принудят българите да се изселват в България.

Керваните от български бежанци след 1944 г. са безкрайни и печални. Болните и стари хора били изоставяни по принуда, а някои по-слаби просто умирали по пътя.

Гражданската война в Гърция (1946 - 1949 г.) отне живота на над 20 000 българи там, а други 50 000 бяха принудени да емигрират. Особено много пострадват българите от Егейска Македония. Ето един епизод от това време, описан в писмо от дее-

ца на ВМРО Христо Лагадинов до Методи Кърпачев; разказ за гръцките затвори и лагери:

„... През 1948 г. аз и още 5 нашенци, подведени под смъртна отговорност като добри българи, бяхме хвърлени в най-страшния затвор - „Макронисо". Аз и още двама нашенци работехме като зидари при кухнята, близо до пристанището. Рано една сутрин пристигна гемия, от която бяха разтоварени около 50 момчета на 13-17-годишна възраст. Всички бяха почти живи мъртъвци. Всяко момче носеше кошничка или торба за старите си дрешки. Комендантът на острова, кръвопиецът полковник Тома Сильо, започна своята реч: „Докарахме ви тук за превъзпитание. Вие сте деца на майка Елада и всеки трябва да подпише клетвена декларация, че не е „Вулгарико гуруни" (българска свиня), а че е горд православен грък."

Като по чудо всички деца гръмнаха в хор: „Ние сме българи!"

Комендантът се опита още няколко пъти, обещавайки свобода и добра работа, но децата пак повториха: „Българи!" Тогава комендантът побеснял зарева: „Оли сти таласа!" - (всички в морето)". Военните полицаи започнаха да бият децата, да ги бутат по-навътре в морето. После започнаха да ги замерват с камъни. След около половин час комендантът даде заповед да излязат от морето. Не излязоха всички деца. Пет-шест кошнички останаха да се люшкат на повърхността, пет-шест млади българчета се удавиха...

Още същата нощ тези децата герои бяха подложени на най-жестоки мъчения, включително бяха изнасилвани от военните полицаи и от самия комендант. Това продължи още десетина дни, когато една сутрин момчетата ни живи, ни умрели ги натовариха на гемията, за да ги карат в Атина на болница. През нощта тези деца бяха погълнали различни остри предмети като вилици, ножчета и прочие, за да се самоубият.

Тези деца бяха от Костурския край. Това е пример на рядък кураж и жертвоготовност в името на българщината. Това е подвиг, пред който биха се преклонили и безсмъртните солунски атентатори, ако можеха да станат от гроба..." (113).

През същата 1948 г. в Македония вилнее инквизиторът Лазар Колишевски - ръководител на Комунистическата партия на Македония и председател на правителството на НРМ. Той е натрапен там от комунистическия вожд маршал Йосиф Броз Тито*. Сръбските концлагери от рода на „Голи оток“ и други бяха напълнени с български патриоти, които изгниха там и оставиха костите си за памет на нашето поколение!

Това ставаше около нас, а в България комунистическите еничери и богоборческите изчадия продължиха да колят и обезкървяват българския народ непрестанно до 1989 г., когато новите условия наложиха промяна на тактиката!...

В края на тази глава ще цитираме един много любопитен документ - инструкция за съветските войски, окупирали страните от Източна Европа, в това число и България. От този секретен документ, изготвен от комунистите в Москва, става ясно как Геноцидът и тоталния контрол над българите са били програмирани предварително, систематично и с научен подход (по същия начин, по който това се прави и днес с още по-рафинирани средства за унищожение и пропаганда):

Строго секретно КАА/08.113

Москва, 2.04.1947 г.

Инструкция НК/003 47

1. В сградата на посолството да не се приемат местни информатори. Срещите да се организират от наши специални служби на публични места. Посолството приема информации чрез специалните служби.

2. Да не се допуска контакт между нашата войска и цивилни лица от страната. Забраняват се посещения на местни лица от нашия офицерски състав, контакт на войници с местни жени или на войници с войници от страната и нашата войска.

3. Да се ускори ликвидирането на граждани, които участват или симпатизират на партии и организации отпреди войната и възстановили се след нея без нашето съгласие. Да се използват за тази цел всички конфликти и недоразумения между тях, а също така и въоръжена опозиция.

4. В политическите репресии да се използват войници от армията (възстановена на наша територия) и след това да се ликвидират тези войници.

5. Да се ускори съединяването на всички социалистически партии в една - комунистическа, като всички водачи на тази партия да бъдат предварително утвърдени от органите на нашите специални служби.

6. Да се обединят всички младежки организации в една - комсомолска - с водачи, утвърдени от нашите служби. Преди обединяването да се ликвидират всички водачи на бивши юношески и младежки организации.

7. Делегатите на партийните конгреси да нямат мандат след конгреса. Да се елиминират делегатите, които са активни. За всеки следващ конгрес да се избират делегати, утвърдени от нашите служби.

8. Да се прави системно разследване на хора - добри организатори и специалисти, които са популярни. Тези хора да се привличат към нас, а ако откажат - да не се допускат до ръководни длъжности.

9. Да се организира всички държавни служители, освен милиционери и миньори, да получават ниски заплати. Това специално да се отнася до здравните служби, съдебно-изпълнителските служби, просветата и културата.

10. Към всички органи на властта и всички значителни заводи да се включат хора, които сътрудничат на КГБ. Това да се осъществява без знанието на държавните местни власти.

11. Да се обърне внимание на печатната преса да не цитира сумарни количества и видове на стоки, които се изпращат в СССР. Да се посочва, че това е обменна търговия.

12. Местните власти да не издават на купувачите на земя, къщи и парцели нотариални актове, а актове за получаване.

13. Да се приложи такава специална икономическа политика към частното селско стопанство, че то да бъде с ниска производителност и неефективно. При втория етап да се започне колективизация на селското стопанство. Ако се появи силна опо-

зиция, да се намали доставката на средствата за производство и се увеличат данъците към държавата. Ако и това няма ефект, то селското стопанство да се доведе до състояние да не може да изхранва държавата и да разчита на внос на храна.

14. Да се формулират всички закони, укази и разпоредби за организация, икономика и право така, че да не се дава точно и прецизно тълкуване (с изключение на военните).

15. За всеки проблем да се създават комисии, съвети, инструкции и т. н. така, че никои от тях да няма право на окончателно решение без консултации с останалите.

16. Самоуправляващите органи на заводите да не могат да имат влияние върху дейността и развитието на предприятието. Те могат да се занимават само с изпълнение на полученото задание.

17. Профсъюзите не могат да имат противоречия с разпорежданията на дирекцията. Да се натоварят профсъюзите с други задължения - организиране на почивка, просвета, културни и други развлечения, екскурзии, разпределяне на дефицитни стоки и потвърждаване на мнения и характеристики от политическите власти.

18. Да се авансират само такива сътрудници и началници, които образцово изпълняват получените служебни задания, но без склонност към анализ на проблемите извън заданията.

19. На всички отговорни ръководители на партийни, държавни и стопански дейности да се създадат условия, които да ги компрометират в очите на подчинените им, като се изключва възможността да се върнат в средата, от която са излезли.

20. Офицерският кадър от местната армия може да получи отговорни длъжности само при условие, че там има наши сътрудници от КГБ.

21. Да се организира специален надзор за количеството муниципии за всички видове оръжие на всеки арсенал. Учение с бойни патрони да се прави само при строг контрол.

22. Да се обхванат под специален надзор всички лаборатории към НИИ (научно-изследователски институти - бел. ред.).

23. Да се обръща специално внимание на всички изобретатели и рационализатори, като всички по-важни изобретения и предложения да се регистрират в нашите централи. До реализация да се допускат само изобретения, засягащи експлоатацията на минното дело. Важните изобретения да се продават в чужбина. Да не се допуска до публикация стойността на изобретението.

24. Системно да се нарушава графикът на транспорта в страната (с изключение на нашия специален транспорт).

25. Да се провеждат симпозиуми и конференции и да се записват предложенията и докладите, като се регистрират докладчиците, но за реализацията да се спазва само нашата инструкция.

26. Да се популяризират интервюта с работници за актуални производствени проблеми, като се критикува безпорядъкът, но не трябва да се ликвидират причините за тези проблеми.

27. Всички обръщения към народа от официални служители и водачи да обхващат исторически и народни акценти, но да не се проповядва дух на обединение на целия народ.

28. Да се обърне внимание на всички новостроящи се градове и квартали да не се изгражда друг освен главен водопровод. Всички стари кладенци и локални водопроводи да се ликвидират систематично.

29. При модернизиране и разширение на заводите да се осигури изтичането на замърсени води да става в реки, които могат да бъдат резерв за питейна вода.

30. В новостроящите се апартаменти и къщи, а така също и при възстановяване да не се строят помещения за запасяване с хранителни стоки и за отглеждане на животни.

31. Частните работници и предприятия да се снабдяват с лошокачествени суровини и оборудване, което да осигурява производството на лошокачествена продукция на цени, по-високи от държавните.

32. Да се създадат условия за максимално развитие на администрацията по всички нива - районни, общински, градски.

Може да се допуска критика на администрацията, но това да не влияе на нейното намаляване или по-прецизна работа.

33. Да се контролира само изпълнение на плана на предприятията, произвеждащи суровини и други производства, включени в нашата инструкция. Забранено е изпълнението на плана за продукти и стоки за вътрешния пазар.

34. Специално да се наблюдава църквата, като се създават условия и програми за обучение на младежта за наслагване на омраза към нея. Специален контрол да се упражнява над църковните печатници, библиотеки, архиви, проповеди и т. н.

35. От всички основни, професионални и средни училища да се уволняват учителите, които имат голям авторитет и се ползват с уважение от учениците и населението. На тяхно място да се назначат нови. Учебните програми да се направят така, че да се прекъсва връзката между изучаваните предмети. Да се ограничи производството на учебни помагала. Да се премахне изучаването в средните училища на латински, гръцки, обща философия, логика, генетика.

По история да не се обяснява какво са правили царете за доброто на страната, а да се изтъкват тиранията и борбата на потискания народ. В професионалното обучение да се набляга на тясната специализация.

36. Да се организират държавни митинги при годишнини на борбата против завоевателите (с изключение на руснаците), като се подчертава борбата срещу германците, а преди всичко борбата за социализъм.

37. Забранява се да се поместват в средствата за информация и издаваните книги данни за местни хора, живели в Русия преди революцията и по време на Втората световна война.

38. Ако се възстановят или създадат организации, които поддържат дружбата със СССР, но се опитват да контролират дейността на държавните органи - да се обвинят в шовинизъм и национализъм (нашите действия са независими от органите на държавата). Начин на действие: унищожаване на нашите гробища и паметници, публикуване и размножаване на позиви, в които се

осмива руският народ, руската култура и договорите между СССР и страната. Към тази пропаганда да се ангажират граждани от страната и да се използва съществуващата ненавист към СССР

39. Да се прояви грижа за строителството на пътища и мостове, за да са готови при налагаша се интервенция така, че нашите войски най-бързо и от всички посоки да се придвижат до центровете на опозиционните сили.

40. Да се арестуват всички политически противници. Специално да се преследват противниците, които имат авторитет сред населението. Да се ликвидират всички политически противници и след това да се обвинят в тежки криминални престъпления.

41. Да не се допуска реабилитация на хора, съдени на политически процеси. Ако се наложи такава да се допусне, но при условие, че това е съдебна грешка, без започване на разследване и обвиняване на виновните за съдебното решение.

42. Не може да се изправят пред съд хора с длъжности, дадени от партията - независимо че тези хора са виновни за икономически загуби и са мразени от подчинените си. В драматични ситуации трябва да се преместват на друга равностойна или по-висока длъжност в друга област или град. В крайни ситуации тези хора да се назначават на неначалническа служба, като се използват за кадрови резерв за друго време.

43. За хора, които не са съгласувани от нашите специални служби, може да се публикуват съдебни процеси (специално това се отнася за кадри от армията, генерални директори, министри), в които се обвиняват в дейности против народа, социализма, индустриализацията. Това ще увеличи подозрителността и ще мобилизира работническата класа.

44. Да се проявява системен контрол хората на отговорни длъжности да произхождат от работническата класа и да имат най-ниска квалификация.

45. Да се проявява постоянна грижа за систематически подбор за висшите институти на хора, които произхождат от най-ниската категория от населението или незаинтересувани професионално хора, стремящи се само към диплома.

Седма глава

Холокостът и Геноцидът над българи, извършен от „демократи“, комунисти - капиталисти, масони, глобалисти и ционисти (1989-2005 г.)

След „дворцовия преврат“ на 10 ноември 1989 г. мнозина българи си въобразиха, че дългоочакваната свобода е дошла и ще настъпят истински промени. Промени настъпиха - тоталитарната комунистическа власт се срути, появи се свобода на словото; на частната инициатива беше дадена „зелена улица“, даже се появиха различни партии и хората се радваха. Тези промени обаче бяха по-скоро нещо като „изпускане на парата“ или живителна глътка въздух, за да не се стигне до окончателно задушаване, както и малко театър и забавление за тълпата. Едни фигури на „шахматната дъска“ бяха заменени с други, но скритата власт дирижирана от истинските играчи и външни сили, остана. На хората с „око“, които умеят да анализират събитията, макар и от „висотата“ на някакви 15-16 години им стана ясно, че всички промени бяха внимателно подготвени и програмирани далеч преди емблематичната дата 10 ноември 1989 г.

След тази дата в общественно-политическия живот на страната се появиха някакви „дисиденти“ и „демократи“, назначени от ДС и ЦК на БКП. В ръководството на прословутото СДС около 60-70% от хората бяха или такива, или сътрудници и агенти на ДС и хора, произлезли или свързани с бившата комунистическа номенклатура. Затова и фарсът, наречен „Кръгла маса“, беше пълен. Не случайно в една своя публикация проф. Димитър Сепетлиев определи това мероприятие (януари - май 1990 г.) като „Диверсията, наречена „Разговори около Кръглата ма-

са". Интересното е, че тази публикация се появи в съмнителния глобалистко-масонски вестник „Про & Анти" чак през декември 2002 г.

Така или иначе диверсията, ръководена тогава от лицето Андрей Карлович Луканов*, който раздаде на 300 комунистически клана партийни и държавни пари и активи за около 20 милиарда долара, за да трансформират политическата си власт в по-трайната и сигурна икономическа власт. С тази цел беше закрито Министерството на външноикономическите връзки и тайно бяха приватизирани около 800 български фирми в чужбина заедно с техните капитали и активи. Като министър-председател Андрей Луканов*, под влиянието на Робърт Максуел* (агент на „Мосад" и ЦРУ) подписа планът „Ран-Ът", разработен от агентите на ЦРУ Ричард Ран и Роналд Ът (1990 г.). Според покойния журналист Георги Тамбуев в приложението към плана „Ран-Ът" става дума за това, че българската икономика се предвижда (планира) да изхранва 5 милиона души. Веднага възниква въпросът къде „изчезват" или се „редуцират" 3 милиона българи, а също тяхната собственост кой я взема ??... На този въпрос имаме отговор, но междувременно ще отбележим, че след задействането на плана, Андрей Луканов* беше премахнат от господарите си като неудобен свидетел. Навремето по същия начин бяха премахнати Трайчо Костов, Георги Димитров (отровен с бавнодействаща отрова) и няколко генерали и партийни величия. Така се заличават следите!...

Планът „Ран-Ът" за България, беше изготвен на основата на един друг документ, подписан по-рано от „бащата на перестройката" Михаил Горбачов* и американския президент Роналд Рейгън на паметната среща на двамата президенти масони на остров Малта. Едва сега, преди няколко години, от документи, публикувани в Англия, стана ясно за какво точно са се споразумели двамата. Една от точките на споразумението предвижда след „перестройката" населението на страните от Източна Европа да бъде „редуцирано" (т.е. намалено) с 40%; как, ще разберем след малко, поне що се отнася до частта за България.

За да се разбере особената разработка за провеждане на скрит геноцид срещу България, ще посочим още един документ от 1994 г.: „Оптимална населеност на земята“ с автор Гречен С. Дейли (Университет на Калифорния, Бъркли), Анне Х. Ерлич и Пол Р. Ерлич (Станфордски университет) (<http://dieoff.org/page99.htm/page99.htm>). В тази публикация горните учени от САЩ се опитват да ни убедят с научни тези, че земното население трябва да се намали наполовина (от 6 на 3 милиарда души), тъй като съществувала опасност да се изчерпят бързо енергийните и други ресурси на земята. Една година по-късно тази теория добива други измерения.

През 1995 г. в Сан Франциско е организирана среща на фондация „Горбачов“. Поканен е елитът на истинската световна власт (така нареченото „Световна правителство“ в сянка) т.е. масонерията от най-тежък калибър: цялата „Уол Стрийт“, Трилатералната комисия, Световният икономически форум, институтът „Аспен“, Съветът за чуждестранни връзки, Римският клуб, Билдербергският клуб и други. Между 400-те поканени са Джордж Шулц, Джеймс Бейкър, Маргарет Тачер (Таджер)*, Збигнев Бжежински*, Хенри Кисинджър*, Рупърт Мърдок*, Тед Търнър, Бил Гейтс* и други. Ето някои от изказванията:

Михаил Горбачов*: „... Трябва да контролираме потребителските, културните (!) и духовните (!) нужди на човечеството..."

Барбара Хубърт - психоложка: „... От целия спектър на човешкия род 1/4 е разрушителна и с дефектно семе. В миналото на тези хора са позволявали да умират от естествена смърт. Но сега нямаме време и тази 1/4 трябва да бъде отстранена колкото се може по-бързо от общественото тяло!"...

Сам Кийн - философ хуманист: „... Да се намали населението на света с 90%, така че на планетата да няма много хора, които да й нанасят екологични удари..."

Тези „хуманисти“ не говорят празни приказки - те действат по заповед на господарите си и имат нужните лостове и средства за постигане на своите сатанински цели. Нека видим как се разви тяхната „хуманна“ дейност в България и кои бяха колабо-

рационалистите от българска страна. Преди това обаче ще анализираме някои от методите, които очевидно се използват от масонерията и богоборците („богоизбраните“) за редуциране на „низшите раси“ и излишното население според талмудистките им расистки теории. Отстраняването на няколко милиарда души е много сериозна задача, която изисква мобилизация на голям и качествен научен и военен потенциал. Като се вземе в предвид голямата численост на материала, подлежащ на „саниране“, възможностите за реализация на замисъла се очертават сами:

1. Ядреното оръжие, поради опасност от замърсяване на средата за необходимата част от човечеството, може да се използва само за сплашване и подготовка на действията, описани в следващите точки. За скрития геноцид са нужни „тихи оръжия“.

2. Сnižаване на жизнения стандарт и на здравеопазването до равнище, позволяващо на широко известните епидемии да постигнат част от необходимата редукция.

3. Създаване и разпространяване на нови биологични оръжия, предизвикващи епидемии от нов тип (СПИН, „луда крава“, атипична пневмония, птичи грип и други), борбата срещу които е изключително трудна или направо невъзможна в по-бедните страни. Същевременно ползване на ваксини за противодействие, но само от елита, провеждащ геноцида.

4. Стерилизиране на населението по химичен или хормонален път чрез въвеждане на масови ваксинации и вредни химикали, влагани в храните и различни предмети за бита.

5. Използване на невидими и суперрафинирани методи за унищожение на цели групи от населението чрез психотронни оръжия, генно инженерство, генномодифицирани храни и други.

6. Сnižаване или ликвидиране на функционалността на формации от типа „държава“, които могат ефективно да организират действия на по-големи групи обекти с цел предпазване или противодействие срещу елементите от Програмата. Ефективно средство е поставянето на власт на индивиди, достатъчно мотивирани чрез предоставяни на материални гаранции за собст-

веното им оцеляване и на които се оказва неограничена подкрепа до определен момент. Особено действено е използването на етническо противопоставяне и приложението му се препоръчва (от „играчите“!) навсякъде, където това е възможно, даже и чрез измисляне на нови етноси (например помаци, „български турци“, каракачани, македонци, гагаузи, „татари“ и т.н.), съставлящи бъдещето „мултиетническо общество“.

7. Създаване (чрез масмедиите, жизненото равнище и т.н.) на територии с аморфно население, а не нация, което да е манипулирано физически, психически и материално да изпълнява в сравнително продължителен период действия, осигуряващи същинското изпълнение на Програмата. Колаборационистите (сътрудниците) трябва да са достатъчно свободни от морални предразсъдъци, за да имат вътрешно убеждение в неизбежността и нуждата от провеждане на Програмата.

8. Те трябва да притежават и необходимата подготовка и умения за употреба на необходимите средства (оръжия) за материално или психическо въздействие върху реципиентите на процедурата (за геноцида). Мотивацията „превъзходство“ трябва да се съпровожда с убеждението „безопасност при действие“ за колкото е възможен по-дълъг период от време.

9. Крупните огнища на съпротива с достатъчно мощна централна организираща сила сравнително лесно могат да бъдат вкарани в състояние на хаос посредством филигранно по точност приложение на мощни средства, ликвидиращи комуникациите, снабдяването и транспорта и/или влияещи пряко върху психическото състояние на съставляващите ги индивиди. След преминаване в състояние на хаос върху такива формации могат да бъдат приложени и всички други „екологично чисти“ механизми за ефективно редуциране на числеността.

10. След изпълнението на Програмата или на важна част от нея се предвижда и премахването на колаборационистите, като излишни свидетели, и заличаване на следите, за да се пресече евентуалното бъдещо възмездие (справка по веригата: ген. Кашев - Луканов* - Робърт Максвел* - Илко Ескенази* - Огнян Дойнов

- Илия Павлов - Емил Кюлев; на по-ниско ниво 123-те поръчкови убийства на престъпни босове от „Крушата“ до Георги Илиев).

11. В допълнение на това Програмата предвижда във важни геополитически зони да се провеждат локални войни с ниска интензивност, маскирани под формата на „борба срещу тероризма“ и последващо прилагане на „меките средства“ на Програмата (справка Ирак, Югославия, Израел, Афганистан и други).

Най-важните части от тази Програма са заложени още в прословутите „Протоколи на Ционските мъдреци“ (1901 г.). Независимо че те са оспорвани като автентичен документ, ние се придържаме към становището на Хенри Форд, че по-важният факт е, че **„предначертаното в тях се случва“!...** Човек не е нужно да вярва в „теорията на конспирацията“, за да разбере какво става и да усети Геноцида и Холокоста, провеждани според посочените програми в България. Фактите говорят сами по себе си.

България е предмет и на още една специална разработка, наричана от някои план „Мойсей -2“ („Талит-4“), която според анализите предвижда „разчистване на жизнено пространство“ (чрез „редуциране на населението“ и евентуално заселване в България на 2 милиона евреи от Израел, в случай на война там и невъзможност за живееене. Тоест този план предвижда превръщането на страната във „втора Палестина“, с всички негативни последици за българите от това!...

Нека видим какво се случи у нас след промените през 1989 г.:

1. Започна разграждане на държавата; появи се беззаконие и изгодна за „скритите сили“ анархия;

2. Извършен бе чудовищен грабеж на държавно имущество и активи в размер на 180 милиарда долара и това беше наречено „приватизация“.

3. Унищожени бяха голяма част от досиетата на ДС, МВР и МНО, а също и много от документите на БКП и на някои банки (като „Булбанк“ например).

4. Умишлено бяха доведени до фалит редица държавни предприятия, банки, финансови къщи и фирми (по същество „пирамиди“) и по този начин бяха изсмукани спестяванията на хората. Появиха се и 3000 кредитни милионери.

5. Мутрите, борците, „застрахователите" и престъпните групировки създадени от служителите на ДС, МВР и масонерията заместиха комунистическия репресивен апарат и започнаха да тероризират обществото.

6. С благословията на президента Желев в България нахлуха различни религиозни секти и се възстановиха масонските ложи, особено чисто еврейските (бенеберитски ложи)*.

7. Жизненият стандарт на населението се влоши значително, а също и качеството на медицинското обслужване, и обществото се раздели на две групи - много богати (около 3%) и бедни и много бедни (97%).

Тъй нареченият „преход", който продължава вече 15 години, наруши социалната справедливост в българското общество и започна да налага една фалшива ценностна система по американски (юдео-масонски) образец, вместо да се заимстват неща от ценностната система на старите демокрации в Европа. Тук трябва да отбележим, че въпреки негативите на тоталитаризма, в последните десетилетия на 70-те и 80-те години България имаше и някои успехи, особено в областта на културата, образованието и социалната справедливост, които сега бързо се заличават с налагането на глобализма и „Новия световен ред" - една отвратителна идеология, родееща се с комунизма, фашизма и ционизма!...

С промените, по върховете на властта се пробутаха пребоядисани „сини комунисти", дъщери и синове на бившата номенклатура и посредствени хора от БКП, които не бяха успели да се реализират при предишната власт (да отхапят тлъсто парче от „баницата"), както и хора от бившите специални служби, които ограбиха държавата.

Западът веднага припозна този „нов политически елит" и започна да работи с него. Запитани защо го правят и къде им са съвестта и принципите, някои от най-овластените лица от Запада

* Методите на зомбиране, програмиране и психическо унищожение на големи маси от населението от страна на секти, масони, окултисти и други са добре описани и анализирани в книгата на Йеромонах Анатолий (Берестов) „Числото на звяра" (69).

отговориха, че „една сграда най-лесно се разгражда от нейните архитекти и строители"!... Очевидно е, че и едните, и другите нямат никакъв морал, а и „парите не миришат", както е казал един древен римски император.

Тук трябва да отбележим, че след промените, под натиска на външни сили на най-високо място във властта и държавния апарат бяха внедрени и финансирани много хора с небългарски произход, главно евреи, турчеещи се българи, а също и много масони (тъй наречените „изкуствени евреи"). Много от първите са криптоюдеи (скрити евреи), носещи и български имена („Талмудът" им разрешава да си сменят до 8 пъти името!). Ръководствата и лидерите на парламентарно представените партии (БСП, НДСВ, СДС, ДПС и други) са съставени целенасочено от такива хора с чуждо етническо самосъзнание, тъй като именно те провеждат понастоящем Геноцида и Холокоста в България в чудовищни, макар и скрити мащаби. С тази цел бяха създадени противоконституционните и антибългарски партии на етническа основа, като ДПС, „Евророма", „Дром", „Рома" и други. Активирана беше и циганската мафия за терор над българите.

Трудно може да се каже кои от тях са най-вредни и опасни за България, едно е сигурно, че всички те са отговорни и носят пряка вина за Геноцида и Холокоста, осъществявани срещу българите с „меки средства" (тих геноцид), на принципа на „сварената жаба" (бавно сваряване), прилаган през последните 15 години!

Факт е, че „богоборците" нахлуха като по заповед във всички нива на властта и на ключови места в медиите и обществения живот. Представителите на войнстващата секта овладяха министерствата, БНТ, НСРТ/СЕМ, БНБ, банките, БНР и по-важните частни медии с национален обхват, също и БТА. Възстановени бяха редица еврейски организации като: „Шалом"; „Цион"; „Макаби"; „ВИЦО"; „Ашомер Ацар"; някои еврейски масонски ложи като „Кармел" на „Бней Брит" („Еврейското Гестапо!"); юдеонацистката секта „Хабад" и други.

Последните две организации са изключително опасни и за тяхната отвратителна дейност пишат автори като Израел Ша-

хак*, Дейвид Дюк*, Едуарт Ходос*, Георги Ифандиев и други. Юдео-нацистката секта „Хабад“ (със седалище в Ню Йорк) откри свой офис в центъра на София и не крие връзките си с бившия премиер Симеон Сакскобургготски (Кобург-Кохари)*, който бе тържествено приветстван в голямата синагога и му бе подарен специален ритуален деветосвещник (за какви заслуги, ще разберем след малко). Тук не трябва да забравяме, че в плана „Шипка“ за докарването и издигането на Сакскобургготски* участваха такива ключови фигури и „архитекти“ като: Яков Джераси*; равинът Хаим Асса*; бившият американски посланик Уилям Монтгомери и приемникът му Ричард Майлс*; Линдел Грей* (шефка на Американския университет в Благоевград); Гиньо Ганев; ген. Любен Гоцев, Виктор Вълков и още някои други лица от службите и масонерията.

Любопитни са и някои действия на бившия министър-председател Филип Димитров* (СДС), който по времето, когато заемаше този пост, с един указ връща българското гражданство на 40 000 български евреи, изселили се в Израел през 1948-1950 г. и доброволно отказали се от българско гражданство (те и техните роднини към днешна дата са около 200 000 души!...). Тази операция се извършва с помощта на Александър Божков* (по майка Бакиш*) и назначената от него служителка към Министерството на правосъдието (отдел „Българско гражданство“) - Фани Виденова*. Там и до сега действат хора, които при облекчен режим дават българско гражданство на чужденци (главно евреи и турци), а на етнически българи гражданството или се отказва, или се отлага във времето.

Без да навлизаме в подробности в тези мръсни игри на боборците и българофобите, ще анализираме фактите от провежданата антибългарска Програма и ще докажем, че се извършва Геноцид и Холокост с рафинирани средства, който е не по-малко опасен от предишните. Всъщност едва ли има някой, който няма да се съгласи с мен, че не съществува голяма разлика в това да бъдеш застрелян с шмайзер в комунистическия концлагер (или заклан с ятаган през турското робство) и това да бъдеш

„застрелян" със сметка за парно (надписана от някоя си Любомира Леви* например) в съвременния глобалистки „компютърен концлагер", в какъвто се е превърнала сега цяла България. Разликата е единствено в методите и подходите и че при втория случай, когато Геноцидът се провежда с икономически и други средства, ще се мъчиш повече - умирайки от стрес, инфаркт, мозъчен удар, или още по-нова, „никому неизвестна" съвременна болест. **„Дребна подробност" е, че Геноцидът и Холокостът срещу българите се провежда от едни и същи хора!**

Тук е мястото да дефинираме понятието „геноцид" съгласно българското законодателство:

„Наказателен кодекс на Република България", Раздел III: Унищожаване на групи от населението (геноцид) и апартейд.

Член 416 (1) Който с цел да унищожи изцяло или отчасти определена национална, етническа, расова или религиозна група:

а) причини смърт, тежка телесна повреда или постоянно разстройство на съзнанието на лице, принадлежащо към такава група;

б) постави групата в такива условия на живот, които водят към нейното пълно или частично физическо унищожение;

в) предприема мерки, насочени към възпрепятстване на раждаемостта сред такава група;

г) насилствено предава деца от една група в друга, се наказва за геноцид с лишаване от свобода от десет до двадесет години или с доживотен затвор без замяна.

(2) Който извърши приготвяне към геноцид, се наказва с лишаване от свобода от две до осем години.

(3) Който явно и пряко подбужда към геноцид, се наказва с лишаване от свобода от една до осем години.

Чл. 417. Който с цел да бъде установено или поддържано господство или систематично подтисничество на една расова група хора:

а) причини смърт или тежка повреда на едно или повече лица от тази група или

б) налага условия на живот от естество да причинят пълно или частично физическо унищожаване на расова група хора, се

наказва за апартейд с лишаване от свобода от десет до двадесет години или доживотен затвор без замяна.

Чл. 418. Който с целта по предходния член:

а) незаконно лиши от свобода членове на расова група или ги подлага на принудителен труд;

б) поставя в действие мерки за възпрепятстване участието на расова група хора в политическия, социалния, икономическия и културния живот на страната и за преднамерено създаване на условия, които препятстват пълното развитие на такава група хора, в частност който лишава нейните членове от основните свободи и права на гражданите."

Тези права и свободи на българите, които са грубо погазвани през последните години, са посочени в основния закон - конституцията на Република България.

Преди да засегнем въпроса за физическия Геноцид, ще кажем няколко думи за духовния Геноцид, извършван над българите през последните години. В това отношение преди всичко беше дълбоко засегнато образованието, чийто програми вече се пишат незнайно защо от специалисти на Световната банка - една съмнителна международна еврейска институция! Мястото на медиите под контрол в налагане на духовния геноцид и фалшиви ценностни системи е огромно. Чрез тях хората са постоянно атакувани с боклук, унищожаващ морала и развитието на добрите инстинкти у хората; боклук, охраняван от закони за свободата на словото и печата и закони за дискриминацията. Свобода на словото и дискриминация за кого?!? Двойните стандарти в случая и дискриминацията на българи е очевидна. Медиите зомбират непрекъснато аудиторията, манипулират и атакуват българите с антихристиянски и антибългарски изказвания и писания. Културата в България е сведена на примитивно ниво на развлекателни шоута, шутовска буфониада и изпълнения на музикални инвалиди. „Героите на деня" са изроди като: Ванко 1 (настоящ затворник), Мишо Шамара, чалгаджията от БТВ; безмозъчните чалгаджии - травеститът Азис, Кондьо; братя Мангасарян, Митьо Пишова, зомбитата от „Биг Брадър", гейовете

от парламента и други подобни. Господарите, измислили Програмата за „промиване на мозъци“, нямат нужда от интелигентни, умни и образовани хора, на тях е нужна само една аморфна маса, лесна за манипулиране и годна само за обслужващ персонал.

Поставянето на българите в невъзможни условия за живот принуди една голяма част от активното население да емигрира в чужбина. Към днешна дата от България са емигрирали близо 1,5-2 милиона души. Много от тях са принудени да работят нискоквалифициран труд или да проституират, а някои буквално са заробени от работодателите си (особено в Гърция и Израел!). Една не малка част от тези хора са високо образовани и за тях държавата е похарчила милиони левове. Това „изтичане на мозъци“ беше отбелязано и отвъд океана. Когато само през 1990 - 1991 г. над 500 хиляди млади и добре образовани българи напуснаха страната и се преселиха на Запад, вестник „Ню Йорк Таймс“ - най-големият еврейско-американски вестник, отбеляза това с огромно заглавие: **„На България мозъкът изтече“!...**

Нека видим сега в този 15-годишен период на „прехода“ на какво беше подложен останалият български народ под „вещото ръководство“ на комунисти-капиталисти, „демократи“, „либерали“, масони, ченгета, монархо-комунисти, глобалисти, ционисти и крипто-юдеи (данните са взети от официални източници и статистиката):

I. Общи социални показатели на Геноцида:

1. В началото на XX век България е на първо място по раждаемост в Европа, сега, 2005 г., сме на последно място! (Раждаемост + 8,8 /1000 за 2001 г.).

2. 1 500 000 икономически и политически емигранти са напуснали страната в периода 1989 - 2005 г.

3. Според Глобалния доклад за човешкото развитие на Програмата за развитие на ООН (ПРООН) България е паднала до 62-ро място по човешко развитие (от класацията на 173 държави в света) (2002 г.).

4. Безработните в България през 2003 г. са 1 100 000 души (30% безработица). Данните са на синдикатите, БНП Париба

(България) АД и Икономическия отдел към посолството на ФР Германия. Според световните стандарти до 4% безработица е безопасната граница.

5. Праг на бедност - 40% от домакинствата живеят под прага на бедността. 90% от българите живеят в бедност и се нуждаят от социални помощи (2002 г.).

6. Брутен външен дълг 12 милиарда евро и оскъпяване около 4 -5 милиарда при изплащането му във времето вследствие даляверите на НДСВ (Милен Велчев*).

7. 13% от трудещите се българи не могат да работят пълноценно от глад и недोхранване.

8. Още около 400 000 млади българи са готови да емигрират в чужбина, за да търсят там препитание и да избягат от турско-еврейско-циганския терор.

9. Естествен прираст (раждаемост - смъртност) - 5,8 /1000 за 2001 г.; по отрицателен прираст сме на първо място в Европа.

10. 80 000 българи не ходят на училище, 25% от ходещите нямат учебници, а 14% от младите хора в страната са неграмотни! 30 000 са сираците от социалните домове.

II. Медицински показатели на Геноцида и Холокоста:

1. България е на първо място по смъртност в Европа - 14,7 /1000 (1997 г.); - 14,1 (2000 г.), - 14,4 (2001 г.). В пъти се е увеличила смъртността на населението вследствие на стресиращи фактори, недохранване, мизерия, болести, лош психоклимат и други. Умират все повече млади хора и такива около 50 години. За един период от 10 години назад преждевременно са умрели около 700 000 души - абсолютен рекорд, признат от бившата социална министърка Христина Христова (НДСВ). Висока детска смъртност - 14,1 /1000 (в Европа варира от 5 - 10 /1000). Само за 2001 г. са умрели 220 000 души.

2. Средна продължителност на живота 68 г. - мъже, 75 г. - жени (2001 г.). Столетниците са намалели наполовина (в началото на XX век са били около 3000, а сега са 1266 души). За сравнение средната продължителност на живота в Япония е около 84 години за двата пола.

3. 240 000 болни от различни форми на рак, повечето от които злокачествени. Тези хора не се лекуват и ще умрат в мъки!

4. 140 000 болни от диабет и други тежки заболявания, превръщащи ги в инвалиди. Около 5000 души годишно ослепяват от диабет.

5. България е на второ място в света по сърдечно-съдови заболявания. Само за 2003 г. от това са починали 76 432 души.

6. Двукратно са се увеличили болните от туберкулоза 47 / 100 000 (4 пъти повече отколкото в ЕС); туберкулозата е наричана „болестта на бедните“, и 2-ма от 1000 заболели умират.

7. Около 400 са болните от СПИН, който засега не се лекува и е заразен.

8. Над 1 000 000 българи в момента са без здравни осигуровки поради невъзможност да ги плащат. Много от тях не се лекуват въобще.

9. От 7 години България води европейската класация по смъртност от мозъчен инсулт (апоплектичен удар) особено сред мъжете.

10. Броят на хората с влошено здраве е нараснал с една пета от 33,6% на 40,2%. Болните деца и младежи са се увеличили почти двойно и рязко спада възрастовата граница на хроничните заболявания. 14% от децата и младежите страдат от трайни физически увреждания или дългогодишно заболяване. Данните са от Министерството на спорта.

11. Две от всеки три новородени са от малцинствата. Ако този темп се запази, към 2020 г. българите ще сме около 2,5 милиона.

12. 300 000 бездетни семейства със стерилитет и при двата пола. Около 170 000 българи не са годни за бащи. Причините са стрес, лошо хранене, инфекции и заразни венерически болести, алкохолизъм, работа във вредна среда, влияние на химикали и консерванти в храните, съмнителни вносни ваксини, поставяни на деца и възрастни, и други фактори.

13. 12 000 са военноинвалидите в момента според статистика на социалното министерство.

14. За 2001 г. статистиката показва 3000 пенсионери самоубили се от мизерия, недоимък и депресии. Това продължава и днес, около 1000 души годишно се самоубиват.

15. Около 25% от населението страда от психични проблеми или заболявания, т.е. България постепенно се превръща в гигантска „лудница“.

16. В България вилнеят над 50 000 наркомани, които са на „твърда дрога“. Броят им непрекъснато се увеличава, както и броят на починалите от приемането на наркотици!

17. Учените споделят с тревога, че нацията се изражда и че децата са по-хилави и по-глупави отпреди 10 години. Сегашните тийнейджъри са по-ниски, с по-слаби скелети, с по-малки гръдни обиколки и ханшове спрямо връстниците си отпреди 10 години. 32% от децата имат заболявания, присъщи на възрастните - високо кръвно, остеопороза или диабет. Всяко 2-ро дете до 4-и клас в София е с алергия; увеличена е заболяемостта от астма и други болести на дихателните пътища. 58% от учениците страдат от нервни и психически заболявания, изпадат в истерия, агресия, оплакват се от безсъние, главоболие и страх. 61% от младежите между 14 и 18 години употребяват алкохол, 21% пушат всеки ден, 3%-ползват наркотици (данните са от Националния център по хигиена в София).

18. Провеждането на „здравна реформа“, наложена отвън, която е планирана така, че да унищожава едновременно и пациенти, и лекари!

Какво още се прави за допълнително ерозиране на българското общество?

1. Икономическо задушаване на народа.

2. Създаване на етническо напрежение чрез дискриминация и апартейд на българите от страна на криптоюдеи, турчеещи се българи и цигани.

3. Подлагане на българите на еврейско-циганско-турски терор по всевъзможни начини.

4. Груба намеса на Световната банка и МВФ, както и на други държави (главно САЩ и Израел) във вътрешните работи на страната; тотален шпионаж и манипулации.

5. Целенасочено унищожаване на селското стопанство и българските фермери.

6. Зомбиране чрез медиите под контрол и използване на психотронни средства за въздействие (включително и психогенератори, разрушаващи мозъка; например софтуер и чипове, вградени в някои клетъчни телефони, могат да се използват за това).

7. Въвеждане изучаването на цигански и турски език в началните училища и налагане на циганска азбука (сътворена от някой си Момчил Йонов).

8. Опити за подменянето на кирилица с латиница (а защо не с „циганската азбука“ или с иврит например?!).

9. Финансов грабеж чрез тъй наречената „приватизация“, чрез данъците и инфлацията;

10. Разложение на морала, подмяна на ценностната система и унищожаване защитната роля на религията (традиционната българска религия - православно християнство).

11. Фалшифициране на историята и премахване на важни раздели от българската история от учебниците.

12. Липса на правосъдие и полицейска сигурност, което стимулира престъпността и корупцията („Риба се лови в мътна вода“). Криминален терор над населението.

13. Насаждане на национален нихилизъм и втъпяване на комплекс за малоценност („бедна държава“, „малка държава“, „нищо не зависи от нас“, „не можем да се мерим с по-напредналите народи“ (по-напреднали с какво?), „циганска държава“, „скапана държава“, „резерват за таласъми“ и така нататък).

14. Изпадане в пълна зависимост от **МВФ** и **СБ**, увековечаващи колониалната система и робството.

15. Приемане на множество идиотски закони, узаконяващи несъществуващи малцинства (като „помашко“, „македонско“, „каракачанско“...) и легитимиращи хомосексуализма и педофилията.

16. Опити за унищожаването на ядрената ни енергетика.

17. Военна „реформа“ унищожаваша армията, въоръженията, ВПК и Националната сигурност на България и превръщане-

то ни в зависимости от благоволения на престъпни военни блокове (преди „Варшавския договор“, сега НАТО).

18. Създаване на десетки подривни фондации и организации, формиращи фалшиво гражданско общество и работещи срещу националните интереси на България, като: „Отворено общество“, „Хелзински комитет“, „Атлантически клуб“, „Институт за либерални изследвания“, Фондация „Толерантност“, „Джемини“, институтите на Костов и фондацията на Елена Костова (бивша партийна секретарка от БКП), фондацията на Евгения Живкова (внучка на касапина палач Тодор Живков) и т.н., и т.н. В тези организации се подвизават все хора от богоборческите секти, масонерията и бившата номенклатура на БКП.

19. Чужди фирми използват българите като опитни животни за тестване на нови лекарства, а на пазара и в аптеките умишлено се допускат вредни и опасни за здравето продукти и лекарства, които в други страни са забранени (например генномодифицирани храни, които е доказано, че рушат имунната система).

20. Държавата чрез административни лостове съсипва раждаемостта и не подкрепя по никакъв начин младите семейства.

21. Има сведения, че сираци от домовете се изнасят зад граница като донори на органи.

22. Скривайки се зад Закона за класифицираната информация, държавните служители засекретяват данни за: химикали за растителна защита, мутагени, биологично активни вещества, данни за опасни болести по животните (от които се заразява и човека), епидемии; резултати от научни изследвания, доказващи наличието на остатъчни количества над допустимото за пестициди, тежки метали, радиоактивни изотопи и други силни и опасни отрови и други. Гражданите са лишени от правото им на информация, и то такава, засягаща живота и здравето им.

23. За министри на културата се назначават умишлено „недоразумения“ като Емма Москова*, Божидар Абрашев и Нина Чилова* (последната е с израелско гражданство!...); зам.-министър Бисера Йосифова*.

24. Узаконяване на опасни секти и на антихристиянските

масонски ложи, практикуващи сатанински и богохулни ритуали, оскверняващи свещената българска земя. Стимулиране на разкол в Православната църква.

25. Антиконституционни действия на управляващите и атаки срещу институциите на държавата. Незаконни промени в Конституцията (например в частта забраняваща да се продава земя на чужденци!) и други.

26. Опити за федерализиране на страната чрез изкуствено административно разделяне и „автономност“, което може да обособи етнически анклави.

27. Расова дискриминация срещу българи и създаване на българофобски и ксенофобски (антибългарски) настроения. Етническо напрежение и еврейско-турско-цигански терор над българите.

28. Унищожаване на българската култура и образование с участието на Световната банка (СБ) и министерствата.

29. Целенасочено унищожаване на националната икономика чрез структурните реформи, налагани от СБ и МВФ.

30. Опити за прокарване на репресивни закони ограничаващи правата и свободите на българите; наличие на цензура, налагана от СЕМ (ръководен от човека на „Шалом“ и ДПС Райчо Райков* - бивш офицер от ДС).

31. Чрез подставени лица, а вече и явно, чужденци (главно евреи и турци) изкупуват на безценица (по 30-50 лева за декар) първокласни земеделски земи и ги окрупняват в парцели-латифундии по 2000 и повече декара. Купуват се също така скъпи градски имоти, промишлени предприятия, здравни центрове, духовни средища и други.

32. Извършват се гнусни манипулации и груби фалшификации на изборите.

Списъкът от престъпления може да бъде продължен до безкрайност, но едва ли е нужно - схемата се разгадава и с „просто око“. „Играчите“ и колаборационистите също са локализирани (имената и подписите им стоят под съответните изобличаващи ги документи!)...

Наскоро в печата излязоха съобщения, че по предложение на природозащитници, жители на Флорида (САЩ), щели да гласуват на референдум дали да дадат конституционни права на бременните прасета, за да се ограничи жестокото и нечовешко отношение към тези животни (вестник „Уърлд нет дейли“). В Англия други природозащитници са издействали на изчезващите видове шимпанзета по 7000 лири (20 083 лева!) годишна издръжка! **Във връзка с горното смятам, че е време да се замислим и погрижим и за българите, тъй като явно и те са вече „изчезващ вид“!**

Тъй нареченият „български политически елит“, състоящ се от национални предатели и чужди агенти, продължава да тъне в евроинфантилизъм и атлантически наивизъм, разяден от тотална корупция и патологична алчност.

Всички тези потресаващи факти показват, че в България се извършва целенасочен и предварително планиран Геноцид и Холокост спрямо българите. Преки виновници за това ужасно престъпление срещу човечеството (без право на давност!) са всички продажни и марионетни правителства след 1989 г. до днешна дата включително (особено вредно е сегашното управление състоящо се от монархо-комунисти, „либерали“, етно-религиозни сектанти и масони). Вина носят също лидерите на парламентарно представените партии, участвали във властта, и определени лица от държавната администрация (министерства, кметове, областни управители и други). Вината в никой случай не е колективна, тя е персонална и имената на виновниците за тези тежки престъпления в общи линии са добре известни (списъчно става въпрос за 200-300 души!). Те трябва да бъдат съдени от специален съд - трибунал; онези, които избягат зад граница, трябва да бъдат съдени от международен трибунал и върнати в страната за изтърпяване на наказанието си! В момента е възможно правозащитни и неправителствени организации да заведат дела за геноцид и престъпления срещу човечеството в наши и международни съдилища (например в Германия, чието законодателство позволява това). Тези прес-

тъпници, унищожили с икономически и други средства стотици хиляди души в България, трябва да бъдат преследвани със същата настойчивост и последователност, както бяха преследвани нацистките военнопръстѣпници от Втората световна война. Българският народ е също толкова уникален и ценен, колкото и другите народи. Само чрез справедливо възмездие ще бъде изобличена и разбита тази прѣстѣпна клика, която е огромна заплаха не само за България, но и за цялото човечество!...

Ето една сравнителна таблица за извършения Геноцид и Холокост срещу българите през последните 130 години.

Сѣбитие	Убити и измрели цивилни	Бежанци и емигранти
Априлско въстание 1876 г.	50 000-100 000 души	?
Руско-турска война 1877-1878 г.	150 000 души	?
Илинденско-Преображенско въстание 1903 г.	5684 души (репресирани 100 000 души)	30 000 души
Балканска и Междусъюзническа война 1912-1913 г.; погроми в Тракия —1913 г.	363 000 души	210 000 души
Македония 1913-1990 г.	30 000 убити (100 000 репресирани)	500 000 души
Сѣветски сѣюз 1917-1990 г.	1000000	?
Тоталитарна комунистическа диктатура 1944-1989 г.	138000 (250 000 репресирани)	760 000 души
„Демокрация" 1989-2005 г.	Над 700 000 измрели. Репресиран е целият български народ.	1500 000 души

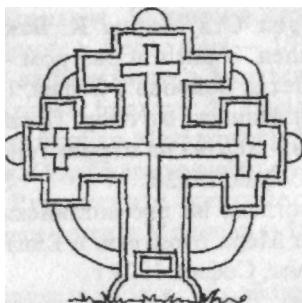
Веднага се забелязва, че най-впечатляващи са „постиженията" на „демократите" във времето на „прехода".

Специалисти са изчислили, че ако не беше извършен този Геноцид и Холокост и ако страната ни не беше разкъсана от

Ньойския диктат, сега в България щяха да живеят не по-малко от 30 милиона българи и щяхме да сме една от водещите и значими държави в Европа!

За да се пресече сегашният Геноцид, е нужно тези, които влязат в управлението на страната, да бъдат най-строго контролирани, но не от партии, а от народни организации, които да стоят над тях. Думата трябва да има истинският суверен - народът, и да се приеме принципът на пряката демокрация и издигане на лидери с качества. Останали без ефикасна пропаганда и постоянно вербуване на агенти, малкото хора, които управляват България, дирижирани от външни сили, бързо ще бъдат пометени и изхвърлени от властта.

Възмездие за виновниците за Геноцида и Холокоста над българи трябва да има, защото както е казал Шекспир: **„Който на убийците прощава - той сам в убийствата ги насърчава!“** Душите на невинните българи, изгорели в Българския Геноцид и Холокост, искат възмездие!... България ще се оправи само тогава, когато виновниците бъдат наказани, а страната започне да се управлява от честни българи, защитаващи българските национални интереси и провеждащи независима българска политика!

Библиография:

1. Авантюрите на руския царизъм в България. Документи от царските архиви, ИК „Стено“, Варна, 1991 г.
2. Английски пътеписи за Балканите: Края на XVI - 30-те години на XIX в., Увод, съставителство и коментар **Мария Н. Тодорова**, изд. „Наука и изкуство“, София, 1987 г.
3. Андартското клане в с. Загоричани, Костурско, на 25 март 1905 г.; в. „Македония“, 21.03.2001 г.
4. **Андонова, Нина**. Комшиите си поделят България в таен проекто-договор, в. „Седмичен труд“ бр. 19/11-17 май 2001 г.
5. **Антонов, д-р Емил**. „Тяхната борба“ или как евреите завладяха света, изд. „Лаков прес“, София, 1999 г.
6. **Антонов, д-р Емил**. Основите на национализма, изд. „Лаков прес“, София, 2004 г.
7. **Антонов, д-р Емил**. Ритуалните убийства на „избрания народ“, изд. „Лаков прес“, София, 2001 г.
8. **Ардити, Бенямин**. Царица Сара-Теодора. Видни евреи в България, т. I, Тел Авив, 1969 г.
9. **Бакалов, Константин**. Шепот от преизподнята, изд. Граждански комитет „Защита на истината“, Велико Търново, 1995 г.
10. **Бакърджиев, д-р Кирил; Мария К. Бакърджиева**. Доганхисар - Градец. По чужди земи и брегове, изд. Тракийска фондация „Кап. Петко Войвода“, Хасково, 1998 г.
11. **Бакърджиев, Кирил Ст.; Мария К. Бакърджиева**. Република Доганхисар - Градец. Защита и разгром - 1913, изд. Тракийска фондация „Кап. Петко Войвода“, София, 1992 г.
12. **Балабанов, Делчо**. Нашият отговор. Посвещава се на милион и половина арменци - жертва на първия геноцид на двадесети век, изд. в. „Ереван“, София, 1992 г.
13. Балканите през погледа на две английски пътешественички от XVIII в.: писма на **Мери Монтегю** и **Елизабет Крейвън**, изд. на Отечествения фронт, София, 1979 г.
14. **Балтаджиев, проф. Крум**. Фалшификации и манипулации на българската история, сп. „Авитохол“, кн. 20 и 21 / 2002 г.
15. **Бойе, Жан**. Заговорът на масоните, София, 1995 г.

16. **Бочковар, Димитър.** Духовния геноцид над българите, в. „Про и Анти“, 31 август - 5 септември, 2001 г.
17. **Бунич, Игор.** Златото на партията, т.1, София, 1998 г.
18. Българи и евреи, сборник в две части, съставител и редактор **проф. д.и.н. Александър Фол**; изд. Център за изследване на българите, Организация на евреите в България „Шалом“, „Тангра - Тан Нак Ра“ общобългарска фондация, София, 2000 г.
19. Българи и хазари през ранното средновековие, сборник; съставител и редактор **Цветелин Степанов**, София, 2003 г.
20. Българите в Сърбия - църкви, манастири, религиозни права и свободи, Хелзински комитет за защита правата и свободите на българите в Югославия, Цариброд, 2001 г.
21. България своенравния съюзник на Третия райх, сборник от документи, съставителство **Витка Тошкова, Николай Котев, Николай Стоименов, Румен Николов и Стилиян Нойков**, изд. Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“, София, 1992 г.
22. България. Френска хроника 1841 - 1878, книгоиздателска къща „Труд“, София, 1998 г.
23. Българският ГУЛАГ. Свидетели, изд. на в. „Демокрация“, съставители: **Екатерина Бончева, Едвин Сугарев, Свилен Пътов, Жан Соломон**, София, 1991 г.
24. Българско историческо наследство, сборник, фототипно издание; **Г. С. Раковски.** Преселение в Русия или руската убийствена политика за българите - 1886; **Никола Филипов.** Българско изселване в чужбина от падането на България под турска власт до ново време; **Петър Ст. Коледаров.** Българщината в Мала Азия - 1940; **Петър Атанасов.** Българи в Приазовието - 1941; **Вл. Дякович.** Българите в Бесарабия - 1930; **Петър Коледаров.** Духовния живот на българите в Банатско - 1938; **Яку Ронков.** История на банатските българи; **К. Пърличев.** Сръбския режим и революционната борба в Македония (1912-1915) - 1918; **Атанас Сп. Разбойников.** Обезбългаряването на Западна Тракия (1919-1924) - 1941; Румънските жестокости над отвлеченото Добруджанско население в Молдова - 1918, изд. „Глобус - 91“, София, 1998 г.
25. Българско историческо наследство, сборник, фототипно издание; Трима апостоли на сръбския шовинизъм: **Илия Гарашанин, Милош Милоевич, Стоян Новакович; Атанас Шопов, Христо Матов.** Сръбските претенции на Македония - 1897; **Стефан**

- Бобчев.** Какво бълнуват сърбите - 1915; **Христо Герчев.** Сръбски признания за Македония - 1918; **Кирил Мирчев.** Сръбската наука за езика на македонските българи - 1943; **Стефан Младенов.** Две достолежити сръбски книги - 1938; **Пламен С. Цветков.** Териториални промени в историята на съвременна България, изд. „Глобус - 91", София, 1999 г.
26. Българско историческо наследство, сборник, фототипно издание; **Христо Герчев.** Сръбски свидетелства върху българите в Моравия - 1921; **Тихомир Павлов.** Българите в Моравско и Тимошко - 1931, изд. „Глобус - 91", София, 1993 г.
 27. Българско историческо наследство, сборник, фототипно издание; **Митрополит Методий Кусевич.** Македония в своите жители само сърби няма - 1913 г.; Стар българин, македонец (Митрополит Методий). Погрома на България виновникът - 1914 г.; Боян Пенев. Сръбският шовинизъм - 1916; **Тихомир Павлов.** Сърбизмът и българщината на Балканите - 1933, изд. „Глобус - 91", София, 1996 г.
 28. **Бъчваров, Янко.** Глобалното зло, изд. къща „Рал - Колобър", София, 2000 г.
 29. **Вайнберг, Б. И.** Етнография Турана в древности, изд. „Восточная литература" РАН, Москва, 1999 г.
 30. **Варшавски, М.** (проф. Владимир Владикин). Какво са направили евреите за България?, София, 1933 г.
 31. Васил Левски и неговите сподвижници пред турския съд, сборник Съдебния процес срещу Левски, под редакцията на **проф. Александър Бурмов**, издание на Народна библиотека „Св. Кирил и Методи", София, 1952 г.
 32. **Веснин, А.** Щрих от българо-съветската дружба, в. „Про и Анти", 26 април - 9 май, 2002 г. (Препечатка от списание „Юност", бр. 8, 1989 г.)
 33. **Войнов, Георги.** Досие „Ватикана". Процесът срещу католическите свещеници в България - 1952 г., сп. „Авитохол", кн. 24 / 2003 г.
 34. **Въчков, Александър.** Сръбско-българската война - 1885 г., изд. „Анжела", София, 2000 г.
 35. Геноцид армян в Османской империи, сборник документов и материалов, под редакцией **М. Г. Нерсисяна**, изд. „Айастан", Ереван, 1983 г.
 36. Геноцидът над арменците в Турция в светлината на българските дипломатически документи. Сборник от архивни материали, съставил **Агоп Гилигян**, изд. Общонационален комитет „80 години от геноцида над арменците", София, 1995 г.

37. **Гецов, Петър** Ив. Предателската роля на масонството в България, П-ца Глушков, София, 1934 г.
38. Гинсберг, Ашер. Протоколите на ционските мъдреци, второ издание, София, 2003 г.
39. Господинова, Мълвина. Богоборците, изд. „Бумеранг“, София, 2002 г.
40. **Грек, Иван; Николай Червенков.** Българите от Украйна и Молдова. Минало и настояще, ИК „Христо Ботев“, София, 1993 г.
41. **Даймънт, Макс.** Евреи, Бог, история, ИЦ „Шалом“, София, 1998 г.
42. **Даскалов, Георги.** Българите в Егейска Македония мит или реалност, изд. Македонски научен институт, София, 1996 г.
43. **Дерншвам, Ханс.** Дневникът на Ханс Дерншвам за пътуването му до Цариград през 1553 - 1555 година, изд. на Отечествения фронт, Институт по балканистика при БАН, София, 1970 г.
44. **Джардина, Роберто.** Истинският заговор. Изкачването на Кобурга за завладяването на Европа, изд. „Бомпиани“, 2001 г. (на италиански език)
45. **Димитров, Божидар.** Венециански документи за българската история през XVI - XVII век, издателство „Борина“, София, 1994 г.
46. **Димитров, Пашанко.** Баба Клементина, изд. на БАН, София, 1994 г.
47. Дневник на костурския войвода Лазар Киселинчев. Югозападна Македония 1903-1905 г., съставител **Христофор Тзавелла**, изд. „Македония прес“, София, 2003 г.
48. **Дойчинов, Любомир.** Черните батальони на Сталин, изд. „Еър Груп 2000“, София, 2001 г.
49. **Донев, Гео.** Христовата участ на Българите, Изд. „Светилник - СБО“, София, 2001 г.
50. **Дробязко, С; А. Карашук.** Вторая мировая война 1939 - 1945. Восточные легионы и казачьи части в Вермахте, изд. „Акт“, Москва, 1999 г.
51. **Дубнов, С. М.** Краткая история евреев, изд. „Сварог“, Москва, 1996 г.
52. **Дънов, Петър.** Израил и Българин, изд. „Хелиопол“. Беседа държана на 8 септември 1940 г. в София - Изгрева, изд. „Хелиопол“, София, 2001 г.
53. **Дюк, Дэвид.** Еврейский вопрос глазами американца, изд. „Свобода слова“, Москва, 2001 г.

54. Евгений Босилков (1900 - 1952 г.). Документи от архивите на България и Франция, Главно управление на архивите при МС на НРБ, Дирекция „Информация и архив“ при МВР, София, 2002 г.
55. Евреите по българските земи. Анотирана библиография, съставители **Жак Ескенази** и **Алфред Криспин**, изд. Международен център по проблемите на малцинствата и културните взаимодействия, София, 1999 г.
56. **Еремеев, Дмитрий; Михаил Мейер**. История на Турция в средните векове и ново време, академично издателство „проф. Марин Дринов“, София, 1998 г.
57. Жестокостите при потушаването на въстанието след 4 септември 1903 г., в. „Македония“ бр. 32, 12.09.2001 г.
58. **Заимов, Стоян**. Етюди върху „Записките“ на Захари Стоянов, изд. „Парадокс“ и Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, съставителство и научни студии **Крумка Шарова**, София, 2004 г.
59. Защо работите в България не вървят?, изд. „Хелиопол“, София, 2003 г.
60. Из дневника на Бекерле - пълномощен министър на Третия райх в България, изд. „Христо Ботев“, София, 1992 г.
61. Изчезнувшие народи, под редакции д.и.н. П. И. Пучкова, составитель - **к.ф.н. С. С. Неретина**, изд. „Наука“, Москва, 1988 г.
62. **Илиевски, Илия**. Желевци, Първановци, Стояновци Таршисци виновни за трагедията на българския народ в България и Македония (документи), София, 2001 г.
63. **Иман, Бахши**. Джагфар Тарихн. Свод булгарских летописей, т. I, изд. „Огледало“, София, 2001 г.
64. „Истина“. Тематичен бюлетин, бр. 2 / 2001 г.
65. „Истина“. Тематичен бюлетин. Българите в Сърбия, бр. 1 / 2000 г.
66. История на България, том 3-7, изд. БАН, София, 1982 г.
67. История на Османската империя, под редакцията на **Робер Мантран**, изд. „Рива“, София, 1999 г.
68. **Ифандиев, Георги**. Сянката на Цион, ч. III и II, изд. „Жарава“, София, 2002 г.
69. **Йеромонах Анатолий (Берестов)**. Числото на звяра, ЕТ „Снежана Иванова“, София, 1998 г.
70. **Йонков, Христо**. Панагюрище център на Априлското въстание. Научно документален исторически албум, Държавно военно издателство, София, 1975 г.

71. **Йончев, Димитър.** България и Беломорието (октомври 1940 - 9 септември 1944 г.). Военнополитически аспекти, изд. „Дирум“, София, 1993 г.
72. **Йосифов, Йосиф.** Българските въстания 1393 - 1878 г., изд. „Сибия“, София, 1998 г.
73. **Йотов, Борислав.** Империите са мъртви - България е още жива, изд. „Нова звезда“, София, 2001 г.
74. **Киракосян, Джон.** Младотурците пред съда на историята, „Партиздат“, София, 1989 г.
75. **Кицикис, Димитри.** Османската империя, изд. „Кама“, София, 2000 г.
76. **Кондов, Колю.** Истината е много страшна, изд. „Народен будител“, Варна, 2000 г.
77. **Константинов, Петър.** За и против националните интереси на България. Из хрониката на една епоха 1878 - 1944 - 2001 г., изд. „Карина - М. Тодорова“, София, 2001 г.
78. **Косатев, Тодор.** Тракийският въпрос във външната политика на България (1919-1923), академично издателство „Проф. Марин Дринов“, София, 1996 г.
79. **Косев, Константин, Николай Жечев, Дойно Дойнов.** Априлското въстание в съдбата на българския народ, Академично издателство „Проф. Марин Дринов“, София, 2001 г.
80. **Косев, Константин; Николай Жечев; Дойно Дойнов.** Априлското въстание в съдбата на българския народ, Академично издателство „проф. Марин Дринов“, София, 2001 г.
81. **Костов, проф. Любомир.** Чуто, видяно, преживяно. По пътеките на моя живот, Стара Загора, 2003 г.
82. **Кувев, проф. д-р Куйо М.** Съдбата на старобългарските ръкописи през вековете, изд. „Наука и изкуство“, София, 1979 г.
83. **Купър, Бил.** Тихи оръжия за Безшумни войни, изд. „Хелиопол“, София, 2004 г.
84. **Кънчев, Николай П.** Иван Михайлов - водачът на ВМРО, изд. На ВМРО - СМД, София, 1996 г.
85. **Кънчев, Николай П.** Секретарят на Ванчо Михайлов разказва, изд. „Орел“, София, 1999 г.
86. **Кънчев, поп Минчо.** Видрица, изд. „Български писател“, София, 1983 г.
87. **Къосева, Нинел.** Поглед върху кредитно - кооперативното дело на евреите в България във времето между двете световни войни,

- изд. Организация на евреите в България „Шалом“ и Бней Брит „Кармел“, София, 1999 г.
88. **Ланин, Петър.** Църквата и масонството, София, 1995 г.
 89. **Ляхова, Весела.** До слънцето, повести, изд. рекламна агенция „Гей-2000“, София 1992 г.
 90. **Макгахан, Джаноарийс.** Американският свидетел, ИК „Стрелец“, София, 2002 г.
 91. Македония и Одринско. Статистика на населението от 1873 г., съставител доц. **Йордан Илиев Йорданов**, изд. Македонски научен институт, София, 1995 г.
 92. **Марков, проф. Георги Г.** Освобождение = окупация + грабеж, в. „Истина“, бр. 15, 2004 г.
 93. Масови убийства и зверства над арменците, извършени от младотурците през 1915 г. (из чуждестранния печат), съставил: **проф. д-р Саркис Саркисян**, изд. Общонационален комитет „80 години от геноцида над арменците“, София, 1995 г.
 94. **Мачковска, Татяна.** Владика готвел бунт срещу турците, в. „Седмичен труд“, бр. 4/23.01.2003 г.
 95. **Мемишогл, доц. д-р Хюсеин.** Страници от историческото минало на помаците, Анкара, 1991 г.
 96. Меморандум относно промяна на статута на Западните покрайнини, изд. Национален комитет за промяна статута на Западните покрайнини и НЦБНС, София, 2003 г.
 97. Меморандум, адресиран до Обществото на народите и Конференцията на посланиците, София, 1921 г.
 98. **Милетич, проф. д-р Любомир.** Разорението на тракийските българи през 1913 година, изд. БАН, София, 1918 г.
 99. **Михайлов, Иван.** Македония: Швейцария на Балканите, изд. „ОРБЕЛ“, София, 1995 г.
 100. **Мишев, Д.** България в миналото, Страници из българската културна история, печатница „Искра“, София, 1916 г.
 101. **Москона, Исак.** Някои допълнителни сведения към историята на еврейската община в Русе, Годишник, т. XXX, 1998/1999 г., изд. Организация на евреите в България „Шалом“ и Бней Брит „Кармел“, София, 1999 г.
 102. **Нагорни, А.; Г. Рябов.** Аз - от контраразузнаването. Архивите са живи, „Партиздат“, София, 1982 г.
 103. **Найденев, д-р Найден.** Спомени с Иван Багрянов, ИК „Галик“, София, 2002 г.

104. Народно-психология на българите. Антология, под общата редакция на проф. Минчо Драганов, изд. на Отечествения фронт, София, 1984 г.
105. Нерваль, Жерар де. Путешествие на восток, изд. „Наука“, Москва, 1986.
106. Нешри, Мехмед. Огледало на света. История на османския двор, изд. на Отечествения фронт, София, 1989 г.
107. Николов, Иван. Българинът в мен, сборник, изд. „Македония прес“, София, 2000 г.
108. Ньойски договор. С обяснителни бележки от д-р Б. Кесяков и Димитър Николов, изд. „Мартилен“, София, 1999 г.
109. Павлов, Пламен; Иван Тютюнджиев. Българите и османското завоевание (края на XIII - средата на XV в.), историческа библиотека „Слово“, Велико Търново, 1995 г.
110. Панич, Наташа. Цървена локва, повест, изд. „Корени“ и Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София, 2002 г.
111. Писарев, Емил. Някои въпроси за арменския геноцид, в. „Строго секретно“, бр. 121, юни, 2005 г.
112. Платонов, Олег. Масонството без маска, изд. „Витяз“, София, 2004 г.
113. Покъртителен щрих на геноцида, в. „Македония“, бр. 13/29.03.2000 г.
114. Проучвания за историята на еврейското население в българските земи XV - XX век, отг. ред. акад. Николай Тодоров, сборник, изд. на БАН, София, 1980 г.
115. Пъкленият ритуал. 125 години от Старозагорското клане, сборник, под редакцията на Донка Йотова, изд. „Литера принт“, Стара Загора, 2002 г.
116. Първанова, Зорка. Между неосъществения Хюриет и неизбежната война, ИК „Хеликон - Петър Добрев“, София, 2002 г.
117. Радич, Степан. Възродена България - 1878-1913, изд. Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“, София, 1993 г.
118. Разбойников, д-р Спас Ан.. Апостолите на свободата в Одринска Тракия, ИК „Иван Вазов“, София, 2000 г.
119. Разбойников. Атанас Сп.; д-р Спас Ан. Разбойников, Населението на Южна Тракия с оглед народностните отношения в 1830, 1878, 1912 и 1920 година, изд. „Карина М. Тодорова“, София, 1999 г.
120. Рид, Дъглас. Спорът за Цион. Потресаваща история на ционизма, Израел, Палестина, САЩ и Англия, изд. „Жар Птица“, София, 2002 г.

121. Родопите през вековете. Историческа христоматия, редактор - съставител **Петър Хр. Петров**, изд. на БКП, София, 1966 г.
122. Рошковска, Анна. Българи и евреи във вековете на Османското робство (по паметниците на Възрожденската живопис), Алманах за историята на евреите в България, изд. Организация на евреите в България „Шалом“ и Бней Брит „Кармел“, София, 1999 г.
123. **Рънсиман, Стивън**. Падането на Константинопол, изд. на Отечествения фронт, София, 1971 г.
124. **Самарджиев, Божидар**. Арменският Въпрос и Англия (1894 - 1897), Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София, 1994 г.
125. **Самуелс, Рут**. По пътеките на еврейската история, издателски център „Шалом“, София, 1994 г.
126. **Сепетлиев, проф. Димитър**. Диверсията, наречена „Разговори около кръглата маса“ - януари - май 1990 г., брошура на в\ „Про & Анти“, декември 2002 г.
127. **Сидеров, Волен**. Бумерангът на злото, изд. „Бумеранг“, София, 2002 г.
128. **Сидеров, Волен**. Българофобия, ИК „Бумеранг“, София, 2003 г.
129. **Симеонов, Христо**. Български национални легиони. Минало и настояще, София, 1999 г.
130. Социална харта на българското национално малцинство в Сърбия, изд. Хуманитарна организация „Солидарност“, Цариброд, 1998 г.
131. Списък на най-големите военнопръстъпници и криминално - държавни прръстъпници през XX век, сп. „Авитохол“, кн. 22 и 23 / 2002 г.
132. Справка относно българите в Гърция, съставител **проф. д-р Григор Велев**, Научен център за българска национална стратегия, София, 2002 г.
133. **Стаменов, Митре**. Как Вълко Червенков изгони агентите на Берия от България, в. „Дума“, 5 -6 октомври, 2001 г.
134. **Станев, Никола**. История на нова България 1878 - 1941, издателски център „Иван Вазов“, София, 1992 г.
135. **Станишев, Николай Хр.** Кратка история на българите от най-стари времена до днес, книгоиздателство „Хр. Г Данов“ - О. О. Д-во, София, 1942 г.
136. Страници от българската история. Очерк за ислямизираните българи и национално-възродителния процес, под редакцията на акад. **Христо Христов**, изд. „Наука и изкуство“, София, 1989 г.
137. **Субашки, Васил; Стойчо Йотов**. Безбожието на българина, „Партиздат“, София, 1985 г.

138. Съдът над историците. Българската историческа наука. Документи и дискусии 1944 - 1950, съставители: **Вера Мутафчиева, Весела Чичовска, Дочка Илиева, Елена Нончева, Златина Николова, Цветана Величкова**, Академично издателство „проф. Марин Дринов“, София, 1995 г.
139. Съслов, Димитър. Велика Сърбия или България, фототипно издание (от 1932 г.), изд. „Македония прес“, София.
140. **Тимев, Александър**. Турския геноцид над българите в Тракия, в. „Македония“, бр. 13 / 04.04.2001 г.
141. **Тодорова, Зденка**. Прикриващото пиянство в Ньой, изд. „Македония прес“, София, 1994 г.
142. **Томанова, Ружа**. В безсрочно заточение, в. „Про и Анти“, 11-17 февруари, 2000 г.
143. **Тотев, Анастас Ю.; Габриела Н. Владимирова**. Международни договори, свързани с войните за обединението на българския народ 1912 - 1913 г., Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София, 2000 г.
144. **Трайков, проф. д-р В.** Турския геноцид над българите в Източна Тракия, в. „Българска трибуна“, 10.02.2001 г.
145. **Трахтенберг, Джошуа**. Дявол и евреи. Средновековие представления о евреях и их связь со современным антисемитизмом, изд. „Гешарим“, Москва, 1998 г.
146. **Трифонов, Стайко**. Тракия. Административна уредба, политически и стопански живот 1912-1915 г., изд. Тракийска фондация „Кап. Петко Войвода“, София, 1992 г.
147. **Троански, Христо**. Черна книга на българския комунизъм. Избиваха и грабежа, в. „Истина“, бр. 15, 2004 г.
148. Убивах заедно с Лев Главинчев, в. „Про и Анти“, 26 януари - 1 февруари 2001 г.
149. Френски пътеписи за Балканите: XV - XVIII в., съставила и редактирала **Бистра А. Цветкова**, изд. „Наука и изкуство“, София, 1979 г.
150. **Хаджиниколова, Елена**. Българите в Южна Македония - 70-те години на XIX в., изд. „Наука и изкуство“, София, 1999 г.
151. Хасковлийката Мария: Аз играх истинска руска ролетка, интервю на **Тодорка Николова**, в. „Шок“, 1 - 7.05.2003 г.
152. **Херцл, д-р Теодор**. Еврейска държава, фототипно издание 1994 г. (първо издание - София, 1947 г.), издателски център „Шалом“, София.

153. Ходос, Едуард. Еврейский синдром, изд. „Свитовъщ“, Харьков, 2001 г.
154. Христакудис, Апостолос. Аврам Бенароя (1887-1979) - живот и дейност, Годишник Алманах за историята на евреите в България, изд. Организация на евреите в България „Шалом“ и Бней Брит „Кармел“, София, 1999 г.
155. Христоматия по история на България 1944 - 1948, Народна демокрация или диктатура, съставители: проф. д-р Любомир Огнянов, ст.н.с.к.п.н. Митка Димова, доц. к.и.н. Милчо Лалков, изд. „Литературен форум“ - ООД, София, 1992 г.
156. Хуманисти на XX век. За масовото клане на арменците през 1915 г., съставил: проф. д-р Саркис Саркисян, изд. Общонационален комитет „80 години от геноцида над арменците“, София, 1995 г.
157. Царица Йоана. Спомени, Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София, 1991 г.
158. Цветков, Пламен С. България и Балканите от древността до наши дни, изд. „Зограф“, Варна, 1998 г.
159. Чекаларов, Васил. Дневник 1901-1903 г., съставители Ива Бурилкова и Цочо Билярски, ИК „Синева“, София, 2001 г.
160. Шарланов, проф. Диню. Тиранията - жертви и палачи, библ. „Незаличими свидетелства“, ИК „Стрелец“, София, 1997 г.
161. Шахак, Израел. Еврейска история, юдейска религия: бремето на 3000 години, ИК „Огледало“, София, 2003 г.
162. Шишманов, Димитър. Необикновената история на малоазийските българи, изд. Рекламно-издателска агенция „Пони“, София, 2000 г.
163. Щерионов, Щелиян Д.; Ангел С. Джонев. Документи за положението на българите в Македония (началото на XX в.). Български документи от Архива към Музея на македонската борба в гр. Солун, Кюстендил, 2001 г.
164. Яйсман, Михаел. По-добри овце и хора. Казахстан отваря архивите си за съветските концентрационни лагери, в. „Про и Анти“, 22 - 28 февруари, 2002 г.
165. Яруллина, доц. Татяна. Величието на Волжка България, библ. „Елбеген“, ИК „Огледало“ и ИК „Български хилядолетия“, София 2002 г.
166. Dekmejian, R. Hrair. Determinants of Genocide Armenians and Jews as case studies, Transaction Books, New Brunswick, 1986.
167. Songeon, Guerin. Histoire de la Bulgarie, depuis les origines jusqu'a nos jours, Paris, 1913.
168. Zehnder, A. Der Bulgarische Nationale Bauerbund, Sofia, November, 1929 (Швейцарски държавен архив).

Съдържание

Въведение.....	3
Първа глава	
Падането на Старата Велика България (VII-VIII в.).....	5
Втора глава	
Падането на Второто българско царство (XIII-XIV в.).....	14
Трета глава	
България под турско-еврейско робство (XIV-XIX в.).....	36
Четвърта глава	
Бедите на българите и националните катастрофи при Третото българско царство (1878-1944 г.).....	119
Пета глава	
Геноцидът над българите в Русия и Съветския съюз.....	191
Шеста глава	
Извършеният от комунистите Геноцид и Холокост над българската нация (1944-1989 г.).....	221
Седма глава	
Холокостът и Геноцидът над българи, извършен от „демократи“, комунисти - капиталисти, масони, глобалисти и ционисти (1989-2005 г.).....	283
Библиография	304

Георги Войнов
ГЕНОЦИДЪТ И ХОЛОКОСТЪТ НАД БЪЛГАРИТЕ

Българска
Първо издание

Редактор Урус Батър

Печ. коли 19.75
Формат 60/84/16
Тираж 300

Издателство АРАТЕБ
София